Slavc Šikonja in Aleš Drinovec

Z jadrnico Bea na poti okoli sveta

maj 2014

Kazalo

BEAtlon, z jadrnico okoli sveta – iz kapitanovega dnevnika 12
ODHOD 13
Portorož, 29. 5. 2004 13
Dubrovnik, 8. 6. 2004 13
GRČIJA 14
Jonsko morje, 10. 6. do 20. 8. 2004 14
SREDOZEMSKO MORJE 16
Jonsko morje – proti Italiji, 20. 8. 2004 16
Cefalu, Sicilija, 24. 8. 2004 16
Sant Antonico, Sardinija, 31.8.2004 17
Palma de Mallorca, 6.9.2004 18
Ibiza, 15.9.2004 18
Španija 20
Ceuta, 5.9.2004 22
Gibraltar, 9.10.2004 22
ATLANTIK – PROTI KANARSKIM OTOKOM 23
KANARSKI OTOKI 25
Graciosa, 16. 10. 2004 25
Graciosa. 26. 10. 2004. 25
Lanzarote. 20. 11. 2004. 25
Lanzarote. 21. 11. 04. 25
Gran Canarija. 29. 11. 2004 25
ATLANTIK – PROTI KARIBOM 27
Atlantik, 30.11.2004 27
Atlantik, 07. 12. 2004. 27
Atlantik, 15. 12. 2004. 27
Atlantik, 17.12. 2004. 28
Atlantik, 18. 12. 2004. 28
Atlantik, 19. 12. 2004. 28
Atlantik, 22. 12. 2004. 28
KARIBSKI OTOKI 29
Rodney bay, Santa Lucia, 22. 12. 2004. 29
Martinik, 29. 12. 2004. 29
Martinik, 6. 1. 2005. 29
Zaliv Marigot, otok Santa Lucija, 14. 1. 2005. 29

Chaguaramas, otok Trinidad. 27. 1. 2005. 30
Trinidad. 12. 2. 2005. 32
NIZOZEMSKI ANTILI - PANAMA 33
Orajnestad, otok Aruba, 16. 2. 2005 33
Aruba – Panama, 22. 2. 2005 34
Sant Blas, 26. 2. 2005 35
Cristobal, Panama, 2. 3. 2005 36
Panamski Kanal, jezero Gatun, 21. 3.2005 36
Jezero Gatun - Tihi ocean, 22. 3. 2005 36
TIHI OCEAN 37
Panama - Galapagos, 30. 3. 2005 37
Galapaški otoki, 14. 4. 2005 38
PROTI POLINEZIJI 38
POLINEZIJA 39
Atuona, 12. 5. 2005 39
Atuona, 13. 5. 2005 40
Proti Rangiori, 15. 5. 2005 40
Proti Rangiori, 18. 5. 2005 40
Rangiora, 21. 5. 2005 41
Rangiora, 22. 5. 2005 41
Rangiora, 23. 5. 2005 41
Rangiora, 24. 5. 2005 42
Rangiora, 25. 5. 2005 42
Rangiora, 26. 5. 2005 44
Rangiora, 27. 5. 2005 44
Proti Tahitiju, 28. 5. 2005 44
Tahiti - Papeete, 29. 5. 2005 45
Tahiti - vas Taina, 30. 5. 2005 45
Taina, 1. 6. 2005 45
Taina, 2. 6. 2005 47
Taina, 4. 6. 2005 48
Taina, 5. 6. 2005 49
Taina, 7. 6. 2005 49
Taina, 8. 6. 2005 51
Taina, 8. 6. 2005 51
Tahiti – Bora Bora, 9. 6. 2005 51
Tahiti – Bora Bora, 10. 6. 2005 53

Bora Bora, 14. 6. 2005 54
Bora Bora, 16. 6. 2005 56
Bora Bora, 17. 6. 2005 56
Bora Bora – Tonga, 18. 6. 2005, 1. dan 56
Bora Bora – Tonga, 19. 6. 2005, 2. dan 57
Bora Bora – Tonga, 20. 6. 2005, 3 dan 57
Proti Tongi, 21. 6. 2005, 4 dan, še 999 milj 57
Proti tongi, 22. 6. 2005, 5 dan 58
Proti Tongi, 23. 6. 2005, 6 dan 58
Proti Tongi, 24. 6. 2005, 7 dan, še 640 milj 59
Proti Tongi, 25. 6. 2005, 8 dan 59
Proti Tongi, 26. 6. 2005, 9. dan 61
Proti Tongi, 27. 6. 2005, 10. dan 62
Proti Tongi, 29. 6. 2005, 11. dan 62
Vava'u Group. Tonga, 30. 6. 2005, 12 dan 62
Neiafu, Tonga, 3. 7. 2005 63
Neiafu, Tonga, 6. 7. 2005 64
Neiafu, Tonga, 7. 7. 2005 64
Neiafu, Tonga, 8. 7. 2005 65
Tonga - Fiji, 10. 7. 2005 65
Proti Fijiju, 11., 12. in 13. 7. 2005 65
Fiji, 14. 7. 2005, po UTC ali 15. 7. po lokalnem času 66
Fiji, 23. 7. 2005 66
Fiji, 29. 7. 2005 67
Kurz Vanuatu, 30. 7. 2005 67
Vanuatu, Port Vila, 3. 8. 2005 67
Vanuatu, Port Vila, 6. 8. 2005 68
Proti Avstraliji, Thursday Island, 8. 8. 2005 68
Proti Avstraliji, Thursday Island, 9. 8. 2005 68
Tihi ocean, 10. 8. 2005, VIHAR 69
AVSTRALIJA 70
Thursday Island, 11. do 22. 8. 2005 70
Darwin- Avstralija, 12. 9. 2005 70
Darwin, 15. 09. 2005 71
Darwin, 17. 09. 2005 71
INDONEZIJA 71
Kupang, Vzhodni Timor, 21. 9. 2005 71

Kupang, 22. 09. 2005 72
Kupang, 23. 09. 2005 73
Kupang, 24. 09. 2005 74
Kupang, 25. 09. 2005 74
Sumbawa, Chempi bay, 29. 9. 2005 75
Bali, Benoa, 30. 9. 2005 76
Benoa, 16. 10. 2005 78
Belotung, 5. 10. 2005 82
Južno Kitajsko morje. 29. 10. 2005 83
MALAŠKA OŽINA 83
Singapurska ožina in Malaška ožina, 1.11. 2005 83
MALEZIJA 86
Port Dickson, 3. 11. 2005 86
Port Dickson, 6. 11. 2005 87
Z jadrnico preko Tihega oceana 88
Odhod na Trinidad 8.2.2005 89
Odhod za London 89
Naprej v New York 89
Prihod na Trinidad 90
Priprava na odhod za Venezuelo 91
Punta Galera/Venezuela 91
Isla de Margarita/Venezuela 91
Islas los Roques/Venezuela 92
Bonair/Nizozemski Antili 93
Oranjestad/Aruba/Nizozemski Antili 93
Aruba/Prijava 94
Aruba/Prihod Marjana in Anne 94
Aruba/Srecanje z Marjetko 95
Aruba/Na sidru 95
Aruba/Čakanje na ugodno vreme 96
Odhod z Arube 96
Ob kolumbijski obali - Cartagena 97
Ob kolumbijski obali 97
Ob kolumbijski obali-pred San Blasom 98
Med rajskimi otoki 98
San Blas - prijava 99
Sprehod po otočkih Cayos Chichime 100

Med indijanci Kuna 100
Proti panamskemu kanalu 101
Urejanje prehoda skozi kanal 102
Slovo Marjana in Anne 102
V pričakovanju merjenja čolna 103
Čoln je izmerjen 103
Imava datum prehoda 104
V Panama City po nakupih 105
Priložnost za prvi prehod 105
Ponovna priložnost za prvi prehod 106
Prvi prehod 107
Prvič na pacifiški strani 107
Še naprej isti datum prehoda 108
Ponovno srečanje z Marjetko 109
Prijavni postopki po meri uradnikov 110
S Sovereign II preko kanala 110
Nov datum prehoda 111
Panama kanal v živo 112
Strganje školjk 112
Skupaj ob joti 113
Polnjenje zalog 113
Preko prvih treh zapornic 114
Dvig jadrnice iz vode 115
Čiščenje spodnjega dela trupa 116
Bea zopet v vodi 117
Velika noč 118
Poslednji dnevi v Panami 119
Še gorivo in voda 119
Proti rtu Cabo Mala 120
120 cm, 7 kg trofeja v ponvi 121
Brezveterje in mala poraba 121
Strah pred prvo nevihto 122
Tudi nevihte niso samo slabe 122
Neugoden jugozahodnik 123
Dvoboj motor-veter 123
Hladna voda ob ekvatorju 124
Preko ekvatorja 125

Galapagos/Islas Colon 125
Izlet po otoku San Cristobal 126
Sprehod po Baquerizo Moreno 126
V mislih že na Markeške otoke 127
Na Markeške odpotujeva v četrtek 127
Nenavaden gost na barki 128
Slovo od Galapagosa 129
Sprememba smeri - Pacifik 2. dan 129
Elektronske karte Markizinih otokov- Pacifik 3. dan 130
Slavc se uči tipkati - Pacifik 4. dan 130
Prvi obisk delfinov - Pacifik 5. dan 130
Luna nekoliko drugače - Pacifik 6. dan 131
Menjava Genoe - Pacifik 7. dan 132
Dober ulov - Pacifik 8. dan 132
Uživava v jadranju - Pacifik 9. dan 133
Visoke hitrosti - Pacifik 10. dan 133
Še naprej hitro - Pacifik 11. dan 134
Peka kruha - Pacifik 12. dan 135
Na polovici - Pacifik 13. dan 135
Padec vetra - Pacifik 14. dan 136
Videla sva prve ladje - Pacifik 15. dan 136
Rumenoplavuta tuna - Pacifik 16. dan 137
Srečanje z delfini - Pacifik 17. dan 137
Plezanje na jambor - Pacifik 18. dan 138
Genaker in spinaker na delu - Pacifik 19. dan 139
Vročina, vročina... - Pacifik 20. dan 139
Moč vetra raste - Pacifik 21. dan 140
Mojih 40 let - Pacifik 22. dan 140
Deževni oblaki - Pacifik 23. dan 141
Sva že nestrpna pred ciljem - Pacifik 24. dan 142
Spremstvo velikih pliskavk - Pacifik 25. dan 142
Pristanek na Hiva Oi 142
Neurje v zalivu 143
Prijava in ogled pokopališča 144
Problemi z izvenkrmnim motorjem 144
Nikakor do interneta 145
Odhod proti Rangiroi 146

Vse več deževnih oblakov 146
Plavanje na 3000 metrih vode 147
Prva nevihta 147
Druga nevihta 148
Tretja nevihta 149
Prihod na Rangiroo 149
Ponovno srečanje s Haffimanom 150
Prehod ciklona 150
Sprehod po atolu 151
Na isti poti kot Haffiman 152
Tahiti zaenkrat preložen 152
Na Rangiroi še kar slabo vreme 153
Rešeno še rezervno sidro 154
Visoki valovi proti Tahitiju 154
Dober večer Tahiti 155
Presidranje k marini Taini 155
Dan namenjen servisu 156
Kmalu bi ostala brez dinghyja 156
Imenitna večerja 157
Pojasnilo policistom 158
Duty free nafta 158
Skuterji in veslači 159
Prvi prosti dan za Slavca 159
Ponovno srečanje z Nicolasom 160
Proti Bora-Bori 160
Srečanje s kiti pred Bora-Boro 161
Lepote Bora-Bore 161
Bora-Bora, raj za potapljače 162
Z gumenjakom do vasi 163
Slavni Bloody Mary 163
Vihar v laguni 164
Večerja za vodo 164
Sosedi čakajo rezervne dele 165
Težko sidro v globoki vodi 166
Slovo od Francoske Polinezije 166
Težave s krmnim vetrom 166
Prvi zimski dan na Pacifiku 167

Cookovi otoki so se izmuznili 167
Zima na Pacifiku kaže zobe 168
Dva dorada na en mah 168
Zopet v družbi kitov 169
Igra s časom 169
Sprememba smeri proti Vavau 170
Datumska linija 170
Cena napredka 171
Učinkoviti uradniki 171
Odličen kruhovec 172
Živahne sobotne ulice 173
Vsi so v cerkvi?! 173
Dvojni praznik 174
Tonga znana po opazovanju kitov 174
Rešujeva težave s plinom 175
Slavc s kiklo po mestu 176
Vestni carinik 176
Spet živahna sobota 177
Zadnje priprave za Fiji 177
Slovo od Tonge 178
Srečala prvo jadrnico 178
V Fijijskih vodah 179
Prehod poldnevnika 180 stopinj zahodno 180
Izpolniti sva morala gore papirja 180
Dobro založena tržnica 181
Nedelja podobna ljubljanski 182
Na avstralski ambasadi 182
Dali so mi napačen e-mail 183
Marjetka v velikih valovih 183
V muzeju Fijija 184
Poceni kanibalski jedilni pribor 185
Prišla do vodiča po avstralski obali 185
Deževen dan na sidrišču 186
Sezonska razprodaja v Suvi 187
Še vedno čakava vizo 187
Priprave na Vanuatu so v teku 188
Fiji pred rugby tekmo s Samoo 188

Končno vize in odjava 189
Deževno slovo od Fijija 189
Uspešna nova vaba 190
Uživanje v jadranju proti Vanuatuju 191
Soliden veter in valovi proti Vanuatuju 191
Nevihtni zadnji dan proti Port Vili 191
Dobrodošli na Vanuatuju 192
Veliko Evropejcev na sidrišču 192
Beseda tabu prihaja z Vanuatuja 193
Priprave na dolgo plovbo do Avstralije 194
Slovo od Melanezije 194
Odlična marinada 195
Previharimo viharje 195
Mirno po viharju 196
Prehod fronte 196
Tokrat prehod prave fronte 197
V časovnem pasu +10 198
Vaba kalamar zelo uspešna 198
Anticiklon naju lepo poganja 199
Zlata skuša velikanka 199
Močni nočni pasati 200
Ponoven dvig nočnega vetra 200
Pred velikim koralnim grebenom 201
Nevarne čeri Torresovega preliva 201
Pacifik je za nama 202
Še uradno v Avstraliji 203
Obeta se močan veter proti Darwinu 203
Ogled Thursday Island-a 204
15 jadrnic na teden 205
V Carpentarijskem zalivu 205
Močnejsi nočni veter 206
Morje, kot bi bilo blatno 206
Težave z avtopilotoma 207
Servis na morju 207
Proti tokovom in s tokovi 208
Ponovno preverjanje avstralske carine 208
V gosteh pri Hajdičevih 209

Po letalsko karto.....210
Odlična Vanjina gibanica.....210
Avstralska vročina.....211
Poslovilna večerja.....212
Najprej do Balija in Kuala Lumpurja.....212
Zanka okoli sveta je zaključena.....213

Slavc Šikonja

BEAtlon, z jadrnico okoli sveta – iz kapitanovega dnevnika

Kdor vedno poizkuša kar hoče doseči, je na najboljši poti, da se mu želje uresničijo.

maj 2004 – november 2005

ODHOD

Portorož, 29. 5. 2004

Poslavljam se od prijateljev, jadralcev, sorodnikov. Občutki so mešani, misli mi begajo. Kaj vse je še treba na *Bei* postoriti? Kam naj spakiram to in ono? V *Bei* je vse založeno, brez vsakega reda. Jadra sem dobil šele danes zjutraj.

Kaj vse bi se še rad pogovoril, rad bi se pogovarjal z vsemi, ki so se prišli poslovit. Nekateri imajo solzne oči. Pijemo pivo, vino, jemo razne dobrote, ki so jih pripravile moje sestre, svakinje, nečakinje.

Občutek imam, da kadarkoli bom odvezal *Beo* od pomola, jo bom prehitro, toliko je še besed, ki ostajajo v zraku, toliko je še vprašanj, ki ostanejo brez odgovorov.

Vrvi so odvezane. *Bea* se odmakne od pomola, s katerega mi prijatelji zapojejo zdravico, mi mahajo v slovo.

Odhajam na triletno jadranje okoli sveta. Z deset metrsko jadrnico *Beo* se podajam v svet, na morja ki jih niti na poznam.

Dubrovnik, 8. 6. 2004

Bea se je med plovbo po Jadranskem morju ustavila na Susku. Z menoj sta na jadrnici moja nečakinja Tatjana Špehar in Robi Žunič, ki sta mi nesebično pomagala pri obnovi *Bee* v Portorožu. Spremljala me bosta do Grčije.

Napovedan prihod fronte slabega vremena nam prepreči, da bi se ustavili na Kornatih. Ob polni luni zaplujemo skozi ozek prehod Proversa mala na odprto morje. V jutranjih urah, po dežju pristanemo na otoku Vis.

Dež nas spremlja na poti proti Dubrovniku. Vmes se ustavimo v Kobašu, v zalivu je prijetna ribiška konoba. Na trnek ribiča, ki je tudi lastnik konobe, se je pred leti ujela zelo lepa Štajerka. Zdaj je mamica dveh majhnih otrok. Tukaj bomo počakali, da se vreme ustali.

Tatjana in Robi se odpeljeta v Dubrovnik, sam se lotim urejanja stvari po *Bei*, kar mi doslej med plovbo še ni uspelo. Prepakiram vsa jadra, označim, katero jadro je v vreči zapakirano, s seboj jih imam deset različnih velikosti.

Na *bum* navežem *lazy jack*, pa še kakih sto stvari mora najti svoj stalni prostor na *Bei*.

Po nekaj dneh se vreme umiri, zapiha prijeten maestral.

Ko na tržnici v Dubrovniku nakupujemo zelenjavo, se nam pridruži Boštjan Savšek, ki se je z avtobusom pripeljal iz Slovenije. Ob dvanajsti uri skupaj zapustimo zalive Dubrovnika in v popoldanskih urah *Bea* že jadra po morju južnega Jadrana - proti Grčiji.

Naslednji dan bi se moje potovanje *z Beo okoli sveta* skoraj tragično končalo.

Ob prijetnem maestralu kakih 10-12 vozlov, *Bea* lepo pluje s polnimi jadri po odprtem morju južnega Jadrana. Valov skoraj ni, naredil se je lep in topel sončen dan.

Po zajtrku se Boštjan odloči, da je čas za jutranjo toaleto. Krmilo preda avtopilotu, na bitvo Bee priveže daljšo vrv in jo približno 40 metrov spusti v morje. Medtem ko *Bea* pluje s hitrostjo tri do štiri vozle skoči v morje. Zaplava do konca vrvi in med telovadbo, za katero si vzame čas, opravi še jutranjo potrebo, nakar ob pomoči vrvi lagodno priplava nazaj na *Beo*.

Naslednji dogodki so se odvijali s filmsko hitrostjo!

Vrv je še v morju, ko se Tatjana odloči: *»Jaz grem tudi«*, in že skoči v morje. Prime se za vrv, s popuščanjem rok je v nekaj trenutkih pri zanki na koncu vrvi, za katero se drži. Medtem se je veter okrepil na kakih 15 vozlov, Bea poveča hitrost. Tatjana pa na vrvi, ki jo vleče za *Beo* vpije*: »Ne morem več, ne morem več!«* Medtem ko odpiram boks, kjer imam reševalne jopiče Boštjan že skoči v morje. V hipu je pri Tatjani, le da ji ne more nič pomagati. Če se drži za vrv, jo samo ovira. Z *Bee* je pogled grozljiv, Tatjana se še drži za vrv in vpije: »Ne morem več, ne morem več!« Vsake toliko časa jo val zalije čez glavo, Boštjan plava daleč za njo.

Na misel mi prihajajo besede iz Portoroža, ko se je sestra Tončka s solzami v očeh poslavljala, mi je še prišepnila: *»Pazi na mojo Tatjano!«* Z reševalnim jopičem v roki skočim v morje, Tatjani skušam namestiti reševalni jopič, pa mi ne uspe, noče spustiti rok z vrvi. Pustim ji reševalni jopič, ki ji ga nataknem čez glavo. Od vrvi pa se moram spustiti, ker jo samo oviram pri držanju.

Situacija na morju južnega Jadrana je v mojih očeh, ki plavam po morju za *Beo*, tragična in žalostna. *Beo* krmari avtopilot in se na polna jadra kar hitro oddaljuje, za njo na vrvi še vedno kliče Tatjana, daleč za njo plavam jaz, še bolj daleč za menoj pa Boštjan.

Le mirnemu Robiju, ki vsako stvar trikrat ali še večkrat premisli, preden se odloči, se moramo zahvaliti za srečen konec, da je ostal na *Bei* in ni še on skočil v morje.

Morda me je še slišal, ko sem mu iz morja vpil: *»Izklopi avtopilota, zvij genovo!«* Robi je naredil vse ali še bolje kot bi naredil izkušen skiper: izklopil je avtopilota, zvil genovo, prižgal motor, prijel za krmilo, naredil z *Beo* večji krog, da ni povozil vrvi, pobral iz morja Tatjano, nato pa še mene in Boštjana.

Pospravili smo vrv in se soglasno odpovedali kopanja med jadranjem.Med tem se je veter okrepil veter na 20 vozlov. Ponoči smo prepluli Otrantsko ožino. Naslednji dan zjutraj, 10. junija smo na grškem otoku Krf v mirnem zalivu spustili sidro.

GRČIJA

Jonsko morje, 10. 6. do 20. 8. 2004

Dopusta in počitka sem bil resnično potreben.

Zadnjega pol leta pred izplutjem je bila *Bea* na kopnem v marini Portorož, kjer sem jo obnavljal in tudi živel na njej. Dobila je nov motor, Volvo Penta z 29 konjskimi močmi, nove pripone jambora, nov radar, veliko nove navigacijske opreme, novo plinsko, električno in vodovodno inštalacijo, sončne celice, nova jadra, novi dizajn. Še in še bi lahko našteval kaj vse sem obnovil ob pomoči prijateljev, ki so mi pomagali.

Za vsa dela mi je zmanjkovalo časa, pa tudi finančnih sredstev, saj sem za obnovo *Bee* porabil del denarja, ki sem ga planiral za potovanje. Prvotno planiran odhod sem prestavil za tri tedne.

Trije meseci čartiranja v Grčiji, ko so se na *Bei* vsakih deset dni zamenjali gostje, je malo obnovilo evre v moji denarnici. Še več od tega pa so mi prinesla nova prijateljstva in vesela doživetja med jadranjem po otokih Jonskega morja: Krf, Paxoi, Lefkas, Itaka, Kefalonija, Zakintos.

Zdaj po dveh letih, ko obnavljam ta ladijski dnevnik in imam za seboj prejadranega tri četrtine sveta, več kot 24.000 milj, lahko z gotovostjo rečem, da so bili ti trije meseci jadranja v grškem Jonskem morju najlepša doživetja na mojem celotnem potovanju okoli sveta.

Naprej se mi je pridružil sin Anže s prijatelji: Tomažem Kladnikom, Juretom Galinom, Nežo Završnik, Lidijo Vidergar.

Zamenjala sta jih Milan in Darinka Živanovič.

Novo veselje in veliko lepega doživetja je prinesla ekipa iz Sežane: Jure Božič, Pero Rijavec z ženo Barbaro.

Pridružil se mi je Aleš Drinovec s katerim sva bila zmenjena, da skupaj prejadrava Tihi ocean. Deset dni skupnega jadranja v Grčiji naj bi nama pokazali, ali se sploh ujemava za sedemmesečno skupno bivanje na *Bei*. Z nama je bila na *Bei* tudi vedno nasmejana, lepa in simpatična Vilma Žejn.

Naslednjih čudovitih 14 dni jadranja sta na Beo pričarala Slavko in Lea Cimerman, hvala vama.

Na koncu sem se poslovil z zadnjo ekipo v sestavi Darjo in Petra Mozetič, Marinka Koncilija in Biserka Verginc.

Še posebej je k dobremu vzdušju prispevalo srečanje s slovenskimi jadrnicami in njihovimi posadkami, ki so v tem času jadrale po Jonskem morju.

Tu je bila jadrnica Trobentica z njenim kapitanom Mirom Kapljem. Jadrnica Urška njen skiper Samo Božič, spremljala ga je najlepša jadralka v Jonskem morju Ines Bertoncelj. Z njima je bil še Stanko Dolinšek. Stanko, ob tej priložnosti še enkrat hvala vso pomoč in inštrukcije.

Še posebej cenim srečanje z našim svetovnim jadralcem Jožetom Mušičem. Jože mi je nesebično dal še in še nasvetov za jadranje okoli sveta. Z jadrnico Melody , s katero je bil tudi letos v Grčiji, je kot prvi Slovenec objadral svet in to v glavnem sam. Jože je tudi izdelal sidra, ki jih imam na Bei. To sta dve po 20 kilogramov težki sidri modela Manta. Zdaj lahko z gotovostjo trdim, da se pridružujem vsem, ki Jožeta imenujejo profesor sidrologije, saj me njegova sidra Manta na moji poti nikoli niso pustila na cedilu.

Med jadranjem v Grčiji sem na *Bei* dokončal še dela, ki jih nisem uspel v Portorožu ali pa so se rešitve pokazale šele med jadranjem .

SREDOZEMSKO MORJE

Jonsko morje – proti Italiji, 20. 8. 2004

Brezskrbnega jadranja, veselja in uživanja, ki sem ga imel in doživel v Grčiji je konec. *Bea* je zapustila čudovite otoke Jonskega morja. V brezvetrju ob pomoči motorja pluje proti Italiji. Nadaljuje se moja pot okoli sveta.

Za eno noč se ustavim v italijanskem pristanišču Crotone. Naslednji dan ob prijetnem vetru do 5 Bf jadram proti Mesinski ožini med Sicilijo in Kalabrijo. S to ožino imam slabe izkušnje, pred leti smo se s prijateljema Edom in Milanom celo noč borili z močnimi nasprotnimi tokovi in burjo, ki je pihala do 8 Bf. Takrat smo za 20 milj rabili več kot 15 ur. Šele okoli treh ponoči se nam je posrečilo prebiti v pristanišče Reggio Calabria.

Tokrat imam srečo. Valovi, veter in tok so v moji smeri in jadranje po Mesinski ožini je čisti užitek. Vreme je toplo in sončen dan je samo prispeval k odločitvi, da podaljšam etapo ob Siciliji. Na njeni severni strani me je pritegnil kraj Portorose. Zaplujem v njegove kanale, kjer je tudi marina. Že med plovbo po kanalu me napadajo komarji, ko pa mi povejo, da bi moral za eno spanje plačati 60 €, se jim lepo zahvalim: »Hvala za komarje, pa čeprav se vaš kraj imenuje Portorose, je zame vseeno predrago.« V Grčiji nisem za spanje porabil 60 € v treh mesecih skupaj. Sonce je že zahajalo, ko zaplujem nazaj na odprto Tirensko morje. Polna luna je prispevala k prijetnemu počutju na nočnem jadranju do naslednje destinacije, čudovitega starega mesta Cefalu.

Cefalu, Sicilija, 24. 8. 2004

Bea pluje zadnje milje proti zalivu Presidiana. Pred menoj so na pobočju hriba, tik nad morjem, z jutranjim soncem obsijane hiše starega mesta Cufalu.

Ura je šele sedem, ko spustim sidro v pet metrov globoko morje. Naj še omenim, da je bila tukaj marina 10 €, sidrišče pa zastonj.

V Cufaluju počakam prehod fronte slabega vremena. Ponoči imamo jadrnice zasidrane v zalivu kar pestro. Veter piha kot pri norcih, zdaj z ene zdaj z druge strani. Nekaterim barkam sunki vetra dvigujejo pomožne čolne, da nekaj časa zaplahutajo za barko kot zastava. *Bea* se vrti okoli sidra, nekaj časa v desnem krogu, pa zopet nazaj. Jaz pa sem vseeno vesel, da nisem več zunaj na odprtemu morju.

Sidrna veriga zateguje Beo vedno bolj in bolj na kratko. Postopoma jo podaljšujem, zdaj jo je v morju že vseh 50 metrov, pa se premec *Bee* čez nekaj časa zopet strmo zateguje v morje.

Zjutraj je vse mirno in tiho, le rahla sapica vetra se vleče po mirnem morju, po katerem se lesketa jutranje sonce, kot da se ni nič zgodilo, kot da se mi je vse skupaj samo sanjalo.

Po zajtrku vzamem masko za potapljanje, pogledat grem kaj je s sidrno verigo. Pod morjem me čaka kar lep prizor. Kakšna tri ali štiri stara sidra v obliki mačkov so zapletena med seboj in njihovi ostri železni konci štrlijo na vse strani. Okoli vseh teh mačkov se je zapletla veriga mojega sidra.

Nekaj časa poizkušam med potapljanjem razvozlati verigo, pa mi ne uspe. V morje vržem še eno sidro, na katerega presidram *Beo*. Zdaj ko je veriga razbremenjena, se še enkrat potopim, na skupek mačkov privežem vrv, ki jo potegnem na *Beo*. Naredim škripec s katerim vse povezane mačke prepletene z mojo sidrno verigo dvignem na dva metra pod gladino morja. Zdaj je vse

enostavno, med potapljanjem razpletam meter po meter verige, vseeno pa moram paziti, da se ne napičim ali ranim na ostrih zarjavelih koncih mačkov.

Čez nekaj ur mi le uspe razvozlati vso verigo. Mačke spustim nazaj v morje, kjer čakajo na novo žrtev, *Beo* pa zasidram kakih sto metrov stran.

Sant Antonico, Sardinija, 31.8.2004

Odhod proti Sardiniji kar nekajkrat preložim, ko pa le izplujem, ni vetra niti za vzorec. Tako po dveh vročih dneh plovbe z motorjem dosežem otok Sardinijo. *Beo* privežem na pomol pristanišča Romano, na otočku Sant Antonico.

Včeraj sem naredil še servis na motorju, nakupil nekaj hrane in vode in tako Bea danes po dolgem času zopet s polnimi jadri reže valove proti Menorci.

Pristanišče Romano sem zapustil že pred četrto uro zjutraj in Bea je še pri mesečini zaplula najprej mimo svetilnika Secca Della Vacca, nato še okoli rta C.O. Sperone. Na avtopilota nastavim kurz 105 stopinj, otok Menorca oddaljen 210 milj,.

Z dnevom tudi veter spremeni smer, nekaj časa se trudim, nastavljam jadra močno v veter, ročno krmarim, končno pa le popustim. Beo usmerim v novi kurz 92 stopinj, otok Malorca, 280 NM.

Novi kurz Bee dopušča lepo lagodno jadranje z vetrom do 15 vozlov. Ladijskega prometa je kar nekaj, zato si nastavim 105 dB močan alarm na radarju, pa kljub temu zelo težko zaspim.

Pogovarjam se sam s seboj, včasih se kar malo okregam, če kaj narobe naredim ali nastavim na *Bei*. Ribe mi popestrijo dneve, pa tudi jedilnik.

Že drugo noč si ne upam zaspati, adrenalin v meni mi stresa vsako mišico posebej. Še malo pa bo za menoj nevaren del Sredozemskega morja, sam sebi govorim, čisto zares me spremlja srečna zvezda. Nekje, nekdo me ima resnično rad. Od Grčije do Balearov sem plul po lepem vremenu.

Medtem ko Bea še pred dnevno svetlobo pluje pod otokom Malorca, ko sem okoli rta Salinas in zapustim nevarno ožino Freu de Cabrera, si oddahnem. Pred menoj je še Capo Blanco in do Palme imam samo 30 NM.

Okoli desete ure le spustim sidro na vzhodnem delu zaliva Bahia de Palma pri kraju El Arenal. Zajtrk in pa spanje, samo naspal bi se rad, jutri bom zaplul v samo pristanišče Palme. Zaliv Bahia de Palma je širok 14 NM in ima v dolžino 10 NM.

Naslednji dan s pomočjo avtopilota krmarim proti samemu Port Palma. Daleč pred seboj vidim čoln in potapljaške oznake. »Te so še daleč«, si rečem in grem v salon, da na pomorskih kartah na navigacijski mizi še enkrat preverim pristanišče Palma. Očitno se v salonu zadržim malo preveč časa, saj zaslišim vpitje. Najprej si rečem: »Le kdo za hudiča vpije, saj sem na Bei sam.« Ko naslednji hip zaslišim bolj krik kot vpitje, sem v trenutku zunaj, Bea pluje na polna jadra en meter stran od zasidranega čolna, v katerem je približno deset let star otrok, malo stran od čolna gleda iz morja na smrt prestrašen potapljač.

Hvala bogu in vsem svetnikom za srečen konec, da se je izteklo tako kot se je. Še cel teden sem v strahu hodil po Palmi, kdaj in kje se bova srečala s potapljačem, ki sem ga skoraj povozil, in me bo stresel iz moje jadralske obleke.

Palma de Mallorca, 6.9.2004

Letališče na Palmi de Mallorci, med potniki izstopa nasmejana Vilma v kavbojkah, roza majici in z velikim ruzakom, v katerem mi je prinesla novo cutter stay jadro.

Bea naju je počakala v pristanišču Palma, privezana zraven odsluženega pilota. V salonu je vse okrašeno z bugenvilijami, vejice cvetja visijo, so privezane, pripete, na prvi pogled je videti, da na stotine vejic cvetja pozdravlja novo članico posadke.

Dva dni pozneje, *Bea* na skrajšana jadra pluje v 20 milj oddaljeni Puerto de Andraitx. Veter in valovi ob obali Palme so *Beo* bolj ovirali kot ji bili v pomoč, zato se nama je 23 milj jadranja zavleklo pozno v večer.

Na močno podaljšanim rtu v morje C. de La. Mola naju svetilnik svojimi svetlobnimi znaki že kar nekaj časa opozarja na plitvine. Ko *Bea* končno zapluje okoli rta v sam zaliv, si oddahnem. Skoraj meter visokih valov ni več, prav tako ne nasprotnega vetra. Morje v zalivu je dokaj mirno, ko v popolni temi spustiva sidro v bližini že zasidranih jadrnic.

Ibiza, 15.9.2004

Pred desetimi dnevi sva z Vilmo zapustila Mallorco,

V zalivu Puerto de Andraitx sva dvigala sidro že pred četrto uro zjutraj, še dve milji po zalivu in že nastavim kurz 230° proti 60 milj oddaljeni Ibizi. Veter piha 5-7 Bf bočno na Beo, prav tako so valovi z boka, kar povzroča neprijetno guncanje. Avtopilot je ravno na meji, ko mu še uspeva krmariti *Beo*. Kadar nas kakšen večji val zasuka iz kurza mu je treba pomagati.

Ribe se nama kar ponujajo. Kadar vržem vabo v morje, se v naslednjih desetih minutah že ujame tuna ali zlata skuša. Na Vilmino željo neham loviti, ker se ji ribe preveč smilijo, ko se na trnku borijo za življenje.

Valovi so dolgi, razpotegnjeni, visoki dva do tri metre, njihovo bočno valovanje *Beo* občasno dvigne na vrh vala, v glavnem pa v njihovih dolinah zibajoče plujeva proti Ibizi.

Španska obalna straža nas nekajkrat preleti z manjšimi letali ali helikopterjem, ko pa približno trideset metrov velik patruljni čoln z napisom SECURITY COAST GUARD pluje naravnost na *Beo*, me postane kar pošteno strah, da me bo povozil. Le kaj hoče? Izklopim avtopilota in krmarim ročno, z *Beo* se mu umikam kolikor mi dopuščajo valovi in veter, ko pa se na drugi strani pojavi še en čoln z istim napisom, zvijem genoo in prižgem motor, da imam več manevrskih sposobnosti. Večji čoln zapelje v samo bližino *Bee* kolikor mu to dopuščajo valovi, z ladijskega mostu si naju ogledajo policisti, pomahajo in odplujejo stran.

Raztegnem jadra, naravnam kurz zopet na 230°, ugasnem motor in *Bea* že zibajoče jadra z bočnim valovanjem naprej proti Ibizi.

Popoldne pred seboj zagledava otok Ibizo, traja pa kar še nekaj ur, da Bea zapluje mimo rta Punta Grosa. Ko na desnem boku pustim za sabo manjši otok Tagomago, imava do zaliva in pristanišča na Ibizi še 15 milj.

Pozno popoldne zaplujeva med velikim pomolom na desnem boku, na levem boku puščava za seboj otok Nerga Del Este. Tok v obliki vzvalovane reke morda štirih vozlov hitrosti naju kar odnese na notranjo stran dobro zaščitenega pristanišča.

Kar neverjetno je kako je vse mirno in tiho, še pred minuto pa je veter tulil s skoraj 30 vozli. Valovi so bili do samega vhoda čez meter visoki, močan deroči tok naju je kar potegnil v pristanišče. Tukaj v prostranem zalivu pa tak mir.

Sidranje v pristanišču ni dovoljeno. Če se ne odločim za marino, teh je na izbiro vsaj pet, ne morem skoraj nikjer privezati *Bee*. Odločim se za bok ribiške barke, dokler naju ne spodijo, bo že kako.

Pečem ribe, ki sva jih nalovila dopoldne, Vilma je šla po cigarete. Po celodnevnem jadranju in obilni večerji odpreva še steklenico vina. Še premikati se mi ne da več, samo spal bi in spanje me vse bolj pobira,

Komaj dobro zaspim, tok, tok, tok, se sliši po Bei. Še preden odprem, se tok, tok, tok, tok prav nestrpno ponavlja.

Nataknem si hlače in grem ven, ribičem se mudi izpluti. Saj so kar prijazni, le *Beo* naj toliko umaknem, da bodo lahko izpluli. Okoli druge ali tretje ure ponoči delam z *Beo* kroge po pristanišču, in ko ribiči izplujejo, se privežem na barko, ki je še ostala in za katero so mi zagotovili, da danes sigurno ne bo izplula.

Spravim se nazaj pod spalno vrečo, verjetno sem malo zaspal. Tok, tok, tok, ne vem ali se mi sanja ali zares slišim, tok, tok, tok, tok. POLICE, se nekdo razburja zunaj *Bee*, tok, tok, tok, POLICE, le kdo mi grozi z policijo.

Na pomolu je policijski avto, po Bei tolče starejši policaj. Ko pridem ven, mi nič kaj prijazno pove, da moram stran v marino, na ribiški barki ne smem ostati, stran in to takoj.

Mojo pozornost je pritegnila policistka na pomolu, v eni roki je držala blok za denarne kazni, v drugi pa svinčnik. Njen izraz, mimika na njenem obrazu, pogled, s katerim me je gledala, so mi govorili, kot da z gnusom gleda pred seboj svojega moža, ki jo je pravkar prevaral. *O, Slavc nič dobrega se ti ne piše, če padeš v roke tej zamorjeni, od sveta pozabljeni policistki.*

Prižgem motor in medtem ko odvezujem *Beo* od ribiške barke, starejši policist le prepriča svojo kolegico, da me je pustila odpluti brez denarne kazni. Zapustiva pristanišče Ibize, zaplujeva okoli Punte Y Torre De Ses Portes, čez plitvine Freu Mediano v 12 milj oddaljen zaliv Ensenada Codola.

Včeraj sva zopet zaplula mimo zgoraj omenjenega Y rta. Vrnila sva se v pristanišče Ibize, *Beo* sva pustila v marini Yacht cluba. Na recepciji poravnam račun za eno noč, 50 €.

Večjo denarnico, v kateri imam vse dokumente z *Bee*, od plovnih dovoljenj, zavarovalne police, skiperski izpit, dam v ruzak. Ne da se mi je odnesti nazaj na *Beo*, kjer imam za te dokumente poseben predal.

Z Vilmo se popoldne sprehajava po Ibizi, ko se utrujen usedem na stopnice, ki vodijo na grad, in da si Vilma ne bi umazala svoje lepe kiklce, ji na stopnico položim ta veliko denarnico z ladijskimi dokumenti. Ko pozneje prične deževati, stečeva do bližnje restavracije, kjer si privoščiva dobrote lokalne kuhinje.

Po kosilu se še sprehodiva na grad in se proti večeru vrneva v marino Yacht cluba na *Beo*. Že na pomolu mi delavec marine govori nekaj o recepciji in dokumentih, pa mu rečem, da sva marino že plačala, ko pa omeni še policijo, me nekaj prešine. Dokumenti! Živčno odprem ruzak, brskam po njem. Velike denarnice, ki je varovala Vilmino kiklco ni, ostala je na stopnicah, ki vodijo na grad in z njo tudi vsi moji ladijski papirji. V trenutku dobim drisko, brez dokumentov grem lahko samo domov. Medtem je Vilma odšla na recepcijo, kjer so ji izročili denarnico z vsemi dokumenti. Našla jo je neka družina, jo odnesla na policijo in ti so hitro ugotovili kje sva prijavljena.

Trajekt se počasi polni. Na vrhu stopnic se še obrne, mi pomaha, njen obraz je srečen in nasmejan. Vilma se s trajektom vrača nazaj na Palmo, od koder ima letalsko karto za Slovenijo. Spet sem ostal sam.

Vračam se nazaj na Beo, ura je okoli dve po polnoči. Ibiza se mi zdaj, ko sem sam, kaže v čisto drugi luči. Kamorkoli se ozrem, ni nič več tako lepo, kot je bilo in zdi se mi, da je vse pijano, zakajeno, zadrogirano. Ponujajo se mi lepa mlada najstniška dekleta, če pišem, da so pomanjkljivo oblečena, pomeni to dobesedno. Prsi, ki jim kot hibrid različne velikosti lepo stojijo, imajo prosto razgaljene, okoli ritke kako tenko krpico, ali nekaj hlačkam podobnega. Za mizo jih sedi deset do petnajst. Eden do trije zvodniki jih imajo stalno pod nadzorom. Odpovem se tovrstni zabavi. Rad bi se še malo naspal, saj me še danes čaka jadraje do španske obale.

Spanec pa noče in noče priti, zato še ponoči odvežem *Beo* in še enkrat zaplujem čez plitvine okoli rta Y. Ko pa sem na drugi strani, mi zapiha naravnost od spredaj in to od zahoda proti kateremu naj bi plul. Zato *Beo* usmerim v zaliv Ensenada Codola, ki ga zdaj že dobro poznam. Predem spustim sidro poiščem lep prostor, kjer ni v morju skal, v katere bi se mi veriga zapletala med kroženjem *Bee*.

Čez Baleare gre fronta slabega vremena. Večina jadrnic se iz sidrišča umika v varne marine pristanišča na Ibizi. Za moj proračun so predrage, zato skupaj še s tremi jadrnicami ostanem na sidrišču, kjer tudi doživim svoj prvi krst z *Beo* na sidru med nevihtami, ko je ponoči zapihalo do sedeminštirideset (47) vozlov. Hvala še enkrat Jožetu Mušiču za izdelavo sidra tipa Manta, ki je držalo tako kot mora držati.

Na sidrišču ostanem še nekaj dni in čakam, da se vreme ustali in zapihajo severni vetrovi.

Španija

Sidrišče na Ibizi sem zapustil nekaj dni zatem, ko so se fronte slabega vremena po Sredozemskem morju kolikor toliko umirile. Prvi postanek je bil v zalivu Benidorm. Sledijo si dnevne etape jadranja ob obali Španije, sidranja po njenih zalivih. Če mi je kak kraj bil posebej všeč, ali pa so bili domačini bolj prijazni, sem ostal še kak dan na sidru.

V nekaterih pristaniščih mi dovolijo, da *Beo* privežem na pomol. Tako se neko noč zbudim z občutkom, zdelo se mi je da sem slišal kot bi se kobilica *Bee* dotaknila tal, ker pa je vse tiho, zaspim naprej. Zjutraj me čaka presenečenje, domači ribiči so rabili prostor na pomolu in so *Beo* premaknili na drugi del pomola medtem ko sem spal.

Privez na pomolu mi ponekod zaračunajo 3-5 €. Se je pa zgodilo, da Slovenije kot države sploh niso imeli v računalniku luške kapitanije.

Na sidriščih srečujem v glavnem jadrnice, ki imajo isto pot kot *Bea*. Tako s francosko jadrnico jadrava že teden dni skupaj. Na dvanajst metrov dolgi aluminijasti jadrnici, ki jo je sam naredil se je na pot iz Francije do Karibskih otokov odpravil z ženo in še ne leto dni starim otrokom.

Na vsakem rtu, ki ga moram obpluti, me zaradi spremenjenega kurza pričakajo novi vetrovi, ki mi popestrijo življenje na *Bei*. Kakšen dan, tako kot danes, jih imam pa vseeno preveč. Za menoj so že punte: Del Ruso, Boka Del Rio, Del Cantal, La Media Naranja, De La Polacra, Del Loma Pelada. Veter piha 20-30 vozlov, jadra imam nastavljena na tretji krajšavi, jadram ostro v veter, križarim proti pristanišču Cerro De Anmedio. Francoska jadrnica pluje z motorjem naravnost v veter, pa vseeno obdrživa isto razdajo.

Pred pristanišču Cerro De Anmedio naju oba čaka presenečenje. Marine, ki je označena na pomorskih kartah v pristanišču sploh ni! Zaliv je na veter, ki piha že do 30 vozlov, popolnoma

odprt. Za zaščitenim pomolom je le manjši mandrač, v katerem so ribiške barke in čolni domačinov. Ne preostane mi nič drugega kot da jadram naprej. Pred menoj so še trije rti; Punta Negra, punta Baja in zloglasni Cabo De Gata, do katerega imam še 15 milj. Šele za njim lahko zavijem v 35 milj oddaljeno Almerio.

Karkoli poizkušam, ne na jadra, ne z motorjem, z *Beo* ne morem okoli rta. Nasprotni valovi in veter, ki piha direktno v premec me popolnoma ustavljajo. Francoska jadrnica je že zavila v neizrazit zaliv Genoves, v katerem si je že pet drugih jadrnic poiskalo zavetje.

Tudi sam usmerim *Beo* v zaliv. Razen samega rta Morro Genoves, ki je skalnat, visok približno dvesto metrov, je okoli zaliva vsa obala peščena in nizka, deluje kot puščava, kot taka ne nudi posebnega zavetja pred vetrom. Je pa morje v zalivu dokaj mirno.

Sidro spustim v skrajnem levem koncu zaliva, kjer pričakujem več zaščite pred vetrom. Na GPS pritisnem še na gumb z oznako MOB, ki mi poleg sidrnega alarma natančno kaže ali je sidro ostalo tam, kjer sem se zasidral. Veter v zalivu še kar piha do 35 vozlov.

Lotim se čiščenja ribe, skoraj meter velike zlate skuše, ki sem jo ujel že zjutraj, pa mi morje in veter niso dopuščali, da bi jo pripravil že prej.

Že med tem, ko pečem ribo se mi zdi, da nekatere jadrnice, ki so zasidrane v zalivu, niso več na istih pozicijah. Na GPS preverim še pozicijo *Bee*, približno petdeset metrov se je premaknila. Nataknem si plavutke, še masko na obraz in že se potapljam v pet metrov globokem morju. Le kaj se dogaja s sidrom? Morsko dno je iz samih skalnatih plošč, posutih s tanko plastjo peska. Sidro enostavno ne najde opore, kjer bi se zataknilo ali zarilo, tako pa le počasi drsi po ploščah in pesku.

Riba in večerja bosta morali počakati. Jasno mi je, da se moram na novo zasidrati, toda kam? In kako naj sam dvignem sidro pri vetru, ki piha še vedno v sunkih čez 35 vozlov. Prižgem motor, premaknem *Beo* za dvajset do trideset metrov naprej proti sidru. Stečem na premec, dvigam sidrno verigo, uspe mi jo pritegniti nekaj metrov, medtem je veter zopet potisnil *Beo* nazaj in veriga se je zategnila, da je ne morem več premaknit.

Zopet v kokpit in z motorjem premakniti *Beo* naprej, razbremeniti verigo sidra, steči na premec, kar se da hitro dvigati verigo, preden jo veter zopet zategne. Postopek ponavljam morda že dvajsetič, ko mi končno uspe dvigniti petdeset metrov sidrne verige z dvajset kilogramov težkim sidrom Manta.

Medtem je eno jadrnico počasi odneslo že skoraj miljo iz zaliva. Verjetno je utrujeni skiper skupaj s posadko zaspal.

»Kam naj zdaj spustim sidro, da mi bo držalo?« se sprašujem. Zaplujem kar se da v bližino obale med dve jadrnici, za kateri imam občutek, da jima sidra dobro držijo in v globino samo treh metrov spustim sidro in petdeset metrov verige. Na koncu verige zataknem kavelj, na katerem imam dvojno dinamično vrv in le to privežem na bitve na Bei. S tem preprečim sunkovito zategovanje verige.

Iz sosednje jadrnice me Francoz, ki me je do zdaj opazoval, pozdravlja z dvignjeno desnico in iztegnjenim palcem.

Tokrat sem imel imel srečo z izbiro terena. Sidro se do jutra ni premaknilo, spal pa vseeno nisem mirno. Budilka me je vsako uro zbujala, da sem preverjal pozicijo *Bee*.

Končno je le prišla na vrsto pečena dorada in zaslužen počitek.

Ceuta, 5.9.2004

Španska obala in njenih 400 milj je za menoj.

Bea je privezana v močno zastraženi marini Punta Almina španske enklave na obali Afrike. Žal mi ne pustijo sidrati, zaradi moje varnosti, pravijo. Trenutno mi je vseeno, sem preutrujen. Po petnajstih dnevih solo jadranja ob obali Španije rabim daljši počitek, pravzaprav pa ugodnosti marine tudi rabim in mi pridejo še kako prav, pa še cena 11 € je sprejemljiva.

V Ceuti se počutim kar dobro. Ko se po nekaj dneh naspim, preberem nekaj knjig. Nabavljam hrano in pitno vodo za prvo etapo Atlantika do Kanarskih otokov. Vse to v ruzaku znosim na *Beo*. S taxijem se odpeljem do plinarne, da napolnim še dve pet kilogramski jeklenki plina.

Na *Bei* mi ne delajo sončne celice, nekje v električni omarici imam stik. Ko priklopim na zunanjo 220 voltno električno omrežje, mi takoj vrže ven varovalko. Iščem napako med žicami v električni omarici, ki je zame tabu in že mislim, da mi bo uspelo, ko pa me nekajkrat pošteno strese, odneham. Kupim električni kabel primerne debeline, naredim novo povezavo med sončni celicami in akumulatorji, le-ti se začnejo polniti.

Do Kanarskih otokov bo zdržalo se tolažim, tam me obišče prijatelj Tomaž, ki pozna elektriko na moji *Bei* bolje kot jaz, lahko bi tudi rekel, bolj kot jaz svoj žep.

Gibraltar, 9.10.2004

Že 14 dni čakam na ugodno vreme v Gibraltarju. Najprej v Ceuti osem dni in nato še en teden v Algeciras, v marini Darsena del Salidilo. Tu jadralcem, ki odhajamo na Atlantik, ne računajo nič. Vreme se noče in noče obrniti. Tisti, ki bomo izpluli na Atlantski ocean do Kanarskih otokov, čakamo na vsaj pet dni lepega vremena in na NW ali NE veter. Prijatelj Janč iz Ljubljane mi sporoča, da se bo veter v ponedeljek obrnil in zapihal iz NW. Torej bo le nastopil dan odhoda. Švicar na dvanajstmetrski jadrnici s še dvema članoma posadke mi ne verjame; na jadrnici ima vso mogočo elektronsko opremo, do satelitskega telefona, s katero lovi vsa mogoča vremenska poročila. Bova videla v ponedeljek, mi pravi. Bea je pripravljena, tako tudi hrana, voda, nafta. Toda ali sem pripravljen tudi jaz? Pred menoj je teden dni Atlantskega oceana, jaz pa sam. Veter je napovedan na začetku 15 vozlov, v naslednjih dneh naj bi porasel na 30 vozlov. To, da bom izplul sam na Atlantski ocean, mi ne da spati.

ATLANTIK – PROTI KANARSKIM OTOKOM

Atlantik, 11. 10. 2004

V ponedeljek sem pokonci že ob pol štirih, po Gibraltarskem zalivu se vleče prav gosta megla, na švicarjevi barki je tema. Vrnem se v Beo, zajtrk, kava in ko čez kako uro pogledam ven, Švicarja in njegove barke ni več. Tudi sam odvežem Beo in izplujem. Ko obrnem proti Tarifi, najožjemu delu Gibraltarske ožine, zagledam Švicarja kaki dve milji pred Beo. Do Tarife imam še 10 milj, tam moram biti preden se obrne plima. Prehitijo me tri jadrnice, dve na motor, ena na jadra. Tudi oni bi radi ujeli oseko, ko se bo morje iz Mediterana začelo prelivati v Atlantik. Le kaj počne Švicar? Zakaj pluje nazaj proti zalivu? Morda si je premislil glede vremena? Medtem se je zjasnilo, piha prijetnih 15 vozlov v bok barke. Ko zaplujejo mimo mene vidim, da imajo vsi trije opravka z glavnim jadrom. Čez kake pol ure zopet pluje za menoj proti Tarifi. Malo pred rtom, za katerim v zatišju pred tokom in vetrom čakajo ostale jadrnice, me prehiti. Zavetje pri Tarifi zapustimo čez kako uro, ko se tok obrne v Atlantik.

Z mešanimi občutki zaplujem v Atlantski ocean, SAM na Bei, SAM. S Švicarjem ostaneva v turi za Kanarske otoke, ostale jadrnice odplujejo v smeri Cadiza. Švicar ustavi barko in me počaka. Ko zaplujem z Beo zraven, mi ponudi pivo in cigaro, da nazdraviva za prijetno zaplutje v Atlantik - za krst.

Morje je mirno, vetra do 15 vozlov. Problem je nastal z ladijskim prometom, ki je do sedaj potekal levo od mene. Z novim kurzom 223° proti Kanarskim otokom moram prečkati linijo ladijskega prometa. Dokler je dan še nekako gre, ponoči pa imam težave. Večkrat imam občutek igre mačke z mišjo, nekajkrat zvijem jadra in se na motor umikam ladijskemu prometu, ki prihaja z vseh strani. Dogaja se mi, da ko se v zaporedju umaknem trem, štirim ladjam, ne vem več kam sam plujem. Noč pred izplutjem iz Gibraltarja sem slabo spal, današnja noč je tako že druga, ko ne spim. Proti jutru se ladijski promet razredči, sonce prinese toplino.

Dvignem genaker, gre sicer malo iz kurza, je pa hitrost barke 6-7 vozlov. Motijo me le sunki vetra, ki mi položijo barko na bok. Popoldne veter pojača na 12-15 vozlov, pospravim genaker, dvignem klasična jadra. Kurz je zopet pravi, 223° - Kanarski otoki. Švicar do večera še kar vztraja z genakerjem, ga pa odnaša precej v desno. Zvečer smo zopet skupaj, nazdravimo, na Beo prileti še škatlica cigaret. Odplujem kako miljo stran, zmanjšam površino jader za eno krajšavo več kot je potrebno glede na veter, ki piha 14-18 vozlov. Nastavim radar v krogu pet milj na alarm 105 dB glasne moči. Že dve noči nisem spal. Uležem se v salonu, vsake toliko pogledam ven, prometa ni, luči imam prižgane, zaspati pa nekako ne upam. Ne vem, kdaj me zmanjka, zbudim se šele zjutraj, ko se že dani. Nebo je rahlo oblačno, vetra je do 20 vozlov. Švicar je kakih pet milj levo od mene, slišiva se po radijski postaji: »Dobro jutro in srečno naprej, se vidimo na Kanarskih otokih«. Pa se nisva videla nikoli več.

Preverim pozicijo, nastavim jadra, pri podpiranju genoe s tangunom mi le ta pade v morje. Se že poslovim od njega, ko si rečem: »Slavc, vsaj poskusi ga poiskati«. Zvijem genoo, zalaufam motor, obrnem Beo v smer, od koder sem prišel in glej tangun lepo plava na metrskih valovih. V drugem poizkusu mi ga uspe dvigniti s pomočjo čaklje.

Kurz je zopet naravnan na 223°, veter počasi narašča, z njim tudi valovi, morski tok mi izdatno pomaga v smeri plovbe. Bea je že na tretji krajšavi, hitrost okoli šest vozlov, valovi so se dvignili čez

dva metra. Imam kar dosti dela, da naravnam jadra in kurz plovbe na najboljši kompromis med smerjo plovbe in vetrom. Glavno jadro spustim in jadram samo na genoo, tako lažje lovim kurz.

Veter počasi narašča, z njim tudi valovi, jaz pa sam na Bei na Atlantskem oceanu. Proti večeru, ko je veter dosegel že 30 vozlov, zvijem genoo in dvignem cutter stay jadro.Takrat prileti na Beo droben ptiček, podoben vrabčku. Sem tretji dan na Atlantskem oceanu in ni mi vseeno, da sem sam, ko poslušam kako se trimetrski valovi podirajo za Beo. Vsake toliko časa se kak val, ki pride rahlo z boka, tudi zlije v kokpit. Ptiček vsake toliko odleti, pa se vedno znova vrne nazaj na Beo. Spomnim se zgodbe o ptičku, ki jo je opisoval svetovni jadralec Jože Mušič. Ko je ptiček v viharju priletel na njegovo Melody mu je bilo lažje in ni bil več sam. No, meni je to slaba tolažba. Trimetrski valovi se še kar podirajo za Beo, zvok podirajočih se valov me spominja na plazove v hribih. Švicarjeve dvanajstmetrske jadrnice ne vidim več, drugega prometa tudi ni. Jem po manjših obrokih, napredujem okoli 120 milj na dan in če bom obdržal ta tempo, bom čez dva dni na Kanarskih otokih. Zaspim v kokpitu. Verjetno sem med spanjem z nogo brcnil v ročico avtopilota, Bea je zgubila nadzor in zaplula v veter valovom nasproti. Val zalije Beo z boka, jo neusmiljeno nagne na bok, da križ jambora poljubi morje, polije me. Če ne bi bil privezan, bi me odplaknilo v morje, tako me pa popkovina pripeta v posebej za to narejeno pritrdišče na barki zategne, ko pristanem v ograji. Ves moker se prevalim v kokpit, Bea poskakuje kot nora, jadro ropota, valovi me zalivajo, primem krmilo, gledam na kompas. Prvi hip mi ni jasno, kam moram zaviti, ko me zalije naslednji val, pa mi je jasno. »Ne glej na kompas Slavc«, slišim sam sebe, »obrni Beo, da bodo valovi od zadaj«. Tema, trda tema. Končno le naravnam Beo, da mi valovi prihajajo od zadaj. Nastavim avtomatskega pilota, naravnam cutter stay jadro. Bea se umiri, lepo pluje proti Kanarskim otokom. Avtopilota z elastičnimi vrvicami pritrdim na Beo. Ne spi se mi več, ne upam si..

Poskušam upočasniti Beo kolikor se le da. Tok, valovi in veter me nosijo prehitro. Če bo šlo tako naprej, bom na Kanarske otoke priplul ponoči, kar pa mi prav nič ne paše. Pristajanje v neznanem pristanišču ponoči, pa še sam pri tem vetru, ni šala. Nič ne pomaga, če je hitrost premajhna me od zadaj zalivajo valovi. Sploh ne vem več kdaj sem buden in kdaj spim, malo v kokpitu malo na stopnicah, pa za navigacijsko mizo. Tu in tam se pokažejo luči ladij, ki plujejo v bližini. Nastavim kurz, Beo naravnam skrajno levo od otokov.

KANARSKI OTOKI

Graciosa, 16. 10. 2004

Pred menoj se prižiga svetilnik na rtu Delgada na otoku Alegranza, plujem s pomočjo elektronskih navigacijskih pomorskih kart. Preden zavijem v ožino Ectrecho med otokoma Graciosa in Lanzarote, se mi z leve strani približa jadrnica, verjetno je priplula iz Maroka. Spustim jo naprej, lažje bo pluti za njo. Čez kako uro v trdi temi zaplujemo za kamniti valobran pristanišča na otoku Graciosa. Valov ni več, veter pa še vedno piha 15 vozlov, bokobrane in privezne vrvi imam pripravljene. Delam kroge po zalivu pred marino, pa nikjer žive duše. Ko so Nemci privezali svojo barko, me eden pokliče, če rabim pomoč. Z veseljem jo sprejmem in pristanem na pomolu marine.

Moja prva plovba po Atlantskem oceanu je za menoj. Ne glede na to, da že dve noči nisem spal, ne morem zaspati. Medtem se zdani, pokaže se mi zame popolnoma nov svet.

Počutim se poln adrenalina, sem vesel, da sem na Kanarskih otokih, da je za menoj solo jadranje čez Sredozemsko morje in prva etapa Atlantskega oceana. Le sam po oceanih, če se bo le dalo, ne bom več plul.

Graciosa. 26. 10. 2004.

Že deset dni sem na tem čudovitem otoku. Bela vasica, hiše vse brez strehe, največ do ene etaže, vse brez izjeme v beli barvi.

Jutri izplujem na otok Lanzarote.

Lanzarote. 20. 11. 2004.

Jutri pride moja štajerska posadka za prečenje Atlantika do Karibskih otokov. Kako hitro je minil mesec dni na Kanarskih otokih. Obiskal me je Marjan s svojim prijateljem Davidom iz Anglije. David je bil v svoji mladosti turistični vodnik po Kanarskih otokih, tako nam zdaj razkaže največje zanimivosti. Tu je še Vilma, in vsi skupaj uživamo po najlepših delih otoka.

Vedno bom hvaležen prijatelju Tomažu, ki si je vzel čas in priletel na Kanarske otoke. Tomaž je elektronik in mi je v enem tednu popravil in na novo nastavil električno omarico. Hvala Tomaž.

Lanzarote. 21. 11. 04.

Taxi je pod težo moje štajerske posadke in njihove prtljage počepnil skoraj do tal. Veselja, pijače, hrane in zabave je kar naenkrat preveč. Sledijo nakupi hrane, vode, pijače vseh vrst. Zopet vsega preveč. Tokrat je Bea počepnila pod začrtano vodno linijo. Po treh dneh izplujemo in naslednje jutro pristanemo v Las Palmasu na otoku Gran Canaria. Slaba vremenska napoved nam prepreči izplutje na Gomero. Tako ostanemo na otoku še cel teden.

Gran Canarija. 29. 11. 2004

V sosednjem zalivu vidim polepljeno barko in na njej tipa, ki je podoben Juretu Šterku. Ko ga pokličem, mu ni nič jasno. Vrnem se na Beo, na karton z velikimi številkami napišem kanal radijske postaje. Žvižgam, trobim na ladijsko sireno, končno se pokaže v kokpitu svojega Lunatika. Gleda, si z roko senči oči, se vrne v barko, prinese daljnogled, gleda, gleda, končno se le oglasi po radio

postaji. Predstavim se mu in ga povabim na kosilo. Odkar kuha Eco, (Goršič Edo), so kosila razkošna, že kar prave pojedine. No, Jure se izgovarja, da je *Lunatik* slabo zasidran, da ne ve kako bo, ko se bo veter obrnil. Ker mi gre izgovarjanje na živce, mu rečem: »Kakor hočeš, povabljen si«. No, Jure je le prišel na kosilo.

Pove nam, da je dva dni zamudil za nadaljevanje svoje plovbe okoli sveta brez postanka, od vzhoda proti zahodu, kot najstarejši zemljan, za Guinesovo knjigo, kot sam pravi. Kolikor vem, je vsaj deset let premlad za ta podvig.

Jure je naš gost še naslednje dni, ko čakamo na ugodno vremensko napoved. Pred nami je 2700 milj čez Atlantski ocean, do Karibskih otokov.

Štajercem se mudi, počasi postajajo sitni, kot bi bil jaz kriv za slabo vreme. Omejeni so z dopusti. Vremenska napoved pravi, da se bo vreme v ponedeljek obrnilo v nam ugodne vetrove. Ponedeljek je vseeno deževen, le veter se je začel obračati v nam ugodno smer. V torek zopet dežuje, čez dan se zjasni. Odločitev pade. Zvečer gremo, kar bo, pa bo. Pa je tudi bilo!

ATLANTIK – PROTI KARIBOM

Atlantik, 30.11.2004

V torek zvečer ob 18. uri po dežju izplujemo iz pristanišča Las Palmas. Ostale jadrnice še ostajajo, čakajo na lepše vreme. Z bučnim hupanjem na ladijske sirene nas pozdravljajo, nam želijo srečno plovbo, jadranje čez Atlantski ocean do Karibskih otokov.

Izplutje je bilo kar živahno. Več kot 20 vozlov vetra potiska Beo bočno v sosednjo barko, pomagajo nam jadralci iz sosednjih jadrnic. No končno je Bea mimo vseh priveznih vrvi in sidrnih verig in že plujemo iz zaliva. Ladijske sirene z jadrnic še vedno veselo trobijo. Imam občutek, da bodo kar pogrešali vesele štajerske mornarje.

Z menoj so na Bei : Ekart Gordan – Rače, Goršič Edo – Hoče, Plajh Branko – Polskava.

Že prvo noč smo jadra zmanjšali na tretjo krajšavo. Veter piha do 26 vozlov. Dežuje več ali manj celo noč. Tolažim se, da je vremenska napoved v redu, saj bo nehalo deževati. Pa ni, dež in veter do 7 Bf , nemalokrat tudi do 8 Bf, so nas spremljali naslednjih petnajst dni.

Eco je odličen kuhar, kuha že deset dni. Zaenkrat se še nič ne pritožuje, kuhanje pa na zibajoči jadrnici pri zaprtih oknih, v vročini in vlagi, ni tako enostavno. Dežuje, vetra imamo do 26 vozlov. Plujemo proti otočju Cap Verde. Le tega bomo pustili okoli 300 milj vzhodno, tam pa naj bi dobili pasatne vetrove proti Karibskim otokom.

Atlantik, 07. 12. 2004.

Bea je še vedno na tretji krajšavi, močan veter do 35 vozlov. Le za kako uro do dve na dan 15 do 20 vozlov. Dež je na dnevnem redu, noče in noče nehati, valovi se dvigajo do štirih metrov. Otoki Gran Canaria so 750 milj za nami, do Cape Verde oziroma najbližjega otoka Sant Antonio je 200 milj in približno 2000 milj do karibskega otoka St. Lucija, ki je naš naslednji cilj. Ko so valovi in veter le premočni, desetmetrska Bea nekajkrat zdrvi po valovih do 10 kn., vlečemo za seboj vrvi, ki stabilizirajo Beo, jo upočasnijo in ji pomagajo držati smer.

7.12.05. ob 12 uri na poziciji N19°50´, W26°50´ je Bea obrnila v kurz proti karibskim otokom in se prepustila pasatnim vetrovom.

Atlantik, 15. 12. 2004.

Še vedno vozimo na tretji krajšavi, le dežja je zadnja dva dneva manj. Saj je bil že zadnji čas. Vse imamo mokro, kar ni mokro, je vlažno. Temu primerno je postalo tudi vzdušje na Bei. Zadji čas je bil, da nas je začelo sonce ogrevati. Tako izkoristimo vsako obdobje sonca za sušenje oblek, ki jih zadnjih 15 dni sploh nismo uspeli posušiti. Pred dvema dnevoma smo srečali švedsko jadrnico Amarila, na kateri pluje mlad zakonski par iz Barbadosa proti Tobagu. Danes je GPS pokazal, da je razdalja do Santa Lucije samo še 999 milj. To smo takoj proslavili z odprtjem nove buteljke. Ribe lepo prijemajo, v glavnem tune in zlate skuše. Eco se je kot kuhar naveličal večnih kritik svojih prijateljev. Zdaj kuhamo vsak dan po eden in ne glede koliko se trudimo, se nam vsem kolca po Ecovi kuhinji. Hvala Eco, res bi bil rad še kdaj gost v tvoji kuhinji.

Atlantik, 17.12. 2004.

Sonce, kako je to lepo. Že drugi dan brez dežja in močnih vetrov. Uživamo v takem jadranju. Približno tak Atlantski ocean sem si tudi predstavljal, ko sem se podajal na jadranje okoli sveta. Jadramo samo na 110 % flok, Bea ima hitrost 5-7 vozlov, kolikor pač trenutno zapiha. Že tri dni nismo lovili rib. Proti večeru spustim v morje dve panuli. Ulov je ena tuna in ena zlata skuša (dorada) meter velika. Moja štajerska posadka sploh ni ljubiteljica rib. »Najboljša riba«, je Eco vedno povedal, »je svinjska ribica«. So pa navdušeni ribiči, še posebej Gordan.

Atlantik, 18. 12. 2004.

Kot vsak dan, je tudi danes popoldne pričelo bolj pihati. Dežja ni. Hvala bogu. Še en dan manj, tudi hvala onemu zgoraj. Z Brankom skupaj dežurava. Pred dnevi smo se zamenjali, prej sem imel dežurstvo z Ecom. Dežurstva imamo po štiri ure. Na GPS podatek pove, da imamo do cilja 599milj. Ha ha ha samo še pet dni. Je sončno, le tu pa tam se pripodi kak oblak. Veter pod njem požene Beo za kak vozel hitreje. Nas malo poškropi. Kako lepo, da ni več dežja, kot smo ga imeli prvih 15 dni.

Atlantik, 19. 12. 2004.

Celo noč smo imeli slab veter, valovi so ostali, tako da se guncamo levo-desno in počasi pomikamo naprej le kake 3 vozle. Vsake toliko časa nas narahlo poškropi dež. Le kako se mi je vleklo nočno dežurstvo.

Spal bi, samo spal. (Ko sem bil še dimnikarski vajenec sem moral zgodaj vstajati in sem imel premalo spanja, pa sem se tolažil, ko bom v upokojenec se bom naspal za nazaj). No, zdaj kot upokojenec jadram čez Atlantik, spanja pa zopet premalo. Za kosilo skuham nekaj pasulju podobnega, pa mi ni naredil dobro, slabo mi je, po želodcu me zvija. Čez kake dve uri ga izbruham v morje, potem mi je lažje. Morje je toplo, ima 28°C, moja štajerska posadka in jaz pa imamo počasi dovolj drug drugega. Če se do jutri ne bo veter okrepil, bomo dvignili špinaker.

Atlantik, 22. 12. 2004.

Špinakerja ni bilo potrebno dvigniti. Ko je že kazalo, da bo veter popustil, se je kar na lepem prikazal s svojimi 7 Bf. Samo na pol floka nas je lepo gnal proti Karibom. Ob 19.30 uri po UTC zagledamo otok Martinik in malo kasneje še otok Santa Lucio.

Nazdravljanje s šampanjcem in viskijem sta vzela Gordan in Eco preveč dobesedno, veselja in nazdravljanja ni bilo konec. Le z Brankom ostaneva trezna, pa še to le toliko, da pristanemo.

KARIBSKI OTOKI

Rodney bay, Santa Lucia, 22. 12. 2004.

Ob desetih zvečer Bea zapluje v ozek preliv zaliva Rodney bay na otoku Santa Lucija in po 22 dneh in 8 urah pristanemo v istoimenski marini.

V zadnjem tednu je dež popustil. Le plohe so nas vsakodnevno obiskale, nekatere je spremljal veter tudi do 9 Bf.

Neprekinjeno jadranje, močni vetrovi, dnevne plohe, neprestano nastavljanje jader ter dežurstva na krmilu in v kuhinji nas utrujajo, manjka nam spanja. S kombinacijo jader poskušamo vse mogoče, nazadnje jadramo le na flok v kombinaciji s cutter stay jadrom.

Dan je podoben dnevu. Veseli me, da je vse več lepega vremena.

Martinik, 29. 12. 2004.

Atlantik je preplut, vse kar je mene in mojo štajersko ekipo povezovalo je končano. Skupnega cilja ni več, vzdušje na Bei je postalo moreče, prišel je čas slovesa. Skupaj še odplujemo na otok Martinik, najprej v zaliv Le marin kjer opravimo formalne prijave, te so minimalne. Dva dni pozneje pa nam carinska policija na Martiniku v Ford de France popolnoma premeče jadrnico. Iščejo mamila, orožje ali karkoli s čemer bi nam lahko zagrenili konec leta 2004. Ker ne najdejo ničesar, po treh urah odnehajo.

Obnašali so se grobo in nesramno, pustijo mi popolnoma razmetano jadrnico. Takoj za policijo se poslovijo tudi Gordan, Branko, in Eco. Na Bei ostanem zopet sam. Kar naenkrat je veliko prostora, pa tišina. Jutri je Silvester, zadnji dan leta 2004.

Martinik, 6. 1. 2005.

Šesti januar ne omenjam kar tako, danes praznujeta rojstni dan dva slovenska jadralca, ki sta objadrala svet. Po smeri, po kateri zdaj jadram jaz, Jože Mušič in Jure Šterk. Šesti januar pa je tudi moj rojstni dan, ki ga tokrat doživljam sam na Karibih, na jadrnici Bei na poti okoli sveta.

Zaliv Marigot, otok Santa Lucija, 14. 1. 2005.

Bea je dobila novo članico posadke.

Že pred enim tednom sem prijadral z otoka Martinik, Beo sem pustil zasidrano v zalivu glavnega mesta Port Castries in se z avtobusom odpeljal na drugi konec otoka do letališča Wieux fort. Lepo se sliši z avtobusom; kar je za njih avtobus, je za nas razmajan korejski kombi za sedem oseb, v katerega se je zbasalo nič manj kot petnajst potnikov. Že prejšnji dan sem spraševal kdaj odpelje, pa je bil odgovor vedno netočen. Kadarkoli, je bil odgovor. Moje vprašanje, naj mi pove uro odhoda, se jim je zdelo čudno, vedno odpelje, je bil odgovor. Ker sem bil negotov v uro odhoda avtobusa, sem se odpravil na pot že kake tri ure prej. Na postaji je bilo kakih dvajset malih busov postavljenih v vrsto; ko je prvi nabral toliko potnikov, da so bili zasedeni vsi sedeži, je tudi odpeljal. Naslednji se je pomaknil na njegovo mesto in ni odpeljal, dokler ni bil zaseden. S skrčenimi koleni sedim stisnjen kot sardela v konzervi. Le da sem bil jaz stisnjen med črnci, vsekakor bi pa lažje

prenašal vonj po ribji konzervi. Po dveh urah so me odložili na letališču in odpeljali naprej, vonj pa je ostal tisto popoldne še dolgo z menoj.

Na letališču me kot roji muh oblegajo taxisti. Po mojem jih je vsaj deset na enega potnika, ki se mora s taxijem odpeljati z letališča. Najbolj vztrajni se kar prilepijo name, me nadlegujejo, prepričujejo, da je njihov taxsi boljši kot vsi drugi, me čakajo tudi pred vrati stranišča, ko grem odtočit. Cena taxsija za pot nazaj v Port Castries je 30 krat večja od avtobusne vozovnice. Kar žal mi je, da kombi-busi ne vozijo ponoči.

Letalo ima že dve uri zamude, je že trda tema, ko le napovejo prihod letala z Antigue. Moj prihod na letališče naj bi bil za Vilmo presenečenje. Z taxsistom, mlajšim domačinom (edini, ki ni bil vsiljiv, pa še ceno mi je spustil, za 10% ali 5usd), čakava na zunanjem izhodu. Potniki se najprej kar vsujejo, čakam, prihajajo zapozneli, Vilme pa ni in ni. Ko je minilo pol ure, moj taxist modro ugotovi, prtljago so ji zgubili. Medtem me po mobiju kliče tudi Vilma. Mojega ruzaka ni, sem brez vse prtljage, vse skupaj se bo zavleklo. Čez zadnji vhod grem v prostor kjer delijo prtljago, Vilma je ravno pisala zapisnik. Presenečenje mi je vseeno uspelo.

Naslednji dan obiščeva predstavništvo letalske družbe British Airways in prijazen Indijec, v brezhibno zlikanih hlačah, srajco in kravato, a brez čevljev, je kar v nogavicah hodil po pisarni, nama pove, da je šla prtljaga na otok Barbados, ni nobenega problema, je prijazno nasmejan. Zvečer so Vilmino prtljago, no, njen ruzak pripeljali v sam zaliv, kjer sva sidrala. Ko sva se mu šla pozneje zahvaliti, nama je nasmejan, brez besed z gesto obeh rok poslal poljubčka.

Chaguaramas, otok Trinidad. 27. 1. 2005.

Zadnjih štirinajst dni čudovitega jadranja po Karibskih otokih: Santa Lucija, Sant Vincent, Grenandini, Canouan, Carriacou, Grenada je zaznamovalo lepo vreme s prijetnimi pasatnimi vetrovi in mirnim morjem in s prijaznimi domačini po vseh zalivih, kjer sva sidrala. V Saint George na otoku Grenada, v zalivu s preprostim imenom The Lagoon, sva tri dni počakala prehod manjše depresije. Plohe, ki so se vlivale, so bili pravi tropski nalivi.

Nekaj mesecev pred tem je po otoku Grenada pustošil orkan Ivan. Posledice orkana so vidne po celem mestu Saint George. Le redke hiše imajo zamenjano streho, večina jih je še vedno pokrita z plavo folijo. Starejše, slabše hiše, pa so se preprosto sesule vase. V zalivu je marina popolnoma opustošena, pomoli so podrti, vsepovsod iz morja molijo na pol potopljeni motorni čolni. Vsi jadralci, ki sidramo v zalivu imamo težave pri dviganju sider, saj se verige obvezno zapletajo v potopljene čolne.

Prvo izplutje proti Trinidadu nama ni uspelo. Napoved je bila lepa, nasprotni vetrovi naj bi popustili, žal pa ni bilo tako. Še preden sva pozno popoldne priplula na Point Salines, so Beo ustavljali več kot meter visoki nasprotni valovi, z vetrom do 30 vozlov. Vsega tega pa na vse strani močno zaščitenim zalivu The Lagoon ni bilo niti malo čutiti. Ne maram na silo jadrati v valove in veter, še posebej ne če je na Bei nežna ženska posadka. Do Trinidada je 100 milj, zato sva tudi izplula popoldne, da bi naslednji dan lahko še podnevi plula skozi ožine med otoki Chacachacare, Huevos in Monos. Prav tako pa nerad obračam nazaj, vsak povratek jemljem kot poraz. Zato se kar nekaj časa borim sam s seboj. En sam pogled na obraz Vilme, ki je tiho gledala valove pred seboj, v katere je udarjala Bea, mi je povedal kaj moram storiti. Bea je še enkrat zaplula v miren zaliv The Lagoon.

Ob štirih zjutraj zopet dvigam sidro in sonce se še ni pokazalo iz Atlantika, ko sva že obplula Point Salines. Pihal je lep pasatni veter, le valovi na morju se še niso umirili in prepustili pasatnemu vetru. Kmalu potem, ko sem v morje spustil panulo, se je kar lepa barakuda pustila ujeti.

Ladijskega prometa je bilo kar nekaj, paziti sva morala še na naftne ploščadi, ki jih na pomorskih kartah sploh nisem imel označenih. Popoldne se je pasat okrepil na 5 Bf, bočni valovi so Beo kar lepo pozibavali?! Noč naju je ujela še preden sva bila mimo naftnih ploščadi. Nad otokom Trinidad se je bliskalo, veter je vse bolj spreminjal smer in je pihal že skoraj v premec, s šestimi boforji. Nasprotni tok je Beo vse bolj ustavljal. Ko sem se približal ožini med otokoma Chacachacare in Huevos, sem si moral pomagati z motorjem, nasprotnega toka sem imel že za tri vozle. Ožina med otoki je široka pol milje, ponoči na morju pa zgleda vse tako moreče blizu. Malo čez polnoč je Bea okoli rta zavila v širok zaliv otoka Chacachacare. Že med plovbo po zalivu mi nekaj ne štima. Vse je tako temno, nikjer nobenih luči, nobenih svetilnikov. Na otoku je glavno shajališče jadralcev iz celega sveta na tem območju Karibov. Je tudi več marin. Tu dvigajo jadrnice na kopno, jih obnavljajo in pripravljajo za nadaljevanje plovbe. Eni proti Panami in Tihemu oceanu, drugi proti južni Ameriki, tretji čez Karibe proti Bermudskim otokom in nazaj čez Atlantik (proti Evropi). Pa še in še je poti kamor jadralci odhajajo.

V zalivu po katerem pluje Bea pa tema, le lučke kakih petih zasidranih jadrnic. In ena sama velika tišina. V želodcu me stiska, nekaj ni v redu. Le kam sem zaplul? Kje so marine? Kje so jadrnice?

Morje je po sredini zaliva globoko 40 metrov, 200 metrski pas ob obali pa se z 20 metrov globine strmo dviga v gosto poraščeno hribovito obalo. Le kam naj spustim sidro? V manjših zalivčkih ni prostora ali pa je morje pregloboko. Končno le spustim sidro v bližini dveh že zasidranih jadrnicah. Jutri bo nov dan, za danes sem preutrujen, da bi še kaj razmišljal. Pravzaprav je že jutri, ura je bila dve zjutraj, ko je Bea spustila sidro v zalivu otoka Chacachacare.

Sonce je že visoko, ko se zbudim. V zalivu razen petih zasidranih jadrnicah na več koncih zaliva, napol podrtega pomola, dveh starih praznih hiš, ni ničesar.

Le kje za hudiča sem?

Najprej skuham kavo, po kavi se lotim barakude, njeni zrezki bodo kar okusni za zajtrk. Spijem še eno kavo, šele potem odprem računalnik. Pogled na pomorske karte mi kmalu pove, kje sem. Bea je res zasidrana v zalivu otoka Chacachacare. Le da bi morala biti v zalivu Chaguaramas, ki pa je kakih 6 milj vzhodno. Ko sem na računalniku planiral smer poti iz Grenade za Trinidad, sem pomotoma kliknil na Chacachacare, namesto Chaguaramas. Pozicije, ki mi jih je izpisal računalnik, sem vnesel v GPS in ta me je lepo in varno pripeljal v zaliv otoka Chacachacare. Tudi prav, popoldne bom izplul za Chaguaramas. Saj mi je ime Chaguaramas veliko bolj všeč kot ime Chacachacare, ki ga še izgovorim težko.

Kak mesec pozneje ko sva z Alešem plula ob Venezueli, sva se na otoku Margarita še enkrat srečala z imenom Chacachacare, tudi takrat nisem imel sreče z izbiro zaliva, v pristanišču sva imela same težave, od prenizke vode, do muringov v katere se je Bea zapletala, saj so se zaradi nizke vode vlekli do sredine zaliva.

Bea je na sidru v mirnem zalivu Carenage Bay. Čakam Aleša, ki se mi bo pridružil, na Bei naj bi jadral do Avstralije.

Trinidad je v tem februarskem času živahen, festivali si sledijo eden za drugim, pa celotedenski pustni karneval, ki doseže vrhunec z vsesplošnim rajanjem v mestu Port of Spain.

Na Beo dobim goste v obliki malih črnih žužkov, ki so se naselili s hrano, katero sem kupoval po karibskih otokih. Sistematsko se lotim čiščenja celotne Bee. Vsaka embalaža hrane, v kateri odkrijem žužke, gre v vrečo za smeti. Dokupim plastično posodo za shranjevanje hrane, v bokse in pod podnice natresem prašek, ki naj bi pomoril vsakega žužka, če bi se tam sprehajal. Vsako na

novo kupljeno hrano, preden gre v Beo, že v kokpitu pregledam, odstranim vso embalažo, hrano pa zapakiram v plastične škatle.

Vseeno je trajalo kar nekaj mesecev, da sem se jih popolnoma znebil. Najverjetneje so bila med špageti in rižem, ki sem jih prinesel iz trgovine, jajčka iz katerih so se pozneje na Bei izvalili mali žužki. Le da so bili ti izolirani v posamezni plastični posodi in se niso mogli razširiti med ostalo hrano po Bei.

Pregledam in presušim vsa jadra, odnesem v delavnico genaker, ki sem ga natrgal med sušenjem. Bea je pripravljena, ko se pri Yacth clubu v zalivu Carenage Bay ustavi taxi. Pripeljal se je Aleš.

Trinidad. 12. 2. 2005.

Začelo se je novo poglavje jadranja in življenja na Bei.

Aleš uvede novi red na Bei. Vsake stvari se loti sistematsko načrtno, ničesar ne prepušča naključju. Napiše pravilnik o delu, zadolžitvah in pravicah na Bei, in o medsebojnih odnosih, ki sva ga soglasno sprejela. Nariše načrt Bee, kjer so prikazani in oštevilčeni vsi bunkerji, predali in poličke, napiše seznam vse opreme in hrane in kje je kaj shranjeno. Pozneje ko sva jadrala po Tihem oceanu, so nama ti seznami kar nekajkrat pomagali najti iskani artikel.

Bea pluje ob Venezuelski obali proti Nizozemskim Antilom, do katere imava nekaj več kot 500 milj. Kar naenkrat se na večer odlepi od obale kakih deset hitrih čolnov in plujejo naravnost proti nama. »Kaj je zdaj to?« se sprašujeva z Alešem.

Aluminijasti čolni dolgi kakih deset metrov, opremljeni z močnimi izven-krmnimi motorji, v vsakem dva ali trije domorodci temne polti in mrkih obrazov, zaplujejo na oba boka Bee. Noge dobim popolnoma mehke, z Alešem sva prepričana, da gre za roparski napad.

»Tobacco, tobacco, cigarette«, je bilo vse kar so hoteli od naju. Ni tobaka, nimava cigaret, jim Aleš dopoveduje, hkrati jih podi stran od Bee, za katero so se nekateri kar prijeli. Sam sem bil preveč presenečen, da bi kar koli rekel, nisem se niti spomnil na tobak, ki sem ga imel in bi jim ga lahko dal.

Ko čolni z veliko hitrostjo zapustijo Beo zaplujejo proti odprtemu morju. Na pomorskih kartah preverim kaj je v tisti smeri, pa razen enega manjšega otoka do katerega je 40 milj ni ničesar razen odprtega morja.

Morda pa so vseeno bili pirati?

Do otoka Margarita imava več ali manj lepo vreme v glavnem pa brez vetra, zato se na otoku založiva z nafto, ki pa nama jo domači ribiči kar krepko zaračunajo. Dolar za liter nafte in to v Venezueli, verjetno so zraven zaračunali še pečeno tuno, s katero so nama postregli.

Nafte potem do Arube sploh nisva potrebovala, saj so zapihali kar prijetni vetrovi.

15. 2. 2005. ob dvanajstih v ladijski dnevnik zapišem: čudovit sončen dan, veter 15-20 vozlov, zmerni valovi, povprečna hitrost *Bee* 5 vozlov, do Arube še 121 milj.

NIZOZEMSKI ANTILI - PANAMA

Orajnestad, otok Aruba, 16. 2. 2005

Ob dvanajsti uri sva pristala na carinskem pomolu.
Bea na Arubi dobi še dva nova člana posadke, pridružita se Marjan Golobič in Anne Videkam.
Sledi nabava hrane, za etapo Aruba – Panama cca 700 NM. Vreme se slabša, zato bo treba počakati še par dni.
V mestu Oranjestad je prišlo še do zanimivega srečanja. Ko sem se s sprehoda po mestu vrnil na Beo, me je na vratih čakal listek z obvestilom v slovenščini. *//Že več dni vas iščem, sem v sosednjem zalivu na sidru, pokličite me po VHF poslušam na kanalu 17. Marjetka Krivenko//*.
Le kdo je ta Marjetka? Smo firbčni vsi trije moški na Bei. Ali je sama? Seveda smo Marjetko takoj poklicali in čez nekaj časa, ko smo bili ravno pri poznem kosilu, se dinghy z veselo nasmejano Marjetko ustavi ob Bei. Hej, dober dan, pa dober tek! Pozdravi po slovensko. Srečanja smo veseli vsi, Marjan odpre buteljko vina, Marjetka pa se nam pridruži pri kosilu. Vprašanj pa ni ne konca ne kraja.
Vremenska napoved je slabša, čez morje Colombia basin se pomika ciklon, napoved: veter z nevihtami čez petdeset vozlov, valovi čez pet metrov. Počakali bomo še nekaj dni, da se vetrovi in valovi umirijo.
Morje v Columbijski kotlini je med jadralci znano kot najtežje v celotnem karibskem območju, po močnih vetrovih in težkih velikih valovih.
Beo premaknemo iz marine na sidrišče v sosednji zaliv, kjer je naša slovenska jadralka Marjetka, s svojo osem metrsko jadrnico *Little Mermaid*. Ko nas naslednji dan povabi na večerjo, pove svojo zgodbo kako se je znašla na barki.
V nemški reviji, namenjeni jadralcem je zasledila oglas: *Za jadranje okoli sveta z osemmetrsko jadrnico iščem sopotnika*. Marjetka je sprejela ponudbo. Jadranje se je začelo v Hamburgu, se nadaljevalo ob Nizozemski, Belgiji, skozi ožino med Anglijo in Francijo, Španijo, Portugalsko na Kanarske otoke.
Tu se je ustavilo, njen kapitan, ki je bil upokojeni mornar in je trideset let plul na tovornih ladjah. Je imel vsega dovolj. Na oglasno desko v Yacth clubu, je obesil listek z oglasom: *Osemmetrska jadrnica ugodno naprodaj*.
Nasmejana Marjetka pripoveduje: »Kar tako se pa ne dam, če sem se že namenila prepluti Atlantik ga tudi bom.«
Kupila je jadrnico od svojega kapitana, se založila s hrano in vodo. Jadralci iz sosednjih jadrnic, ki so ji pomagali izpluti iz sidrišča na odprto morje, so se svojimi dinghyi vrnili nazaj v zaliv. Ostala je sama. Po 32 dneh, ko ji je že krepko primanjkovalo vode, je prijadrala na Karibe in pristala na Martiniku.
Na otoku Grenada je doživela in preživela orkan Ivan. Skupaj še z dvema jadrnicama je zaplula v ozek kanal med mangrojeva drevesa. Pometali so v morje vsa sidra, kar so jih imeli in se privezali z vsemi možnimi vrvmi na korenine mangrojevih dreves. Vse tri posadke so se stisnile v salon največje jadrnice, kjer so čakali in molili, ko je čez njih divjal orkan Ivan. Obe večji jadrnici sta s prižganima motorjema pomagali obdržati jadrnice na sidrih in vrveh. Zaradi umazanega morja, ki ga je orkan razmešal, so sem jim motorji pregreli in uničili. Na njihove jadrnice je nasedla še ribiška barka, ki jo je orkan iztrgal s priveza.
Ko je orkan Ivan prenehal svojim divjanjem, je bilo vse tiho, veselje pa je trajalo kratko, nastal je čuden piš vetra in morje je kar naenkrat izginilo izpod jadrnic in kanala. Jadrnice so se prevrnile druga čez drugo.
Pozneje je leto in pol na otoku Trinidad obnavljala svojo jadrnico.

Med obnovo barke se je Marjetka odločila, da bo s svojo osemmetrsko *Little Mermaid* objadrala svet in mi smo ponosni, da smo danes lahko njeni gosti, na čudoviti večerji, ki jo je pripravila na svoji barki, na kateri živi in jadra že štiri leta.

Aruba – Panama, 22. 2. 2005

Vreme se počasi umirja. Marjanu in Anni se mudi, vezana sta na dopust in iz Paname imata rezerviran letalski prevoz nazaj v Bruselj.
Beo pripravljamo za dvig sidra, za odhod proti koralnemu otočju Sant Blas.
Marjetkin dinghy pristane ob Bei, me čisto mirno nevsiljivo vpraša: »Pa se ti ne zdi, da se vreme še ni uredilo?« Ker sem tiho in jo le gledam nadaljuje: »Vetra je še vedno več kot 30 vozlov, valovi na Colombian Basin pa čez štiri metre, posebno neugodni so valovi ob Panamski obali, ko se morska globina le malo pred obalo iz več tisoč metrov na hitro zniža, kar povzroči močno povratno valovanje.«
Zahvalim se ji za skrbi, saj bi rad počakal, pa zaradi Marjana in Anne nekako moramo izpluti.
O Marjetka, če bi vedel, kakšno morje me čaka med Columbio in Panamo, bi te vsekakor poslušal.
Zapeljemo na carinski pomol mesta Oranjestad. Marjan in Anne izgineta v mesto, Aleš pri pristaniških oblasteh naredi odjavo. Sam med tem časom skuham kosilo, po dolgem času sem se zopet lotil jote, saj bi jo večkrat, če le z joto ne bi bilo toliko dela.
Mineta dve uri Marjana in Anne pa od nikoder. Kapitan pristanišča naju podi ven, bliža se nevihta, na tem pomolu niste varni, pa tudi odjavljeni ste že, naju z Alešu že petič opozarja. Med tem časom se vlije tudi nevihta, z vsemi bokobrani skušava z Alešem zaščititi bok Bee, da se ne poškoduje na pomolu.
Z Marjanom sva pred mojim odhodom kar nekajkrat jadrala, pokazal se je v luči prijetnega jadralca. Zdaj ko je pa skupaj z Anne na Bei, se pa obnaša kot bi bil on kapitan, na vse gleda nekako zviška. On, najprej on in njegov prav, vsi ostali smo nekje daleč spodaj. Odnos sem spravil še na nižjo raven, ko ga enkrat opozorim, da mi ni všeč, ker čevlje, s katerimi je prej hodil po mestu, daje na blazine v salonu Bee, prav nič ga ne moti, da je v čevljih med rjuhami v spalnici. Naslednja dva dni ni govoril z menoj.
Hvala Alešu za potrpežljivost in prepričevanje pristaniškega kapitana, da smo le počakali Marjana in Anne.

Bea je zapustila Arubo po močni plohi z vetrom okoli 25 vozlov. Kakšni dve uri potem se vreme toliko umiri, da si privoščimo joto za kosilo. Že med kosilom je Anne na ograji *Bee* in jota v loku leti v morje. In to moja jota, za katero sem se moral kar nekaj ur truditi, da jo pripravim. Če bi bruhala karkoli drugega bi še prenesel, samo ne moje jote. Pa še to počne medtem, ko ostali z užitkom jemo.
Drugo noč na Columbijskem morju veter in valovi dosežejo največjo moč na moji dosedanji poti okoli sveta. Kakšno uro zatem, ko mi Aleš preda dežurstvo, *Bea* jadra samo s cutter jadrom, sam sem ravno v salonu za navigacijsko mizo, preverjam pozicijo, podatke pišem v ladijski dnevnik.
Ker avtopilot ni uspel v valovih obdržati smer jadrnice, je sunek viharja nagnil *Beo* do ograje v morje, istočasno se je pet metrski val prevrnil na *Beo*, da je bila vsa pod morjem. Ko se je val zlil čez njo, je bil kokpit poln morja in to je čez stopnice vdrlo v notranjost. Ne morem opisati kako grozen je občutek sredi noči, ko te obdaja trda tema, vetra okoli 40 vozlov, valovi 4-5 metrov, kokpit poln morja, zatuli alarm potopne črpalke. Kako dolgi so trenutki, da morje odteče iz kokpita, ki sprejme čez petsto litrov vode, pa še odtoke sem imel založene z vedri, pa še s čim. Jaz pa zaradi noči ne vem in ne vidim, kam naj obrnem krmilo, da bi se izognil naslednjemu valu. Hvala moji srečni zvezdi in vsem svetnikom, da ga ni bilo. Ne vem, če bi *Bea* prenesla še naslednji val, dokler ni morje odteklo iz kokpita.

Aleš je bil takoj zunaj, skupaj naravnava *Beo* zopet v pravi kurz, nastaviva cutter jadro. Aleš ostane zunaj še toliko časa, da izčrpam morsko vodo, ki je vdrla v salon. Dvignem tudi podnice, medtem ko vse pobrišem, se je začelo daniti.
Marjan ni niti pogledal iz svoje kabine.
Vetrovi in valovi se umirjajo, naslednja dva dni imamo prijetno jadranje do koralnega otočja Sant Blas.
Anne je prebolela morsko slabost, za boljše počutje na *Bei* pa sta poskrbeli še dve lepi tuni, ki sta se pustili prijeti.

Sant Blas, 26. 2. 2005

V poznih večernih urah je *Bea* zaplula med koralno otočje Sant Blas in spustila sidro za otokom Holandes.
Jutranji pogled na čudovite nizke koralne otoke poraščene s palmami, je bil kot plačilo za težko morje in valove na zadnji etapi.
Sledi še začasna prijava na otoku Porvenir. Aleš ima vizo za Panamo, moj potni list je brez vize, Anne ima norveški potni list, Marjan zmede policaje s slovenskim diplomatskim potnim listom. Ko pa policaj ugotovi, da mu je že pretekla veljavnost, pokaže Marjan še kanadski potni list, zdaj je ubogemu policaju vse skupaj še manj jasno.
Na sosednjem otoku si ogledamo vas, kjer živijo indijanci Kuna. Koralni otok je naseljen do zadnjega kvadratnega metra. Ko zmanjka kopnega, si pomagajo kot mostiščarji. V morje zabijejo kole in na njih postavijo svoje kolibe, ki so večinoma iz bambusovih kolov, nekatere so zbite iz raznih desk. Imajo pa tudi šolo in trgovino, ki pa sta zidani. Na šolskem dvorišču otroci igrajo košarko. Vsakič ko hočem slikati, se indijanci obrnejo stran, ženske si zakrivajo obraz, obvezno pa vsi nastavijo roko: »One dolar, one dolar photo.«

Naslednji dan se premaknemo v zaliv otoka Cayos Chichime. Koralno otočje Sant Blas nas je vse navdušilo, posebej je bilo zanimivo srečanje s poglavarjem otoka, indijancem Rocacianom.
Povabim ga na kosilo. Nad ričetom je bil tako navdušen, da me prosi če lahko odnese še babici eno skodelico, dam mu še ričet za babico. Podari nam ribe, ki jih je nalovil dopoldne. Po kosilu, ko skupaj na *Bei* praznimo že drugo steklenico vina Rocacianom pove, da babica rabi moko za peko kruha, damo mu dve kili moke. Kmalu se vrne na *Beo*, da babica rabi še olje, dam pol litra sončničnega olja, pa se čez nekaj časa vrne na *Beo*, babica rabi za peko kruha olivno olje, v kolibo na otok odnese še pol litra olivnega olja. Pozneje nas povabi na večerjo. V ta namen odnese ribe, ki nam jih je podaril. Pred večerom se vrne na *Beo*, za peko rib rabi še olivno olje, onega od prej je babica že porabila. Dobi še olivno olje za ribe.
Anne se modro odpove večerji na otoku med Indijanci Kuna.
Na otoku poraščenem s samimi palmami, ki je le kak meter do dva nad morsko gladino, je nekaj kolib narejenih iz bambusovih kolov, streha je pokrita s palmovimi listi. Eno od kolib uporablja Rocacianom za kuhinjo, v kateri nam kar na tleh na ognjišču na vročih kamnih peče ribe, sosednjo kolibo uporablja za spanje cela družina, po golih tleh so razgrnjene rogoznice, le babico vidim ležati na nizki poljski postelji.
Okoli se podijo otroci in psi. Zraven kolib, na dveh dvestolitrskih kovinskih sodih, kateri imajo z obeh strani odrezano dno, ženske kurijo ogenj s suhimi palmovimi listi. Po dolžini znotraj sodov nasujejo žerjavico, nad njo nekako na polovici soda pečejo kruh v obliki drobnih štručk, (kot bi pri nas pekli meso na žaru.)
Z nami se ukvarja samo naš gostitelj, vsi ostali, v glavnem ženske in otroci se nas izogibajo, razen mlajše Indijanke, ki se je ukvarjala s peko kruha.

S sosednjega otoka se v kanujih, izdolbenih iz enega kosa debla, vrnejo Indijanke. Kanuje imajo do vrha naložene s suhimi palmovimi listi in kokosovimi orehi, če hočem slikat, vztrajno ponavljajo: »One dolar, one dolar photo.«
Žal pa moramo prelepe koralne otoke Sant Blas po nekaj dneh zapustiti. Rezerviran let Marjana in Anne nas preganja.
Dvignemo sidro in po petnajstih urah jadranja zaplujemo med konvoji ladij, ki plujejo proti Panamskemu kanalu, v pristanišče Cristobal ob mestu Colon. V trdi temi z Alešem le najdeva del zaliva, kjer so zasidrane jadrnice in ob tretji uri zjutraj spustiva sidro v morje.

Cristobal, **Panama,** 2. 3. 2005

Bea je na sidrišču skupaj še s približno tridesetimi jadrnicami, ki čakajo na vrsto za prehod čez Panamski kanal.
Sledi prijava panamskim oblastem, urejanje moje in Marjanove vize za Panamo. Glede viz se odločajo, kakor se jim zazdi. Marjetka, ki je v Colon priplula deset dni za *Beo*, vize sploh ni potrebovala.
Z Alešem urejava vse potrebne papirje za prehod panamskega kanala. Dokupiti moram še kemični WC. Sledi izmera jadrnice in plačilo za prehod kanala.

Prvi datum prehoda dobimo za 23. 3. 2005
Nakupujeva hrano in pitno vodo za približno petdeset dni plovbe do Markeških otokov. Aleš se po dogodku, ko se je Marjan z mojim pomožnim čolnom prevrnil v morje, odloči za nakup večjega čolna s trdim plastičnim dnom, moj čoln pa vzame prodajalec v račun.
Že drugič od kar smo na sidrišču v zalivu pristanišča Cristobal se potapljam pod Beo in čistim njen podvodni del. Pomaga mi še Aleš in očisti kobilico. V enem tednu se nabere za en centimeter na debelo školjk, polžev in umazanije.
Dobimo novi datum za prehod kanala, 21. 3. 2005
Medtem ko sva čakala na prehod, je Aleš kot pomočnik na vrveh že dvakrat prečkal Panamski kanal, jaz pa enkrat. S tem sva si nabrala potrebne izkušnje in nama je bilo lažje, ko je bila *Bea* na poti čez kanal.

Panamski Kanal, jezero Gatun, 21. 3.2005

Okoli pete ure se nama kot pomočniki pri vrveh na Bei pridružijo Marjetka, Morten in Čeh Vašek z jadrnice *Angel*. Aleš jim razdeli naloge, ki jih bodo imeli pri vrveh v kanalu. Dvignemo sidro in okoli sedme ure poberemo pilota. Pred kanalom se zvežemo v splav skupaj z dansko jadrnico *Northern Star*. Krmarim in upravljam *Beo* po navodilih pilota. Čez vse tri zapornice gre navzgor brez zapletov. Na jezeru Gatun se razvežemo in zaplujemo do boje. Sledila je obilna večerja in počitek.

Jezero Gatun - Tihi ocean, 22. 3. 2005

Po prespani noči na boji je nov pilot na *Bei* že ob šestih zjutraj. V petih urah preplujemo 25 milj Gatunskega jezera in se pred zapornicami na pacifiški strani zvežemo z italijansko jadrnico. Spust čez tri prekate poteka bolj mirno kot dvig, ker ni turbulenc. Pod mostom, ki povezuje Severno in Južno Ameriko *Bea* zapluje po Tihem oceanu.
Popoldne spustiva sidro na sidrišču poleg marine Flamenco. Naslednji dan je Bea že na kopnem v marini Flamenco, podvodni del Bee dobi nov premaz antivegetativne barve.
Pripravljava se za prečkanje Tihega oceana, dokupiva še nove ribiške vabe, nov kavelj za dviganje rib z morja. Pozneje ko sva z njim dvigala ribe iz morja, sva bila zadovoljna z izbiro.

TIHI OCEAN

Panama - Galapagos, 30. 3. 2005

Drugi dan na plovbi proti Galapagosu se nama je zapletel laks okoli propelerja. Sonce je že zahajalo, ko sem se moral na odprtem morju Pacifika desetkrat potopit pod jadrnico in rešiti propeler. Jaz, ki me je še v zalivu strah morskih psov, sem se na odprtem morju Tihega oceana potapljal pod *Beo*, vozlal in z nožem rezal laks.

Okoli pasu sem imel privezano vrv, s katero me je Aleš vlekel nazaj na *Beo*, ko mi je zmanjkalo zraka. In tako znova in znova dokler ni bil propeler čist. Morje je bilo neverjetno čisto in je imelo sinje modro barvo. Morskih psov pa nisem videl. Pri enem takih potopov me je nož, ki sem ga imel privezanega čez ramo, podrsal po golem delu stegnenice. O groza, kako sem se ustrašil. Mislil sem, da se me je dotaknil morski pes, pa sem od strahu pod vodo zavpil. Seveda sem pri tem popil kar nekaj morja.

Na etapi Panama - Galapagos pa sem imel že nekaj noči občutek, da se nekje daleč pred *Beo* v naši smeri bliska. Ko le ni bilo dvoma, da se bliska, sem upal da bo že minilo, ko priplujeva do tja. Pa ni. Obzorje se je v najini smeri vse bolj in bolj zapiralo z grdimi črnimi oblaki, zdaj se je slišalo tudi grmenje.

Ne morem opisati črne gmote oblakov, ki so kot črn temen zid zapirali pot proti Ekvatorju in Galapagosu. Obzorja ni bilo, temni črni oblaki so segali do morja. Za en dan spremeniva kurz Bee stran. Ko je bilo naslednje jutro črno in oblačno vse naokoli, veter piha, zdaj z ene strani, zdaj z druge do 25 vozlov, pa zopet brezvetrje. Prižgem motor, čez pol ure, včasih uro, zopet veter. *Kaj zdaj? Je to konec mojega jadranja? Ali bom preživel, če zapeljem v temno, črno gmoto oblakov?*

Pripraviva viharna jadra, obrnem Beo zopet v smer Galapagos, direktno v črno gmoto oblakov, se pomolim Bogu in vsem svetnikom, prosim za pomoč mojo srečno zvezdo, ki me je do zdaj kar varovala.

Bea zapluje v črno gmoto oblakov kot v noč, okoli in okoli se bliska, doneče grmi, nikoli v sami bližini Bee. V eni uri sem šel vsaj petkrat na wc, pa še to nisem siguren, da ni kaj ušlo v hlače.

Veter zopet poveča moč, do zdaj sem vozil na motor, zopet tretja krajšava, cutter jadro, veter prinese tudi dež, ko pa čez kakšno uro neha pihati, zopet motor.

Takrat se vlije ploha, lije tako silovito, da ni cunj, ki ne bi premočile, podnevi je skoraj tema. Na Bei imava popolnoma zaprte vse odprtine. Kljub temu pride v *Beo* voda in med silovito ploho se sproži 105 dB močan alarm potopne črpalke.

Groza, vdor vode v *Beo*, kaj hujšega. Kljub nalivu odprem vrata in se spustim po stopnicah v *Beo*, pri tem mi spodrsne, da pristanem sredi salona pod mizo, še dobro, da se ne polomim.

Dvignem podnice, skoraj me je konec. Voda pod podnicami, vse polno vode, prst v vodo in usta, slana. Ne vem kako sem preživel šok za šokom, eden hujši od drugega.

Ugasnem motor, zdaj so oblaki, nalivi, plohe, bliski in grmenje postranskega pomena.

Aleš zunaj upravlja Beo, sam se lotim izčrpavanja vode, vseskozi me muči, le kje je prišla voda v Beo? Ko je voda izčrpana, pobrišem vse do suhega, nastavim suh toaletni papir, povsod kjer mislim da bi voda lahko prišla v Beo.

Med tem časom sem v kokpitu očistil odtoke okoli boksov, bili so do konca zamašeni in med nalivom je voda, ki ni mogla steči po kanalih v odtok, vdrla v boks kjer imam jadra in od tam v notranjost Bee.

Podnice pustim odprte, vse ostane suho, nove vode v *Beo* ni, le iz prekatov, ki jih nisem dosegel med brisanjem, še tu in tam kaj priteče.

Aleš domneva, da ni bila morska (njemu se ni zdela tako močno slana kot meni) in da je ostalo dno barke pod podnicami slano še od etape Aruba - Panama, ko nas je zalil petmetrski val.

Po dveh dneh in nočeh *Bea* izpluje iz črnih oblakov, pred nama je sama čista jasnina, morje kot ogledalo, bonaca, črna gmota oblakov ostaja za *Beo*. V smeri ekvatorja in Galapagosa sonce, jasno do koder seže oko, da ne morem verjeti, da je res.

Pa nastane nov problem, če ni vetra ni jadranja. Izračunava razdaljo do Galapagosa, količino nafte, ki jo še imava, za zadnji dan plovbe ob otoku je mora ostati. Že menjujeva jadra kot po tekočem traku, odvisno od vetra; genaker, špinaker, klasična jadra, pa ta velika genoa, in vse to v enem dnevu, pa naslednji dan znova. Ko sem siguren, da z nafto, ki jo še imava, prideva do Galapagosa, prižgem motor. Jadra dvigam le, če zapiha več kot 9 vozlov.
Po polnih devetih dneh sva spustila sidro v zalivu Galapagosa.
Pozneje sem na Bora Bori sem srečal Angleža Alena, ki pluje okoli sveta z 34 feet škunerjem brez motorja. Alen je potreboval za etapo Panama – Galapagos 26 dni, od tega 3 dni za zadnjih 20 milj.

Galapaški otoki, 14. 4. 2005

Na večer preden sva izplula, je prišel na Beo morski lev. Sem že spal, ko me je zbudil ropot po Bei, kot bi kdo hodil po njej, pomislim na Aleša, pa vem da je šel spat že pred menoj.

Ko zopet slišim trdo hojo po barki, pokličem Aleša: »Si bil ti zunaj?« Ne, pravi, ampak nekdo hodi po barki. Vzamem baterijo, grem ven, lasje mi gredo pokonci, mislim si, nekdo je prišel ropat, posvetim v kokpit, nič, ko zaropota na palubi, mi lasje zlezejo še bolj pokonci, posvetim po palubi, morski lev, srce se mi umiri, lasje se spustijo v normalen položaj.

Potem pa fotoaparat in slikat. Lev nama je še malo poziral, ker so ga pa le motile foto bliskalice, se začne žalostno počasi pomikati s palube v kokpit. Pri krmilu se ustavi in naju gleda kot bi hotel reči, a me res ne marata, a ne smem ostati tukaj. Ko pa mu Aleš reče: »Bejž dol!« se počasi spusti v morje.

PROTI POLINEZIJI

Ko sva izplula z Galapaških otokov, si še predstavljal nisem kako dolg je mesec dni na morju. Saj si psihično pripravljen, imaš zaloge hrane in pijače na barki, vreme je lepo, posvetiš se jadranju, delu na barki pa še in še ti ostaja časa, če je vreme lepo in ugoden veter.
Čez nebo se podijo pasatni oblaki, ki dajejo barki veter, včasih se pa le vprašaš, a so res samo pasatni, ali ni še kaj vmes, kar bi lahko prineslo poslabšanje vremena. Pa kar gre dan za dnem.
Sam sem se lotil učenja pisanja na računalnik, s tem da sem prepisal knjigo *Cvetje v jeseni*. Tako sem se malo naučil pisati, malo sem pa prosti čas in misli usmeril stran od morja, razdalje. Ugodne vremenske razmere so mi to omogočile, tako mi je čas dosti hitreje mineval.
Na tri ure sva se menjala na straži, na vodenju jadrnice. Če je bil ugoden veter, si bil tri ure prost in tako podnevi in ponoči, dan za dnevom. Včasih mi ni bilo do spanja ko sem bil prost in so bile potem tri ure na dežurstvu strašno dolge, še posebno ponoči.
Vsak je kuhal po en dan, tisti dan je drugi bil dežuren eno uro več. S tem se je zamenjal tudi časovni ritem nočnih dežurstev.

Jadranje do Markeških otokov je res dolga etapa - 3100 milj, dan za dnem, teden za tednom. Ker sem prej preveč kadil, sem vzel cigarete le za en teden. No, teh je zmanjkalo že po štirih dneh. Vsekakor pa sem prepričan da je bila to dobra odločitev, ker sem zopet misli usmeril drugam, od morja. Bilo je vroče potovanje, posebno v jutranjih urah, ko na Bei ni bilo nobene sence, sem vsaj enkrat na dan zlezel zadaj na klop Bee in se z vedrom polival z morjem, ki je imelo skoraj trideset stopinj.
Nekje sredi poti se nama odpne vrv podigača špinakaja in vrv uide na vrh jambora. Že nekaj časa sem se spraševal, kdaj se bo zgodila kaj takega. Ni mi ostalo drugega kot da me Aleš dvigne s pomočjo vitla na vrh jambora, da rešim vrv.

S seboj sva vzela še rezervne posode z nafto, da se nisva v brezvetrju ustavila. Da je bila to dobra odločitev, se je pokazalo posebej na koncu, ker se je vreme še isti dan, ko sva se zasidrala na otoku Hiva oa v zalivu Atuona, močno poslabšalo, že popoldne je deževalo. Ponoči in naslednji dan je lilo kot iz škafa, da sem bil zopet hvaležen svoji srečni zvezdi, da nisem več zunaj na morju.

Rib sva ujela bolj malo, tako hrana ni bila preveč popestrena z ribami, sva se pa trudila, da sva kuhala kar se je dalo dobro, shujšala pa tudi nisva.

POLINEZIJA

Takoj po pristanku grem v vas, da se javim. Ni interneta, ni telefonov, na pošti naj bi nekaj imeli, ta pa je zaprta. Drugi dan lije, da je dinghy v nekaj urah poln vode.
Bea je zasidrana na dve sidri, kot tudi ostale jadrnice. Hvala bogu, da sidra držijo; če kateri jadrnici popusti sidro, ima kar težave, da se ponovno zasidra. Se jim pa priskoči na pomoč tudi iz drugih bark, če nimajo zadostne posadke.

Atuona, 12. 5. 2005

Sva na Markeških otokih na otoku Hiva´oa v zalivu Atuona.
Neprijeten zaliv, ker je v njem močno valovanje morja, barke pa so zaradi premalo prostora zasidrane na dva sidra, eno spredaj in eno zadaj. Na ta način je sidranje togo in se barka ne more prosto gibati po valovih, jo cuka naprej nazaj levo, desno, kakor pač pride.
Polinezija pa je zame draga, predraga. Za primerjavo naj povem, da sem na Galapagosu dobil kosilo za 2 $, tu pa je pivo 5 $. Tudi zato jo bom poskušal zapustiti kar se bo dalo hitro.
Je pa francoska Polinezija velika, vseeno bo trajalo kar nekaj časa preden jo bova z Alešem prejadrala. Približno 600 milj imava do koralnega otočja Tuamotu, tam se bova ustavila za nekaj dni, potem pa še 230 milj do Tahitija in še do Bora Bore 150 milj.

Otok je divje zeleno zaraščen, hribi strmi in visoki, ljudje živijo - kar sem imel priliko videti v vasici, mirno, nikomur se nikamor ne mudi, se pogovarjajo, pa ne glede, če je to za blagajno v trgovini, na pošti ali v gostilni, vsi se med sabo poznajo. Vas je življenjsko področje, za večino prebivalcev kar celo življenje.
Ženske so debele in to pomeni dobesedno debele, da bi bila moja prijateljica Maja prava suhica z njimi. Saj so mi že prej povedali oni, ki so potovali tukaj skozi o debelosti, pa sem bil vseeno presenečen. Vilmini boki bi komaj zadostovali za eno bolj skromno stegno. Sicer ne vem kako jim uspe, da se tako odebelijo, saj imajo otroci čisto normalne postave.
Jadralci pa pravijo; to ni še nič, boš videl na Tongi, če nima ženska sto dvajset kil, sploh ni za njihove moške ta prava ženska.
Iz zaliva je po cesti do vasi cca tri km, če dvigneš palec ti domačini ustavijo. Vozijo pick up avtomobile in me naložijo zadaj v keson, to je že od Paname naprej čisto normalno. Naj povem, da so meni ustavljale bolj ženske kot moški, če je slučajno ustavil moški šofer, je bila kot sopotnica sigurno zraven še ženska, sam voznik mi ni nikoli ustavil.
Tokrat mi le uspe priti na internet. Hvala za pisma, prijetno je dobiti pošto tako daleč od doma, ko imam včasih občutek, da so me že vsi pozabili. Pa hvala za molitve pri cerkvi na Nanosu se še priporočam!

Kar veliko jadrnic je na poti okoli sveta. Nekaterim se ne mudi nikamor, so se pač odločili za tak način življenja. Tako sem srečal zakonski par, ki sedaj že na tretji jadrnici živi štirideset let.
Z nekaterimi se že kar redno srečujemo po zalivih, da se pozdravljamo kot stari znanci, v glavnem se pa vsaka barka drži bolj zase, tako da se ne hodi na obiske po drugih barkah.

Atuona, 13. 5. 2005

Danes smo 13, pa še petek je. Sem bil kar malo žalosten - no, včasih je pač tako.
V vasi je bila športna prireditev maratonskega teka. Na cilju so Maori v etničnih oblačilih igrali na bobne, da so spodbujali tekmovalce na zadnjem delu proge, ko niso imeli več moči za zadnje metre. Nekaj časa gledam, pa pravim Alešu: »Boš slikal, če mi Maori posodijo svojo narodno nošo in dovolijo igrati na bobne?«
Maori so bili takoj za stvar, me našemijo v rdeče krilo, pod kolena in čez mišice na rokah pa privežejo trakove iz palmovih listov, prav tako venec čez glavo, ramena in oprsje. Sam sem mislil, samo toliko, da se slikam kako igram v njihovih narodnih nošah na bobne, Maori pa me povabijo, naj z njimi igram ko priteče naslednji tekmovalec. In tako se je tudi zgodilo, da sem tolkel po bobnih in se zraven drl na ves glas kot Maori. Na koncu smo bili vsi zadovoljni, mene pa je spravilo v dobro voljo.
Zdaj se pa zopet zibljem v zalivu na *Bei*, jutri bova izplula za otočje Tuamotu, otok Rangiora.

Proti Rangiori, 15. 5. 2005

Bea pluje proti koralnemu otočju Tuamotu, je nekaj čez 60 milj oddaljena od otoka Hiva´oa. Ura po UTC 00.30, sem na nočnem dežurstvu. Z nočnem pisanjem ni bilo nič, ko sem ravno začel pisati, je zapihalo. Ne veliko, ampak ravno toliko, kot bi mi veter hotel reči, bolje je da si zunaj, če si že dežuren.
Ponoči nas je tu in tam spremljal dež, veter je bil od 8 - 15 vozlov, kar je kar lepo in mirno jadranje.
Imel pa sem zanimive sanje. Bil sem doma in to v Beli krajini, bila je moja mama, veliko drugih ljudi, bila pa je tudi Vilma moja velika ljubezen. Imela sva se rada, se držala za roke, se stiskala drug k drugemu, pa ni in ni hotelo biti priložnosti, da bi bila sama, da bi se ljubila. Velika družba nas sedi za mizo, kjer je veliko hrane. Sediva tesno skupaj, ko se mi zdi pogovor vseh sorodnikov nezanimiv in dolgočasen izjavim, da jaz sploh nisem tam med njimi, jaz jadram na Tihem oceanu, proti koralnemu otočju Tuamotu. Mene sicer vidijo, v resnici sem pa na jadrnici.
V sanjah se prestavim nazaj na *Beo* in lepo jadram, pa si rečem: »No, a sem na Bei ali nisem.« Oni pa mi ne verjamejo. Govorijo svoje, zopet sem v sanjah nazaj med vso družbo za polno obloženo mizo jedi in pijače, ko si govorijo; saj Slavc je bil vedno malo čuden, zdaj je pa še bolj, ko je prišel domov. Le za Vilmo sem bil resničen, sem jo čutil, njeni dotiki so mi bili prijetni, bila je tako ljubka, tako nežna, njene učke so izžarevale nepopisno ljubezen. Imela sva se rada in bilo nama je lepo.

Proti Rangiori, 18. 5. 2005

Morje je mirno, Bea vozi na motor. Dva dni sva imela od viharjev do bonace, od dežja do neviht.
Še enkrat sem moral splezati na vrh jambora, ko se je zataknila ta velika genova, da je nisva mogla potegniti na *Beo*. Revež je bil Aleš, ki se je tako namučil, ko me je s pomočjo vinče dvigal na jambor, da je potem, ko sem bil na palubi *Bee*, kar v morje skočil, da se je ohladil ne glede na morske pse.

Rangiora, 21. 5. 2005

Ura po UTC 20.00, pri meni je 10 dopoldne.
Včeraj zjutraj je Bea ob 9 uri po lokalnem času spustila sidro v osrčju koralnega otoka Rangiora - po šestih dneh, od tega dveh težkih nočeh jadranja, motoriranja, z nevihtami, plohami, mešanimi vetrovi z vseh strani, samo pasatov, ki naj bi pihali in s katerimi bi imela lahkotno jadranje, ni bilo.
Ko sva spustila sidro, je bilo v otočju tako mirno, tako tiho, da ni bilo res. Pa pravim, saj še spat ne bom mogel, ker se nič ne gunca, nič nas ne premetava gor, dol, levo, desno. O, ko bi se vsaj za jezik ugriznil in tega ne bi rekel, kajti čez dve uri se je dvignil veter z dežjem in nalivi, razvil valove čez en meter visoke, začel premetavati *Beo* gor, dol, levo, desno. Za povrh se je sidrna veriga takoj pod Beo zataknila za koralne čeri, kar je povzročilo na kratko cukanje Bee gor-dol, da je potegnilo premec v morje in zopet krmo tako močno, da so se od zadaj valovi zlivali v kokpit.
Mislil sem, da se mi bo zmešalo. Podaljšujem verigo z vrvjo, ki pa ni zadosti dinamična. Je sicer rahlo boljše, je pa vseeno trajalo celo popoldne. Bolela me je glava, da nisem vedel kam bi se dal. Po treh ali štirih lekadol tabletah, po dveh litrih cedevite in dveh litrih čaja sem najprej hodil scat vsake pol ure, nakar sem v salonu zaspal in se nisem zbudil do zjutraj.
Zjutraj je bilo mirno; takoj po zajtrku sva zasidrala *Beo* na novo lokacijo, privezala največjo bojo deset metrov od Bee na verigo, da je zadnji del verige držala od tal in sva se na ta način izognila kratkemu cukanju, za nov veter in plohe, ki so bile napovedane še danes in jutri.

Zdaj ko to pišem je še mirno. Kako čudovito lepa je Rangiora, ko to vidiš je poplačano in pozabljeno vse kar je bilo težko, vse je naenkrat čudovito lepo, kraj, ljudje, palme, Maori, pa tudi bungalovi, nizki, pokriti s palmovimi listi / kot bi bili pokriti s slamo/ obdani s palmami, ali pa so kot mostiščarji postavljeni v nizkem morju.
V kristalno čistem morju plava okoli barke na stotine raznobarvnih rib pa tudi manjši morski psi. Tu bova počakala, da se vreme umiri. Imava še dva dni do Tahitija.

Rangiora, 22. 5. 2005

Dan je bil kljub slabi napovedi kar lep in miren, jutri naj bi šel ciklon slabega vremena čez območje, na katerem sva zdaj.
Vsaj zasidrana sva zdaj dobro. Popoldne sem se sprehodil še čez vas. Tam kjer pa živijo domačini je čisto druga slika kot je sama okolica hotela in bungalovov, pred katerimi je zasidrana *Bea*. Lahko bi rekel beda, čeprav je to za njih normalno. Hiške zbite iz desk, ki bi jim pri nas rekli slabe barake, postavljene med palmami in grmovjem, blatna dvorišča, na drugi strani dvorišča prašiči, kure, in cel trop sestradanih psov. Le rib in kokosovih orehov imajo v izobilju. So pa prijazni in nevsiljivi.
Danes je priplula v zaliv Rangiore tudi jadrnica Haffiman, s katero se srečujemo že od Paname. Na njej je družina, ki potujejo v Malezijo. Gospa je iz Malezije, mož je Norvežan, imata pa tudi okoli pet let starega fantka.
29. maja bo eno leto, kar sem izplul iz Portoroža. Zunaj se morje že rahlo pozibava tako da bo spanje prijetno.
Čez območje Rangiore gre ciklon slabega vremena, že ponoči je začelo deževati in še vedno traja. Veter je zmeren, tam do 20 vozlov, je pa smer vetra taka, da ni premočnega valovanja.

Rangiora, 23. 5. 2005

Vreme se umirja, nehalo je deževati, je pa še oblačno in še piha. Bova videla popoldne na vremenski karti, ki jo Aleš posname na računalnik, kaj se bo dogajalo naprej z vremenom. Dopoldne je nehalo deževati, je pa ostal veter in valovi, tako se *Bea* gunca že cel dan in kot kaže se

bo še celo noč. Tu ostaneva vsaj še dva dni, da se to vreme umiri. Do Tahitija imava dva dni - 230 milj. Tam ostaneva kak teden, na *Bei* moram nekaj ojačati.

Rangiora, 24. 5. 2005

Vreme se je uredilo, jutri bova zgodaj zjutraj dvignila sidro in izplula iz koralnega otoka Rangiora. Ujeti morava trenutek med plimo in oseko, da ne bo v ozkem prehodu v laguno koralnegai otoka premočan tok, ki ponekod dere kot reka. Vplutje in izplutje na koralnih otokih je večje tveganje kot samo jadranje po oceanu, z Beo morava biti na izhodu ob osmi uri zjutraj.
Ura je pet popoldne.
Zopet dežuje, no bolj lije kot dežuje. Ta dež mi gre že počasi na živce, imam ga dosti, ne vem od kod se jemlje. Sedaj ko bi moralo biti lepo vreme z lepimi pasatnimi vetrovi, s katerimi bi lagodno jadrala. Dežja je bilo že toliko, da so se nama sprožili avtomatski rešilni jopiči.
Sem več ali maj brez srajce ali majice, samo v kopalkah, le ko grem na obalo oblečem kratke hlače in majico brez rokavov. Hlače in srajco sem si kupil take z rožicami, kot jih nosijo domorodci Maori.
Recepcija hotela Kia Ora na otoku Rangiora je postavljena kot med dvema topler kozolcema, med palmami. Recepcija in bungalovi so pokriti s palmovimi listi. Vse je na prostem, pod streho so le zaprti prostori kot so butiki, zasebni prostori uprave in sanitarije. Zaposlene so bile le lepe ženske, debela je bila samo ena v recepciji, pa še ta je bila lepa. Ko pri njej zamenjam petdeset evrov, mi jih brez problemov zamenja; dan pozneje je poskušal Aleš, pa mu ni hotela zamenjati, ker lahko menjajo le za hotelske goste, ga je zavrnila. Pa brunda Aleš: »Ti pa tvoj šarm in tvoj nasmeh, od mene pa je hotela vse podatke, v katerem bungalovu sem prijavljen.«
Da si postavijo hišo, res ne rabijo veliko denarja; eni iz pletenih palmovih listov, drugi iz starih desk, bolj premožni iz lepenke. Vse je odprto, nizko pri tleh, imajo električno napeljavo, vodo lovijo kapnico, in kokoši, ki jim pri nas rečemo turške.
Vse rase so mi nekako bolj všeč kot črnci (morda jim delam krivico, mi pač niso všeč) sigurno pa narod, ki ne skrbi za svoje pse, izgubi pri meni vse spoštovanje. Tako so tudi tukaj psi največji reveži, nihče jih ne hrani, vsi so sestradani, prestrašeni, sploh ne razumejo, da ima kdo lahko prijazno besedo tudi do njih, da jih ne bom brcnil ali karkoli vrgel v njih. Ko jim govorim prijazne besede me le preplašeno gledajo.
Pravo nasprotje kot na Galapagosu, kjer imajo (vsaj tak občutek sem imel) živali in ljudje enake pravice.
Medtem ko sem to pisal, je nehalo deževati in se počasi jasni.

Rangiora, 25. 5. 2005

Ura je pet zjutraj.
Aleš sprašuje kakšen je plan? »Gremo!« sem samozavesten.
Zopet je deževalo skoraj celo noč, veter piha okoli 20 vozlov. Kavica, cigareta, Aleš si dela zajtrk, meni pa še ne paše. Pospravljava stvari po barki, v čolnu se je nabralo več kot polovico vode, nalijeva jo v prazne plastenke, za cunje oprati je dobra. Dvigneva čoln na *Beo*, ga zveževa, pa je ura malo čez šesto. Pred sedmo ne rabiva dvigati sidra, do izhoda iz Rangiore imava eno uro.
Najbolj ugoden čas zjutraj je med osmo in pol deseto, do takrat gre še voda ven, potem nastopi plimovanje in začne voda dreti noter s petimi vozli.
Aleš opere še nekaj cunj, ura je malo pred sedmo, ko začneva dvigati sidro. S sosednje jadrnice Haffiman nama skiper pomaha in z roko pokaže, da on še ostane. Dvigava sidro, vse gre lepo, veter počasi vse bolj piha.

Takrat še ne veva, da naju čaka naporen dan in si ga bova zapomnila za vedno, da se bodo dogodki na trenutke odvijali s filmsko hitrostjo.
Dvigava sidro, ko prideva do sidrne boje, vzamem ta veliko čakljo, ravno ko primem vrv od boje, se barka odmakne, potegne mi čakljo iz roke in ta že plava po vodi. Skočim po drugo teleskopsko, po čudežu se mi takoj odpre, nekako mi uspe doseči čakljo v vodi, da jo spravim do barke in jo toliko dvignem, da jo lahko Aleš prime, no čaklja je rešena.
Dvigava sidro dalje, tokrat počakam z dviganjem boje do zadnjega trenutka, (napaka) in tu se je začelo; da naju ne bi odneslo v plitvine koralnih čeri, sidro se je že odlepilo od tal, dam motor v rahlo brzino. Zapustim kokpit in grem dvigat sidrno bojo, boja je na barki, pomagam še Alešu nekaj okoli sidrne verige in sidra, ko dvignem pogled; groza, le pet metrov pred *Beo* je zasidran katamaran.
Bea vozi direktno vanj. Zdrvim v kokpit, dam motor v rikverc, vpijem Alešu odrini! Ne vem, če me je razumel, zopet drvim na premec, ta čas smo že butnili v sprednji rob katamarana, odrivam. Aleš spusti sidro in ta se zapne za sprednjo sidrno vrv od katamarana, še vedno smo ob njegovem boku.
-Popusti ketno!- vpijem. Ko je veriga popuščena, smo za katamaranom dva do tri metre. -Zakaj se ne moremo več odmaknit?- se sprašujem.
Vrv od boje, ki označuje naše sidro, se je zataknila za bitvo, ne vem kje dobim moč, da jo odpnem. Spustim vrv in bojo v morje, odmaknemo se od katamarana dvajset do trideset metrov.
Prvi problem je mimo, le da smo zapeti s sidrom za sidrno vrv od katamarana.
Kaj zdaj?
Aleš po radiu pokliče Haffimana, ta gre takoj v svoj čoln, da bi nama odpel sidro z vrvi katamarana. Naš čoln je izpraznjen in privezan spredaj na barki. Veter piha že do 30 vozlov, valovi so vsaj meter visoki, oblaki in dež pa zapirajo že celo nebo.
Haffimanu crkne motor, poskuša in poskuša ga vžgati, pa mu ne uspe. Veter in valovi ga neusmiljeno odnašajo proti koralnim čerem daleč stran. Odvezujeva najin čoln, Aleš ga pumpa, da je že ves rdeč, medtem slišim, kako žena z jadrnice *Haffiman* kliče po radiu ameriško jadrnico *Seajnika*, da bi šli na pomoč njenemu možu, pa se ne odzovejo čeprav so na barki in opazujejo kaj se dogaja. Ko je čoln napumpan, ga z dvižnico dvigneva in spustiva v morje, še motor in Aleš že drvi reševati Haffimana.
Kadim cigareto za cigareto, da me že pečejo pljuča. Eno mi je jasno: cigaret se moram znebit, saj sam sebe uničujem, pa vseeno kadim.
Čez uro ali kaj več je Aleš pripeljal Haffimana in njegov čoln. Mokra sta kot bi ju kdo potegnil iz vode. Ko ga je našel (odneslo ga je tako daleč, da ga nismo več videli) je Haffiman stal do pasu v morju in držal svoj čoln, da mu ga ni razbilo - raztrgalo na koralnih čereh.
Dogovorimo se, da bosta odpela sidro, ga dala v čoln in ga prepeljala kar se da stran zadaj za katamaran proti Bei. Ko pa se zapeljeta pred katamaran, ugotovita, da sidra ni več na vrvi, se je odpelo in padlo v morje; da bi bil problem še večji, je sidro zaradi bolj globoke vode potegnilo za seboj še sidrno bojo.
Kaj zdaj?
Bea je zasidrana, sidro je pod katamaranom. Valovi so že čez en meter, veter piha čez 30 vozlov. Aleš da v čoln pomožno sidro, ga odpelje približno 40 metrov bočno stran od katamarana in ga spusti v morje. Jaz na konec verige glavnega sidra privežem ta veliko bojo in odvežem Beo z glavnega sidra, saj jo drži pomožno sidro.
Zdaj si naredim zajtrk, slanino z jajčki. Se uležem za pol ure. Kako dvigniti glavno sidro?
Aleš gre s čolnom z veliko volje, trme in vztrajnosti dvigati sidro, kar pa pri teh pogojih ni mačji kašelj. Po eni uri muk mu uspe dobiti sidro v čoln. Namestiva ga tja, kjer je njegov prostor na Bei.
Poskušava dvigniti pomožno sidro, pa ne gre in ne gre, vrv se je nekje zataknila za skale. Ko obupava, se odločiva, da greva sidrat nazaj na staro mesto. Privežem bojo na vrv pomožnega sidra

in jo spustim v morje. Zaplujeva do najinega starega sidrišča in se ponovno zasidrava na malo mirnejšem delu morja.
Grem v čoln in poskušam dvigniti pomožno sidro saj se bojim, da bi se kdo zapletel v vrv. Nekaj časa kar lepo dvigam sidrno vrv, na koncu pa ne gre in ne gre, čez kakšno uro odneham. Naberem vrv v kolobarje, jo privežem pod bojo, jutri je nov dan in poskusili bomo znova. Odvežem čoln od boje, ko pa se hočem zapeljati nazaj do Bee, mi motor na čolnu crkne. Šla je varovalka na propelerju. Vzamem veslo, da bom veslal, pri merskih valovih in do 30 vozlov vetra nimam nobenih šans. Poskusim veslati proti delu obale, kjer je manj čeri, pa tudi ne gre. Veter in valovi so mi določili isto usodo kot Haffimanu. Takrat vidim, da prihaja pome s svojim čolnom, očitno je medtem že popravil motor. Ko pride do mene se reži na vsa usta in z roko maha; pa, pa, pa, pa...
-Za danes imam dovolj!- si rečem ko se spravim na Beo. Piha še celo popoldne, kot bi dobili veter in dež na razprodaji. Naj še omenim, da je bil katamaran prazen, tako ni bilo nikogar, ki bi mi težil. Škode pa ni bilo nobene.
Morda pa je nekdo tam zgoraj rekel: -Če že ne znata sama počakati, bom pa jaz poskrbel, da danes ne bosta izplula, saj sploh nimata pojma kakšno morje je zunaj.-
Tako zdaj mirno čakava, da se vreme kolikor toliko umiri - vsaj za par dni. Do Tahitija imava dva dni.

Rangiora, 26. 5. 2005

Bea je še vedno na sidrišču, čakava. Druge jadrnice prav tako čakajo na boljše čase, na lepše vremenske razmere.
Ura je ena popoldne. Groza, katastrofa. Odlomil se mi je drugi zob spredaj desno zgoraj! Zdaj sem škrbast, kot kak klošar, še smejati se ne bom upal.
Ura je šest zvečer, nič posebnega se ne dogaja, čez dan je ostalo več ali manj jasno, veter, ki je pihal do 25 vozlov je proti večeru malo popustil. Jutri še ne bova izplula, tokrat bova čakala da se vreme umiri.

Rangiora, 27. 5. 2005

Ura sedem zjutraj, kaj naj rečem? *Bea* je še na sidru in čaka na ugodno vreme, rezervno sidro je še vedno v morju. Včeraj sem ga poskusil še dvakrat dvigniti, pa mi ni uspelo, danes bova poskusila skupaj z Alešem.
Odlomljen zob čisto pri dlesni in luknja v ustih me moti. Polinezija je predraga, da bi tukaj karkoli popravljal, bom vprašal na Tongi ali Fidži-ju.
Naj še napišem par besed o sidranju: če se le da, se poišče prostor kjer je v vodi čim manj koralnih skal, na sidro privežem markirno bojo, ki ima dve funkciji, označuje kje je naše sidro in če bi se zataknilo, je možnost, da ga od zadaj potegnem za vrv, ki je privezana med sidrno bojo in sidrom. Kočno nama je uspelo dobiti iz morja rezervno sidro.
Cigareti!!! Dosti je bilo. Ne kadim in ne bom kadil! Sam sebi pravim, da me lahko ta najbolj zanikrn pes poščije, če se dotaknem cigarete, sploh ne bom več o tem razmišljal. // Delete //.
Na račun prihranjenega denarja (cigarete) sem si kupil kratke hlače in srajco, oboje z rožicami poslikano in pisano kar se da. Zdaj je že popoldne, ura je dve, morje se umirja, veter tudi, jutri zjutraj ponovni poskus izplutja iz Rangiroe.

Proti Tahitiju, 28. 5. 2005

Bea je izplula iz Rangiore in pluje proti Tahitiju, za nami je izplula jadrnica Haffiman, ki pa nas je do sedaj že krepko prehitela. Po njegovih podatkih rabi do Tahitija 36 ur, Bea pa 45 do 48 ur. Vreme je lepo, vetra okoli 20 vozlov v bok, skoraj laška orca.

Tahiti - Papeete, 29. 5. 2005

29. maja ob 22 uri po lokalnem času, 30. maj ob 07. uri po UTC, ali 30. maj ob 05 uri po slovenskem času, je *Bea* po 38 urah jadranja v laško orco in z vetrom do 27 vozlov ter morjem 4-5 v trdi temi zaplula v kanal med koralnimi grebeni pristanišča Papeete. Po NM sem na polovici potovanja z Beo okoli sveta in BEAtlonca sva na polovici Pacifika. Je natanko leto dni odkar sem z *Beo* izplul iz Portoroža.

Tahiti - vas Taina, 30. 5. 2005

Nekaj dni bo Bea še na sidru v vasi Taina zraven Papeete-a tako, da se je potrebno v mesto peljat z avtobusom. Čudež - mestni hrup avtomobilov, da se ušesa kar težko navadijo.
Naredil bom nekaj servisov na *Bei*. Sidrišče je mirno, pravi užitek po vseh slabih sidriščih zadnje čase. Zdaj je *Bea* zasidrana med koralnimi grebeni, kjer je morje mirno, čeprav se na zunanjem koralnem grebenu sliši šumenje morja, kot bi vozile kompozicije vlaka.
Jadrnica *Haffiman* je zraven v marini, prehitel nas je za osem ur. Vreme je lepo, dežja ni bilo že več dni, končno. Jadranje od Rangioroe do Tahitija je bilo čudovito. Laška orca, motor sva rabila samo za izhod iz otoka in vplutje med koralne grebene Tahitija.

Taina, 1. 6. 2005

Sem že mislil, da ne bom imel kaj pisati, ker se trenutno pač nič ne dogaja. Med salonom in sprednjo sobo delam ojačitve za večjo varnost Bee. Poznajo se ji leta, pa moram paziti nanjo kot na babico. Če ji prisluhneš ti sama pove kaj rabi, da me bo lahko varno peljala še naprej.

Zjutraj sem pokonci še pred sončno svetlobo. Bea se na sidru lepo pozibava. Sem pri jutranji kavi, počasi pijem v kokpitu in razmišljam kako se bom lotil ojačitve na *Bei*. Haffiman mi je ponudil 220 voltni agregat, da lahko vrtam na bormašino.
Cel čas ko pijem kavo mi nekaj manjka. Gledam kako stoji Bea med drugimi jadrnicami, vse O.K., sidro in sidrna boja tudi, pa mi vseeno nekaj ne štima. Medtem sem opravil vse biološke potrebe kar zadaj na Bei. Pijem počasi kavo dalje, medtem vstane tudi Aleš, dela si zajtrk, ko pa omeni, da gre na kopno. Kopno!!! Takrat mi v glavi zašumi, DINGHY, pogledam za Beo, ni čolna ni motorja, še ne dojamem, še gledam za barko, ne, dinghya ni, kar sesedem se.
Saj je res, da se med jadralci vseskozi opozarja, da kradejo. Prav zato sem se premaknil iz Papeeteja v vas Taina, da bom bolj varen. Groza, dinghy so nama ukradli.
Po glavi se mi vrtijo tisoči evrov, ki jih bo treba dati za nov čoln in motor in to tukaj v Polineziji, kjer je vse trikrat dražje. Kje bom dobil toliko evrov, tri tisočake, lahko da stane štiri tisočake.
Ne paše mi zajtrk, skuham si še eno kavo.

Zdaj morava v marino, drugače še z barke na kopno ne moreva. Dvigava sidro, tokrat gre brez problemov. Med dviganjem sidra se ne premaknem več iz kokpita. Moja skrb je, da *Bea* ostane na poziciji ne glede kakšne probleme ali težave ima Aleš spredaj pri dviganju sidra. Ko sva nazadnje sidrala mu je ročka, ko jo je vzel iz bunkerja, ušla iz roke, ga usekala po glavi kot za pozdrav in padla v morje, zdaj mora vleči na roke.
Kot za piko na i je začelo še deževati. Ko priplujeva v marino, naju Hafiman že čaka, poprime za vrvi pri pristajanju. Kaj pa vidva, sta se premislila, ne bosta na sidru?
Dinghy so nama ukradli!
Dinghy, nimata dinghya?

In že se zbirajo jadralci kljub sedmi uri zjutraj. Vsak ima svojo zgodbo komu vse so ga tudi ukradli. Najbolj se oprimem primera, da so par dni nazaj ukradli dinghya jadrnici *Anduril*, pa so ga dobili nazaj v sosednjem zalivu. Vzeli so samo motor, dinghy jih ni zanimal, verjetno ga je težje skriti.
Aleš gre na policijo prijaviti krajo, čeprav se mi zdi brez veze, a on pravi zaradi statistike. Nazaj ga ni bilo cel dopoldan, na policiji je bila taka vrsta, da je čakal več ur za prijavo.
Sam grem od zaliva do zaliva, pa se pošteno namučim s hojo. Manjka mi hoja, le kje je moja kondicija. Dežuje in počasi imam vsega dovolj. Po glavi se mi vrtijo samo tisoči evrov, ki jih bom moral dati za nov čoln in motor, le kje dobiti toliko denarja?
Med vračanjem v marino zavijem v večji market. Le po kaj? Res je da nisem še nič jedel pa tudi žejen sem bil. Dežuje pa že tako močno, da kar lije. Tahitijske cunje, ki jih imam na sebi, so sintetične, pa me mokre niti ne motijo. V market sem šel po cigarete, čeprav sem rekel, da me lahko ta najbolj zanikrn pes poščije, če bom kadil. No ja, tukaj na Tahitiju niso tako klavrni kot na Rangiori, očitno se v mestu lažje preživijo.
Ker pa na blagajni nima ta velikih Dunhill cigaret (so cenejši kot Marlboro) blagajničarki razlagam kaj bi rad. Pokliče vajenko naj ji prinese ta velike Dunhill, ta male škatle je imela pri blagajni. Vajenke pa od nikoder in že delam vrsto pred blagajno, posebno strpen je upokojenec, ki je imel kar dva vozička naložene hrane. Pa sem ga prej prosil, če me spusti naprej, da bom kupil samo cigarete. Končno se prikaže klicana vajenka, ki je v ustih pospravljala še zadnje grižljaje, ne vem česa. Ko sliši kaj mora prinesti, samo pokima in izgine, zopet čakamo, čakamo, od zunaj sem od dežja moker do kože, od znotraj švicam v sintetičnih cunjah, da mi tangice, ki so edina bombažna cunjica na meni, nekam lezejo, skopal se nisem že par dni, enostavno ni bilo časa ali pa se mi ni zdelo potrebno.
Ko sva se par dni nazaj prijavljala na Tahitiju, mi reče *port-kapitan*; ti pa kar zunaj počakaj, ko ga debelo gledam, vpraša kdo je kapitan, mu povem, da sem jaz, ko mu to potrdi še Aleš, vzame besedo nazaj in reče: »Vrata, na stežaj jih odpri.« Ko zapustiva pisarno, jih gre njegov pomočnik zopet zapreti. Nato se prijaviva še na *emigrejšn* in na carini. Odločim se za sidranje v vasi Taina zaradi kriminala, ki ga je na vasi manj kot v mestu Papeete. Z Alešem greva še to povedati *port-kapitanu*, ko pa zapiram vrata za seboj, je bilo prvo kar je rekel: »Vrata pusti odprta.«
No, vajenka se zopet prikaže, le da je prinesla napačno šteko cigaret, ko zve, da ni prinesla pravih, se obrne in zopet izgine, vrsta pa raste, jaz švicam dalje, se opravičujem upokojencu, ki me je spustil naprej samo po cigarete, na misel mi pride *port-kapitan* in odprta vrata. Zaradi odlomljenega zoba se še nasmehniti ne morem, da bi pokazal vsaj malo bolj prijazen obraz.
Končno pridejo ta prave cigarete skupaj z vajenko in mislim, da je bila zdaj tudi ona prešvicana. Čeprav sem mislil kupiti samo eno škatlico cigaret, ta velikih Dunhil, zdaj tega ne upam reči in kupim celo šteko. K vragu si mislim, če bom zbral za novega dinghya in motor, bom tudi zaradi tega izdatka preživel.
Zunaj lije topel dež, usedem se na tla pod nadstreškom, si prižgem cigareto, da me omami vonj tobaka, ki se mu prepustim in me kar omamlja.
Ko sem iskal vžigalnik, sem v ruzaku našel kartice za Vilmo in Anžeta, ki jih že dva dni nosim s seboj in vsakič pozabim dati na pošto. Ni hudič, si mislim, v tem nakupovalnem centru mora biti tudi poštni nabiralnik. Ko pokadim, ga tudi najdem in tako zdaj lepe kartice, še z lepšimi željami, letijo za Vilmo in Anžeta.
Pod toplim dežjem se vračam nazaj v marino, razmišljam kje dobiti Eure, tako vsoto niti s kartico ne morem plačati. K vragu pa dinghy, saj je bil od Aleša, mojega sva v Panami prodala, ker je bil premajhen, čeprav to nič ne pomeni, saj sva oba brez. Morda pa bo Aleš kupil novega.
Moj je bil samo motor, pa še ta se je zadnje čase puntal, kašljal je kot star upokojenec z naduho. Kar naprej sva ga morala šraufati in spodbujati. Včeraj na zadnji vožnji je delal samo s polovično močjo, če sem mu hotel dati več gasa, je kar crkil. Tako sva se zadnje čase z njim vozila lepo počasi,

kot upokojenec s palčko. Bom imel zdaj vsaj nov motor, pa malo močnejšega bom kupil, vsaj štiri ali pet konjev, ta je imel samo dva. Samo kako priti do Eurov?
Ko se vrnem v marino še kar dežuje. Zdaj več ne vem ali sem bolj moker od dežja ali od švicanja.
Na jadrnici Haffiman so dobre volje. On, žena in otročiček se veselo smejijo, še ta mali otročiček, ki je bil vedno boječe resen. Povabijo me na jadrnico, ko se obotavljam, me še vabijo, saj se ti vidi, da si potreben pijače, ena fanta se ti bo prilegla. Res sem bil žejen, se sezujem, zlezem na barko pod tendo čisto v zadnji del kokpita, da sem lahko otresal pepel od cigarete kar zadaj v morje, pijem fanto, kadim, otresam pepel zadaj v morje, oba kadita, razlagam kje vse po zalivih sem hodil, pa se kar režijo, pa še ta malega nisem nikoli videl tako nasmejanega. Pa pravi Morton, tako mu je ime, žena je Haffi in je iz Malezije in v malezijskem jeziku je Morton Iman, obe imeni skupaj sestavljata ime jadrnici Haffiman.
»Kupiš dinghya, kupiš?«
Pa saj ve, da ga moram kupiti. Vsi se režijo naprej, ko rečem otroku, *ti si pa danes zelo vesel*, mi odgovori, *da je srečen, zelo, zelo srečen,* pa se smeji naprej, da se drži kar za trebuh. Dobre volje se nalezen tudi sam, ko jih gledam vse tako veselo nasmejane (kljub zobu).
»Prodam dinghya!« zopet v smehu Morton!
Kakšnega dinghya? Končno vprašam: *»A tvojega?«*
»Ne, ne mojega, ampak tega, ki je zadaj privezan.«
Pogledam nazaj, prvo kar mi preleti po glavi, kar v redu dinghy, pogledam še enkrat, pa ne morem verjeti očem, naš dinghy. Od mokrih las mi še vedno kaplja čez oči, zato si jih obrišem, da bi bolje videl, res je naš dinghy. Še vedno ne morem verjeti, pa je le res.
Najin dinghy z motorjem je privezan za jadrnico. Cel čas sem sedel zadaj, slekel sem si premočeno srajco, pokadil par cigaret, pepel otresal zadaj, pa ga nisem videl.
»Prodam!« zopet v smehu Morton, *»tisoč eurov, to je ugodno, zelo poceni za skoraj nov dinghy«*.
Pa doda petletni sine*: »Pa dvesto dva eura za motor«*, smeha pa vsi skupaj ne morejo ustaviti.

Na jadrnici *Anduril*, ki so ji pred par dnevi ukradli dinghya z motorjem (našli so ga v sosednjem zalivu brez motorja) je šel zgodaj zjutraj možakar ven lulat in kaj vidi? Nov dinghy z motorjem lepo plava po morju naravnost k njegovi barki. Kaj si je mislil ne vem, po zajtrku ga je pripeljal v marino, kjer pa so že vsi vedeli čigav je, in tako me je počakal privezan za jadrnico *Haffiman*.
Domnevam, da so se hoteli tatovi, ko so ga ukradli čim hitreje odpeljati. Ker pa moj motor ne more ali noče vozit pod polnim plinom in se rajši kar izklopi, da ga vlečejo za seboj so pa prepočasni. Če jih je zanimal samo motor, jim pa ni bil všeč in so ga enostavno prepustili morju, bil je kako miljo ali kaj več stran od našega sidrišča.
Tako imamo spet dinghya, dvakrat zaklenjenega na *Beo*. Jaz pa spet kadim, do naslednje prekinitve. Oh saj je ura že čez polnoč, tako me je zaneslo pisanje, da sem kar buden in se mi sploh ne spi. Naj še povem, da sledim le uri in datumu, kateri dan je že dalj časa ne vem več in se mi sploh ne zdi potrebno, da bi to vedel.

Taina, 2. 6. 2005

Že drugi dan delam ojačitve na Bei, med sprednjo steno in palubo. Že pri sami izdelavi *ipsilonke* je proizvajalec, kar se da šlampasto naredil povezavo med sprednjo steno in palubo. Vse lepo zakril z kitom, zdaj ko je vse skupaj popustilo se je videlo. Ko so z električno žago rezali poliester v katerega je vpeta tri cm debela lesena nosilna stena, so to delali tako površno, da so zarezali v steno od dva do pet mm in to na obeh straneh nosilne stene med salonom in sprednjo kabino. Zdaj ko je vse popustilo, se je paluba dvigala za dva cm. Pa še prva bočna pripona jambora je brez ojačitve pritrjena le na palubo. Če bi imel zdaj ob sebi tipa, ki je to delal, bi ga sigurno za jajca obesil na vrh jambora.

Na internetu sem srečal družino Haffiman, povabili so naju na večerjo.
Večerja na jadrnici je bila čudovita. Haffi se je resnično potrudila: riba, riž, omaka, korenje karfjola vse v posebni omaki, zelo dobro.
Jutri izplujejo za Bora Boro.
Še vedno delam ojačitve na Bei. Vreme je lepo in toplo.

Taina, 4. 6. 2005

Ponoči sem bolj slabo spal, verjetno zaradi preobilne večerje. Zjutraj že kar nestrpno čakam, da se na poti na Bora Boro pri *Bei* ustavi jadrnica *Haffiman*. Pripeljal bo nafto, ki jo ceneje tanka. Ker Norveška ni v EU je moral kot Norvežan, položiti 6000 € depozita in to keša. Klical je svojo banko, da so mu odobrili dvig toliko gotovine, to je moral položiti kot garancijo, da bo res zapustil Polinezijo. Pristanejo ob boku Beje preložimo dvesto litrov nafte, se prijateljsko poslovimo z željami, da se še srečamo na Bora Bori ali na Cookovih otokih. Sigurno se bom ustavil pri njih v Maleziji v jeseni leta 2006, ko bom plul mimo.
Že z dinghyem drvim (po upokojensko) na obalo, potem na avtobus in do agencije, ki se ukvarja z internetom. Počakam na vrsto, in že z pričakovanjem odpiram inbox ali se bo z debelimi črkami pokazalo ime Vilma. Inbox se odpre in nasmeh na mojem obrazu se razleze. V ponedeljek se slišiva, čudovito se že veselim.
V trgovini z navtično opremo kupit še pumpo za sladko vodo. Med vračanjem proti avtobusni postaji grem mimo pokrite tržnice, skozi katero se z veseljem sprehodim.
Kaj vse je imajo, od sadja zelenjave, ki jim niti imena ne vem, pa rib vseh vrst in barv, rdeče, roza, modre kot nebo, trokizno zelene, rumene, in pisane kot mavrice vseh barv. Sprehajam se naprej in kaj vidim; pečeno raco.
Uči se mi kar ustavijo na njej, pa si govorim: *»Slavc, pojdi stran!«* in grem naprej, ne vidim nič več drugega po tržnici, misli so pri pečeni raci, v ustih pa okus slastno pečene race. Se vrnem nazaj, zopet gledam slastno pečeno raco. Tisoč polinezijskih frankov (deset eurov). Kaj pa bom s celo raco? Zopet grem stran, a iz tržnice ne morem, nič več me ne zanima, le še slastno pečena raca. Zopet se vrnem do stojnice, se postavim v vrsto, ki se prepočasi premika, le še dve slastno pečeni raci čakata, kaj če jih bodo pokupili še preden pridem na vrsto? Raci me počakata, izberem si tisto, ki se mi je zdela lepše zapečena.
Že hitim do prvega parka, kjer si na klopci privoščim (zdaj tudi po okusu lahko rečem) resnično slastno pečeno raco. Nekje na tretjini pojedine se mi ustavi, pa še en košček, oči bi še, zadovoljim jih še z enim koškom, potem pa resnično ne gre več, spravim jo v ruzak.
Ko sem iz tržnice poiskal park, nisem nič pazil po katerih ulicah sem hodil. Vse misli so bile pri slastno pečeni, še topli raci.
Kje je zdaj avtobusna postaja? se vprašam. Pa si mislim: *Papete je majhno mesto, morje je spodaj. Dve ali tri ulice prečim pa sem na avtobusni postaji.* Hodim, hodim, pet ulic, malo zavijem, še pet ulic, pa še pet, avtobusne postaje pa ni in ni. Same neznane ulice, noge mi postajajo težke, želodec poln race, jaz pa še kar hodim. Vso energijo mi je pobral želodec, ki pravi: *Kaj mene briga kako se ti počutiš, ti si spravil vame to raco in moja naloga je, da jo prebavim. Še vesel si lahko, da ni bila mastna, tebi pa bi bilo pa veliko lažje, če bi se za kako uro dol ulegel in počival.*
Jaz pa še kar hodim in hodim, ko imam po kaki uri vsega zadosti. Se orentiram na morje, samo da pridem do morja, pa bom po znanih ulicah prišel do avtobusne postaje. Prečim prvo ulico proti morju in kaj vidim, na vogalu stojijo avtobusi. Verjetno sem ves čas hodil kake dve, tri ulice okoli avtobusne postaje.
Utrujen sem da se kar sam sebi smilim, ko se pripeljem z avtobusom v vas Taina do marine. Po VHF radiu pokličem Aleša, ki je na *Bei*, da pride pome. Že med vožnjo z dinghyem mi razlaga, da sta Američana na sosednji jadrnici vsa živčna češ, da je *Bea* preblizu zasidrana, da se morava na novo

zasidrati. Naj si kar misli naduti Američan, če mu ni všeč pa naj on dviga svoje sidro in si poišče novo lokacijo (vsaj šest od desetih jadrnic ima ameriško zastavo). Ko sem na *Bei* se mi zdi vse v redu. Aleš je že prej z motorjem zategnil sidrno verigo in je s tem zadosti umaknil *Beo*.
Spijem skoraj liter vode se uležem v salonu, uuuh kakšen blažen občutek je to. Nisem niti pol ure počival, ko sta sicer prijazen Američan in njegov dinghy pri Bei. Njegova žena pa z očmi strelja ta najhujše strele. Še dobro da ne zna ciljati, drugače zdaj tega ne bi mogel več pisati.
S pomočjo Aleša, ki je med tem že pospravil raco, mu prijazno razložim, da bova premaknila sidro, če se bo *Bea* približala njegovi barki. Mislim si pa: *To bi se ti zdelo, nisi prišel na ta pravi dan, če ti kaj ne paše kar dvigaj svoje sidro.*
Skuham si kavo in se lotim montaže stropa in dela sten na *Bei*. Sam ne morem montirati, imam premalo rok. Ko mi nekajkrat vse zleti po tleh, le rečem Alešu, da *bi bilo moje življenje lepše če bi mi kaj poprijel*, pa pravi, da *potem bo pa njegovo življenje manj lepo*, poprijel pa je le. Morda je k temu pomaga tudi raca.
Američan si je dal še cel popoldne opraviti s svojim sidrom. Je zategoval, popuščal, se potapljal in ne vem kaj vse, čez kake dve - tri ure pride povedat kje je njegovo sidro (naše je označeno s sidrno bojo) v upanju, da bom jaz sedaj prestavil *Beo*. *Če je pa tam potem pa sploh ni nobenega problema*, mu Aleš prijazno razloži, čeprav me je še prej gnjavil da bi se le prestavila.
Ne, sem bil trmasto odločen, *prostora je za vse zadosti, če se jaz prestavim se bo nekdo drug zasidral tukaj, Američan pa bo imel iste probleme*. Kakšne? Težave je imel Američan na svoji barki, kje njegova misija ni bila uspešna ne vem. Ob pogledu na njegovo ženo je bil verjetno deležen strel, ki mene niso zadele.
Problema res ni bilo, barke so ostale v zadovoljivi razdalji.

Ko sem v Portorožu pripravljal Beo za na pot okoli sveta, so mimo hodili razni jadralci, med drugim so bila vprašanja: *Ali boš kaj povečal trdnost barke?* pa sem odgovoril z vprašanjem, naj pove kaj naj ojačam. Pa ni nobeden vedel povedati kaj. Zdaj vem kaj bi moral in to sem tudi naredil, nekaj dela pa bo počakalo še do Avstralije.

Taina, 5. 6. 2005

Sranje pa tako, računalnik hoče biti ta glavni. Hoče da je tako kot se on odloči, a kaj, ko se mu jaz ne dam, čeprav mi to kaj dosti ne pomaga. Včeraj mi je zbrisal za dve uri teksta, danes mi po svoje postavlja vrstice. Včasih mi uide in piše čisto drugje kot bi moral ali bi jaz hotel. Še dobro da uboga vsaj Aleša.

Taina, 7. 6. 2005

O, ta ponesrečen telefon.
Vstanem že ob peti uri zjutraj, kava in vse ostalo kar paše zraven. Naredim si še zajtrk, palačinke z marmelado in že ob sedmi uri me Aleš odpelje na kopno.
Na prehodu za pešce čez štiripasovno cesto, na sredini je ločena z zelenico, čakam, da se ustavi promet. Gledam tovornjak za njim samo osebni avtomobili, pa si mislim tovornjak bo še peljal mimo osebni avtomobili se bodo ustavili, da bom lahko prečkal cesto.
Pa se ustavi že tovornjak, stečem pred tovornjak, ko mi šofer opozorilno zatrobi, da mi zaledeni kri v žilah. Podzavestno se na mestu ustavim, da ne padem po tleh zakrilim z rokami in telesom po zraku kot palma v viharju. Istočasno mimo tovornjaka in tik pred menoj zdrvi z nezmanjšano hitrostjo osebni avto, ki ni upošteval prehoda za pešce.
Ko se umirim se primem za glavo, le zakaj jo nosim seboj, če ne znam misliti z njo. Pogledam šoferja tovornjaka, da se mu zahvalim. Prepričan sem, da mi je rešil življenje, tudi on se drži za

glavo. Z gesto obeh rok mu pošljem poljubčka. Gleda v tla in se odpelje naprej, jaz pa počasi čez cesto do avtobusne postaje.
Sto in stokrat sem svojim otrokom govoril, nikoli ne teči čez cesto, nikoli! Če greš normalno imaš možnost, da se ustaviš ti ali avto.
Ker mislim da Papeete že poznam in ker vem je pošta malo pred centrom izstopim iz avtobusa eno postajo prej. Tako sem vsaj mislil, izstopil sem pa dve ali tri. Že pešačim v smeri pošte in to tako hitro da sem jo zgrešil in šel kar mimo.
Pošta bila je že odprta, ko se vrnem. V pritličju ni nikogar razen uslužbencev, vse stranke gredo v prvo etažo, tudi jaz. Vzamem čakalno številko, sem deveti po vrsti, ko se na semaforju prižge moja številka in razložim kaj bi rad, mi povejo, da v Evropo lahko kličem le iz pritličja.
S hitrimi koraki se napotim v pritličje, dummmm že odmeva po celi pošti, meni pa se zavrtijo vse zvezde po glavi, da se skoraj sesedem. Le kje hudiča so se vzela steklena vrata? Ko smo prihajali v drugo etažo jih ni bilo. Ko sem čakal na vrsto, tudi ne. Bila je čista odprtina tri, še rajši štiri metre.
V pritličju grem kar mimo vrste, poštna uslužbenka mi razloži iz katere kabine naj kličem. Pa ne dobim in ne dobim proste linije. Se vrnem do uslužbenke, nakar ona pokliče in me zveže v kabino.
Z Vilmo sva že na liniji, jaz pa ne vem kaj naj govorim, kot bi mi vse odštekalo, kaj vse bi rad povedal pa enostavno ne najdem besed. V telefonski celici odmeva, odprem vrata je malo bolje. Očitno govorim pretiho in me ne slišiš, povečam glas nakar se začnejo ljudje na pošti obračati misleč, da mislim da moram vpiti zato da me boš ti v Evropo boljše slišala. Zaprem vrata, zopet odmeva, in zopet me ne slišiš. K vragu pa še ta telefon in ljudje na pošti, zopet povečam glas, da se že sam sebi zdim trapast.
Imam beden občutek, ko zaključim ta moj ponesrečen telefonski pogovor. Odpravim se še na internet, da vsaj malo popravim slab vtis, ki sem si ga naredil s telefonom. Opravim še to in ono. Z Alešem se dobiva za odjavo iz Tahitija, zopet *emigrejšen*, carina. Port kapitan, me sreča že zunaj (že zadnjič ko sem bil povabljen na večerjo k Haffiman družini sem si postrigel brado, pa tudi skopan sem bil), prijazno me vpraša katera barka? - *Bea, mu povem. - Aaa Bea, sta bila v mestni luki? - Ne v vasi Taina.* Povabi naju v pisarno še po ta zadnji žig, vrata pa sem kar sam pustil na stežaj odprta.
Ostanem še v mestu Papeete kjer sem dal razviti slike, ki jih bom namesto razglednic poslal prijateljem in sponzorjem, sorodnikom in to tiste na katerih igram bobne. Ker moram počakati še dve uri, grem še enkrat na tržnico, se pa strogo izognem tistega dela kjer imajo slastno pečene race. Kupim le banane.
Imam slike, imam kuverte in znamke in se že peljem z avtobusom nazaj v vas Taina.
V marketu se dobiva z Alešem, nakupiva hrano, vodo in vse kar rabiva do Cookovih otokov in naprej do Tonge. Vsak svoj do vrha naložen voziček rineva skoraj kilometer daleč do marine.
Ura je štiri popoldne, ko sem zopet na *Bei*. Spet sem utrujen, privoščiva si pozno kosilo. Spijem še večjo količino vode in pol ure počitka na klopi v salonu, pa sem že na računalniku. Vesel sem, da se bliža Avstralija. Vilma me sprašuje, kako sem naredil torto.
Iz skoraj ene kile moke sem več ur pekel zelo tanke palačinke, jih polagal eno na drugo, namaz vmes je bil iz marmelade, čokolade, medu, in zopet po tem vrstnem redu plast za plastjo. Napis je bil narejen z čokolado, iztisnjen s posebno tubo v kateri je bil prej med. Okrašena je bila z čokolado in breskvami iz kompota. Bila je tako nasitna, da sva je imela z Alešem imela še za naslednji dan in to kljub najinemu velikemu apetitu.
Naduti Američan bo jutri izplul do bližnjega otoka Moorea. V ta namen je že danes pripravljal barko za izplutje. Med drugim je skrajšal tudi sidrno verigo, ki jo je prej imel podaljšano z vrvjo. Tako, zdaj pa sta barki res preblizu, da še spat ne upam iti. Sidra se mi pa tudi ne da prestavljati.
Saj pravim z Američani so sami problemi, ker mislijo da so nekaj več, in to samo zato, ker so slučajno rojeni v Ameriki. Kot da imajo sami kaj zaslug pri tem.

Taina, 8. 6. 2005

Bea je še sva na sidro!
Nisva izplula, vreme je se je mešalo, pa bova počakala še kak dan.
Celo dopoldne sem pisal kartice, naslove. Resnično nerad pišem kartice. Najprej se sploh nisem mogel odločiti ali bi sploh komu pisal. Pa me je slaba vest preganjala iz dneva v dan. Slavc, kaj pa prijatelji, in vsi, ki te imajo radi. Tako sem se odločil malo po svoje. Dal sem narediti slike na katerih igram na bobne in zdaj je miza v salonu podobna pošti.
Američan je izplul. Tako ima Bea zadosti prostora in bom lažje spal.
Ta cepec se je zadnjič vsaj dve ali tri ure potapljal. Pokazal nama je kje ima sidro okoli sto metrov stran od našega. Ko pa je danes dvignil iz morja svoje sidro, je bilo zarito v blato samo dva do pet metrov od našega sidra. Še dobro, da ni bilo večjih mešanih vetrov.
V marketu sem dobil kislo zelje. Dobiti kislo zelje sredi Pacifika je že tombola. Zato sva imela danes za kosilo kislo zelje z olivnim oljem, česnom in kumino, pa pečeno slanino in kompot.
Tako kot je pri nas hoja, tek in hoja po gorah vseljudsko, je tukaj veslanje z kanuji, ki imajo na eni strani oporo, da se ne prevrnejo. Veslajo vsi, stari in mladi, suhi in debeli, no ja ta debeli malo manj. Peš jih skoraj ne vidiš, le iz avta do lokala, trgovine ali doma do hiše.
Mesto je kot vsa mesta, več ali manj zidano, stil in oblika je prirejena razmeram v katerih živijo.
Za gradnjo hišice (beri slabe barake) revnejšega sloja zadostuje, da na odpadu, gradbišču ali kjer koli, poberejo, naberejo; palete, rabljene deske, zabojnike, na katerih se še vidijo napisi kje so potovali. Tako piše na stopnici bruto dve toni ali na stranici postelje Pariz-Tahiti ali na steni hiške ime transportnega podjetja.
Pokonci postavijo pet krat osem centimetrov lesene morale, nabijejo na njih, kar pač imajo, pokrijejo z valovito pločevino, ki je že prej pokrivala bog ve čigavo streho in hiša je narejena. Steklenih vrat in oken, ki bi se zapirala, ne uporabljajo, nimajo. Vse je odprto, da se vidi čez in čez, tako in tako je prevroče. Bolj kot raste družina, bolj se širijo dodatne hiške skupaj ali samostojno.
Če hoče odrasel fant ali punca spati samostojno, zbijejo hiško dva krat dva metra na kolih pol metra od tal. Od znotraj je visoka približno 150 cm in zasebni bungalov je narejen.
Ne smem pozabiti napisat, da se na vsakem vogalu hiše obvezno vidijo kitare, bobni, pa še kak drug instrument. Okoli se podijo kure, seveda obvezno petelini, ki skrbno čuvajo svoj harem in podijo stran vse tuje peteline, ki se skušajo približati njegovim kuram. Pravo nasprotje mene, ki sem vse skupaj pustil doma in šel jadrat po svetu. Tu so še prašiči in ubogi sestradani psi. Dvorišče je steptana zemlja. Ne fotografiram, ker se mi zdi ponižujoče do njih.

Taina, 8. 6. 2005

Še sva na sidru. Vreme se je sicer uredilo zato bo Bea jutri izplula za Bora Boro. Uspelo mi je zmontirati novo črpalko za sladko vodo.
Že dopoldne je v zaliv priplula jadrnica *Batt* s kapitanom Nikolasom. Srečali smo se že v zalivu Atuona na otoku Hiva'oa. Nikolas in njegova žena so se že srečali z Milanko in Rođerjem v Cape Townu v južni Afriki.
Dva dni počitka se mi je kar prileglo, na sidru je mirno. Bea in njena posadka pa v pričakovanju jutrišnjega jadranja. Do Bora Bora je 150 milj, dobrih 24 ur. Veter je napovedan ugoden 10 - 15 vozlov, valovi do dva metra, oboje v pol krmo, tako da lahko pričakujeva lepo jadranje.

Tahiti – Bora Bora, 9. 6. 2005

Še dvig sidra in spet naju čaka plutje po 5 milj dolgem koridorju med koralnimi grebeni, do izhoda iz lagune Tahitija.

Dviganje sidra gre tekoče, mene pa že stiska v želodcu, ko gledam koralne čeri, grebene na levem in desnem boku jadrnice. Bea pluje na motor, ki dela brezhibno. Hvala ti moj Volvo Penta, še bom skrbel zate ti zamenjal umazano olje s svežim, pa nove filtre boš dobil, da boš lažje dihal. Bea počasi pluje dalje, kanal se zožuje, mene še bolj stiska po trebuhu. Ko pa je ožina mimo in se kanal razširi, si prižgem cigareto, osladen okus mi preplavi usta. Seveda prižgal sem si filter namesto tobaka, vržem v morje, prižgem si novo, tokrat pogledam na katero stran.
Plujemo proti pristanišču Papeete. Aleš me opominja, da se morava javiti luškem oblastem, vsak prehod z barko čez pristanišče je potrebno najaviti Port Control, tako piše. Sam si mislim: *Ne diraj lava, dok spava*. Po najini odjavi bi morala že pred dvema dnevoma izpluti iz Tahitija.
Plujeva dalje, vsi se prijavljajo ponavlja Aleš, preslišim ga, vem da ima prav in morala bi se javiti. Plujeva dalje proti izhodu, globina naraste na trideset metrov, pritisk po mojem trebuhu popusti, noge dobijo normalno moč in niso več tako čudno mehke, še vhodna svetilnika pa smo zunaj. Globina morja je že čez petintrideset metrov.
Vhodna svetilnika sta že na levem in desnem boku. Ko si prižigam cigareto, se moram skloniti v kak kot, da veter ne ugasne vžigalnika. Potegnem dim, podzavestno pogledam na globinomer enajst metrov, malo prej je bilo še petintrideset metrov, zavijem levo globina narašča, mene pa je zopet stisnilo v trebuhu in noge so v hipu postale mehke. Pozneje pogledam na karto in vidim da je na vhodu potopljena ladja, pa saj to sem videl že pred enim tednom le da sem pozabil.
Bea je zunaj otoka Tahiti, smer Bora Bora, 170 milj, kurz 285°, veter piha tri do štiri vozle. Le kje je veter, ki je bil napovedan? Po ameriški napovedi deset do petnajst, po francoski deset do dvajset vozlov. Valovi z boka pozibavajo *Beo* levo, desno. Dvigneva glavno jadro na tretjo krajšavo in *Bea* se malo umiri.
V salonu si delam zajtrk, Aleš si ga je že zjutraj. Ko morda čez eno uro pridem ven v kokpit, vidim, da veter piha osem do dvanajst vozlov. Pa saj bo, si bolj sam sebi rečem, in že dvigava glavno jadro druga krajšava in celi flok, ugasnem motor. *Bea* pod jadri lepo zapluje po prelivu med otokoma Tahiti in Moorea, ki je pred nama.
Veter zopet narašča, že krajšava glavno jadro, ki je zopet na tretji krajšavi, namestim cutter stay jadro, sedaj piha že čez petindvajset vozlov, zvijeva še flok, da ga ostane zunaj samo meter in pol do dva. *Bea* jadra dalje pod novo namestitvijo jader in to kar lepo šest do sedem vozlov. Predvidevam, da kanal med otokoma Tahiti in Moorea ustvarja več vetra.
Čez dve uri smo v zatišju otoka Moorea, valovi in veter popustijo, zopet je zunaj celi flok, cutter stay jadro in druga krajšava glavnega jadra.
Danes sem kuhar, že včeraj sem v ta namen namočil fižol in ga danes zjutraj skuhal. Kislo zelje samo prevrem, lupim vroč kuhan krompir, pražim čebulo, vmes mi tečejo solze, popražim še krompir. Ma ja kolikokrat sem si že rekel, da je z joto preveč dela, to početi na razguncani barki pa je mojstrovina zase. Zraven čebule pražim še slanino. katera je bila že malo plesniva, spral sem jo z morsko vodo tako je izgledala čisto sveža. Po kakih dveh urah je jota narejena, jaz pa preveč izmučen, da bi jo zdaj jedel, saj komaj stojim na nogah. Alešu jota tekne, jo hvali, sam se spravim v salon na klop, na kateri za eno uro kar pošteno zaspim.
Ta čas izplujemo iz zatišja otoka Moorea. Veter, ki ima zdaj prosto pot, zopet povečuje svojo moč. Krajšava naprej glavno jadro, nato še flok, ki ga zopet pustiva zunaj meter in pol do dva.
Od štirih do sedmih sem dežuren, zdaj si tudi sam privoščim joto. Prav res je dobra, le okusa Vilmine jote ne dosežem, pa naj se še tako trudim.
Ko se znoči, veter v refulih poveča svojo moč, do trideset vozlov. Zvijeva flok najprej en meter, pozneje do konca. Jadrava samo na cutter jadro in tretjo krajšavo glavnega jadra. Veter imava v pol krmo kar je ugodno, valove do dva metra pot istim kotom kot veter, rezervni avtopilot dela kot ura, le pri refulih mu je treba včasih pomagati tako, da krmariva namesto njega.
Po ustaljenem redu, se na tri ure se menjava na dežurstvu in vodenju jadrnice.

Ker sem imel čez dan kar naprej suhe ustnice, sem spil morda dve galoni vode, kave, mleka, čaja z mlekom. Kot posledica tega je bilo, da sem v budnem stanju hodil scat vsake pol ure, tiste tri ure, ko bi lahko spal pa na vsako uro in tako se je nadaljevalo celo noč.

Tahiti – Bora Bora, 10. 6. 2005

Zjutraj med četrto in sedmo uro sem zopet dežuren, ko se na boku *Bee* naslonim na nosilec od sončnih celic z desno ramo in z levo ramo na nosilec od tende. Med obema nosilcema je v višini prsi privezana vrv za oporo prsi, na ograji imam spodaj in zgoraj močno privezan večji bokobran, katerega stisnem z koleni. Na ta način moški hodimo lulat že celo pot.

Oooh kakšno olajšanje, ko špricam po valovih pod seboj, ki so se čez noč dvignili na tri metre. Ko pogledam navzgor, o groza velika črna gmota na naši desni strani se dviga iz morja, še dobro, da sem ga imel že zunaj in šprical po morju, drugače bi se kar v hlače.

Otok Raiatea sem pričakoval šele ob sedmi uri. Vem da ponoči na morju zgleda vse bližje kot je v resnici, vseeno pa grem v barko na GPS in navigacijske karte preverit. Seveda, otok Raiatea, visok je tisoč metrov, njegov sosed Tahaa pa petsto devetdeset metrov in v to višino se dvigata direktno iz morja. Saj ni čudno, da sem se ga ustrašil. Osem milj je do njega in je vse tako kot mora biti. Ob sedmi uri bova ob njemu zavila desno proti Bora Bori.

Malo pred sedmo zavijeva za šestdeset stopinj proti otoku Bora Bora. Zdaj imava veter skoraj v krmo, glavno jadro pospraviva, jadrava samo na flok v vsakem primeru hočem podnevi priti do Bora Bore, kjer me zopet čakajo koralni grebeni.

Še 33 milj ko se mi zdi, da gre *Bea* samo na flok prepočasi prižgem motor. Prej kot v pol ure veter zopet pojača do dvaindvajset vozlov, motor ni več potreben. *Bea* zopet jadra le na flok in to okoli šest vozlov.

Pokonci sem že od štirih zjutraj. V salonu bi se rad vsaj malo naspal. Zaspim kar na klopi v salonu. Pip, pip, pip, pip, le kaj za hudiča piska? Pip, pip, pip, ko se dokončno zbudim vidim Aleša za navigacijsko mizo, na GPS programira pot skozi vhod do zaliva se pohvali. Jaz bi ga pa najraje vrgel v morje, ker me je zbudil. Od desetih do dveh sem jaz dežuren in takrat bi imel štiri ure časa, da bi nastavil pot ne da bi koga motil.

Že nekaj časa na kartah in GPS študiram pot, vhod v kanal med koralne čeri in oznake, vse to si skušam fotografsko vtisniti v spomin. Se odločam kje bom zasidral Beo. Ko Aleš zunaj nekaj vpije, kaj hudiča je spet, za danes imam že vsega dovolj.

Kiti, jata kitov, ki je vsak večji od Bee. Plavajo pred njo, ob njej levo in desno, pa pred *Beo,* križarijo levo desno, kot delfini. Bojim se, da se bo *Bea* v katerega zaletela. Nekje sem prečital, če trobiš na ladijski rog za meglo, da jih to moti in se umaknejo. Jadrnica *Taja*, ki se je pred leti srečala s kiti, je navila Mozarta na ves glas, pa jim ni bil všeč in so šli stran. Na moje trobentanje se ne zmenijo kaj dosti, nekaj se jih sicer umakne, pridejo pa novi.

Prižgem motor, vidim kako kit pred *Beo* pospeši hitrost in se umakne, počasi se umaknejo tudi ostali, le najbolj firbčni se še tu in tam približajo.

Z *Beo* se počasi približava vhodu v laguno otoka Bora Bora. Že cel dan se pred nama dviga iz morja sedemsto trideset metrov visoka vulkanska gmota poraščena s palmami in raznimi drevesi, grmičevjem in travo do vrha, le prestrme stene so gole. Okoli in okoli je obdana s koralnim grebenom.

Se že vidijo vhodne oznake med koralnimi grebeni, ko usmerim *Beo* proti vhodu imam najprej veter v laško orco in pozneje od spredaj. *Bea* vozi na motor kar ji ni lahko. Veter piha kot pri norcih direktno od spredaj in to dvaindvajset do petindvajset vozlov. Vse gre lepo, valovi popustijo, kanal je zadosti širok, le veter noče popustiti. Ko se premikava samo še dva vozla, povečam konje na mojem Volvu, ki jih šparam samo za skrajno silo.

Bea se takoj odzove, tri pa pol, štiri vozle v redu bo. Plujeva proti delo zaliva, ki sem si ga izbral na karti, veter ne popušča niti znotraj otoka, le valov ni.
Globina morja petindvajset metrov, to sva vedela že prej in sva v ta namen podaljšala sidrno verigo z vrvjo še za petdeset metrov.
Okoli dvanajste ure, je Aleš spustil sidro v petindvajset metrov globoko morje, dol je šlo kar lepo, le kako ga bova dobila ven? Kot sem predvideval sva se zasidrala v zatišju, morje je mirno, le narahlo piha. Se našamponiram in skočim v morje, da ohladim sebe in živce, medtem naredi Aleš fižolovo solato.
Nastavim računalnik, da bom začel pisati pa ne gre. Za pol ure se bom ulegel na klop v salonu, ura je šest zvečer. Samo pol ure je bilo zadnje kar se spomnim, zbudil sem se šele zjutraj naslednjega dne, ne da bi se kaj premaknil.
Zjutraj je bilo vse lepše. Otok Bora Bora, ki naj bi bil biser med otoki v Polineziji, meri v dolžino skupaj z zunanjem prstanom in koralnem grebenom 13 in v širimo 10 kilometrov. Preprosto se ga da opisati, v sredini kraterja vulkana je zrasla skalnata gmota visoka 730 metrov nepravilne ovalne oblike obdane z morjem. Zunanji robovi kraterja prekinjeno kot prstan obkrožujejo sredinski del otoka, vse to pa kot še en prstan obkrožuje zunanji koralni greben. Na zunanjem robu so posejani hoteli, vse leseno pokrito s palmovimi listi, vse je pritlično, nobena stavba ne gleda čez palme. Večji (reči hočem širši) so recepcije, kuhinje, jedilnice. Bungalovi so kot pri mostiščarjih postavljeni na kolih po koralnem grebenu.
Bora Bora je otok kjer se resnično lahko spočiješ, umiriš, spraviš k sebi kot je treba.
V rezervoarju za pitno vodo se mi je odlomil plovec, ki kaže nivo vode. Včeraj sem ga odprl in ga dal ven, ker mi je neznosno zoprno ropotal in to ravno v moji sobi.
Popoldne naredim pečenko s pečenim krompirjem in solato. Pred kosilom sem se malo sprehodil po otoku.
Po Bei se lotim servisirati še par stvari: namažem krmilo, ponovno zložim stvari v boksu, zategnem par vijakov, pregledam pripone jambora.
Že včeraj sem se odločil da grem na bližnji hrib, bolje rečeno rob poraščenega kraterja. Z *Bee* sem si ogledal kje bi se dalo iti, ko pa sem danes poskušal izvesti vzpon, ni šlo. Najprej me ustavlja trava do pasu, pozneje grmičevje, skoraj neprehodno. Ne Slavc nič ne bo, kaj pa veš, kaj vse se lahko skriva v travi ali v grmovju. Zato se vrnem na cesto, in si rečem če sem se že namenil hoditi, bom pa hodil in že hodim proti pet kilometrov oddaljeni vasi Bora Bora na internet, za nazaj pa le raje počakam avtobus.
Saj nimam kaj pisati, dogaja se nič posebnega, v sobi sem prilepil tapete, ki so odstopile, Aleš lovi na računalnik vremenski faks. Za območje Rarotonga, Cookove otoke in naprej proti Tongi vreme ni najboljše, jadrnica *Haffiman* je sedaj nekje v tem območju.
Alešu se ne da čakati, hoče da greva višje na sever namesto Tonge, proti West Samoi. Meni pa ni pa ni do tega raje bom počakal da se vreme uredi, časa je dovolj.
Spet se grem vojno s cigareti. Če kadim, kadim preveč, se slabo počutim, me pečejo pljuča, kašljam, da ne omenim denarja, ma vrag naj jih vzame. Kako lahko dam komurkoli besedo, pa se tega držim, zakaj se nebi mogel držati besede, ki jo dam sam sebi? Pa kdo sem jaz? (nula koma Josip). Da meni samemu, do sebe, ni treba držati besede, to se bo spremenilo, enostavno jih ne bom kupil, pa bom nekaj časa malo bolj siten. Ko pa bom izplul, jih pa tako in tako ne morem kupiti.

Bora Bora, 14. 6. 2005

Vojna z cigareti traja, še kava mi ne diši več tako kot prej. Zaenkrat se še ne dam, kavo bom spil brez spremljajočega cigareta. Potem pa peš na pet kilometrov oddaljen internet.

Včeraj zvečer je šel Aleš ven. Na *Bei* ostanem sam, ko se spomnim, da mi je enkrat med jadranjem padel v navigacijsko mizo en cigaret, pa se mi ga takrat ni dalo iskati. Odprem mizo in Marlboro lights se zasveti, kot moje oči. Skoraj ga polomim preden ga prižgem, trenutno olajšanje je zadoščeno.
Hodim proti vasi na internet, ko mi nekje na pol poti ustavi pick up. Tri babice in dva vnučka se mi smehljajo in že splezam zadaj v kason. Kako je vozila ta babica, vsa cesta je bila njena.
Na misel mi pride vic, ko si moški v kafiču nekje v Dalmaciji že z desetim kozarcem travarice izpira usta in pljuva ven, kima z glavo in sam zase govori, kako je vozila ta baba? Nekje je stopal, ko mu ustavi babica s staro stoenko, s katero je drvela po ovinkasti cesti kot nora. Bolj kot jo prosi, da bi vozila bolj počasi, bolj drvi. Ko je pred njima velik ovinek, moški v strahu za življenje izjavi: *Baba če zvoziš ta ovinek ti jo ližem.* Zopet izpira usta s travarico in pluva ven: *Fuj kako je ta baba vozila.*
Nazaj grede se usedem na avtobus se peljem mimo zaliva v katerem je zasidrana *Bea* do zadnje avtobusne postaje. Nazaj grem peš in si na ta način ogledam otok.
Bea je zasidrana pred čudovitim Yacht Clubom. Stopim v bar, kaj takega še nisem videl: vse leseno, pokrito, v njihovem stilu, odprto, po tleh pesek, vse nesimetričnih, razgibanih oblik. Usedem se na leseni štok za šankom. Pivo in cigarete si naročim brez slabe vesti. Vem da bom nehal kaditi, ampak ta trenutek je vse prelepo, da bi se mučil. Počasi pijem pivo, kadim. Naj še povem, da je to edino pivo, ki sem ga do sedaj spil na Bora Bori.
Namesto stolov so okoli šanka odžagani debeli hlodi zabiti v tla, na sosednjemu takem stolu imam ruzak. Ko čutim, da se je nekaj premaknilo, pogledam, Ooo kaka čudovita mačka se je stisnila na stol zraven mojega ruzaka, pobožam jo po glavi in že mi prede kot, da je samo to čakala, je popolnoma bela kot sneg in lepo negovana, božati in čohljati se pusti samo po glavi in zgornjemu delu, če jo požgečkam pod vratu me že grize in praska, mi hitro na svoj način pove kje in kako ji paše.
Še preden sem se vrnil na *Beo* je veter obrnil smer, počasi in potiho je povečeval svojo moč. Medtem ko kuham kosilo, veter še kar piha, vse bolj in bolj. Aleš pove, da piha že petindvajset vozlov. Le kaj ga je pičilo ta veter in to na vsem lepem? Kuham dalje, veter pojača najprej na 30 nato 35 vozlov.
Pripraviva še rezervno sidro, nekaj bark se zasidra na novo. Ali so preblizu ena drugi ali pa iščejo boljši prostor. Sam se odločim, da če ne bo do večera nehalo, bova spustila v morje še dodatno sidro. Veter poveča na 38 vozlov.
Kosilo je narejeno, meni pa ne paše. V *dinghy* dam rezervno sidro in se zasidram tako, da obe sidri tvorita obliko črke V. Zdaj se počutim boljše. Medtem ko sva imela kosilo na mizi, juha, špageti, solata kumare in sladko zelje, je tudi nehalo pihati. Če bi počakal, kot sem se prvotno odločil, da bom dal dodatno sidro šele zvečer, mi ga sploh ne bi bilo treba.
Večkrat sem že hotel napisati par besed o avtobusih. Imajo tudi take kot jih poznamo pri nas le, da me ti ne zanimajo. Zanimivi so njihova posebnost. Na tovornjake različne velikosti, zbijejo in z vijaki pritrdijo leseno ogrodje. Nato ga pokrijejo z deskami, katere pritrdijo tudi do višine oken, ki jih seveda ni, je le prozorna trda plastika, ki se z dvigom zapre, če le preveč dežuje. Od znotraj ni nič obloženo. Na vsaki strani pri oknih je ena klop, vrat ni, je le odprtina skozi katero vstopiš in izstopiš, večji imajo dve odprtini za vrata.
Posebnost je pri nekaterih še sredinska klop, ki pa jo zajašeš ko se usedeš nanjo. Nato cela vrsta, odvisno od šoferja koliko hitro pospešuje ali zavira, kunca naprej pa nazaj in ko zavira zopet naprej. Mi je prišla na misel pesem: *Jaz pa jašem v Kolorado, mi srce je mlado, jaz pa jašem vranca spet domov.*

Bora Bora, 16. 6. 2005

Hrano imava, nafto tudi, le še voda nama manjka. Zraven v Yacht Clubu je voda. Greš na pivo, pa dobiš ključ. Tako pravi Aleš, ko gre danes na pivo in po ključ. Ha, ha, pa spet presenečenje, ključ dobiš samo poleg večerje. Da, tudi to je biznis. Če hočeš vodo, najprej večerja. Upam, da me zvečer čaka lepo zapečen zrezek.

Tahiti, Bora Bora, to ni to kaj sem videl po filmih, televiziji, raznih prospektih ali razglednicah, kjer plešejo napol gola dekleta. Jaz kaj takšnega nisem videl. Ženske od najstnice do babice, ne redko tudi prababice, so v kratkih hlačah in majici, da niso bosi si nataknejo na noge japonke, nemalo je tudi bosih .

Vozijo pick-up avtomobile, motorne čolne in imajo cel kup otrok in to že zelo mlade punce. Saj so prijazni, se radi smejijo, vse ti razložijo s prijaznim obrazom. Ko pa mislijo, da ji nihče ne gleda imajo trdo stisnjene ustnice kot kdo, ki se mu ni lahko prebijati skozi življenje in se mora boriti za vsakdanji kruh. V kratki oblekici in visokimi petami sem v Papeeteju videl dve ali tri punce, pa še te so spadale v posebno kategorijo, da so se še domačini ozirali za njimi z ne posebnim odobravanjem.

Kaj vse moram potrpeti in pojesti, da prideva z Alešem do vode. Midva Balkanca si nisva rezervirala mize. Ko ob pol sedmih prideva v restavracijo Yacht Cluba, je seveda že vse zasedeno, pa tudi vse rezervirano. Čez eno uro bo prosta miza, nama povejo.

Za šankom počasi pijem pivo, Aleš že drugega, se presedam na lesenem štoku, ko malo pred deveto le dobiva prostor. Čakala pa nisva le midva, bilo je kar skozi zasedeno. Pečena rebrca, pa ocvrti kalamari za predjed, le začimbe niso bile po mojem okusu.

Plačal je Aleš, imela sva stavo še iz etape Galapagos - Markeški otoki. Vse skozi sem govoril, da bo etapa trajala trideset do petintrideset dni. Čez kak dan predlaga Aleš stavo, za pico, koliko dni bova plula. Sam stavi na osemindvajset dni, jaz stavim na sedemindvajset. Pozneje mi pove, da mu ne gre mu v račun, da sem stavil na manjšo številko od njega. Plula sva petindvajset dni.

Bora Bora, 17. 6. 2005

Spet sem bil na jamboru, tokrat preventivno. Pregledam, pritrdim vijake, namažem letev po kateri drsi glavno jadro pri dviganju. Še voda, ki sva jo zaslužila z večerjo, dvanajst tisoč Polinezijskih frankov, še tisoč napitnine je bil Aleš velikodušen.

Raca, ki sem si jo privoščil na tržnici in to kar dobra je bila tisoč frankov. Ni kaj, kar dobro služijo gostinci tudi tukaj. *Bea* je pripravljena, lahko bi dvignila sidro in šla že danes, mene pa vleče še na internet.

Bora Bora – Tonga, 18. 6. 2005, 1. dan

Dviganje sidra je Aleša kar izmučilo, saj res ni enostavno dvigniti dvaindvajset kg težko sidro skupaj z petdeset metrov dolgo verigo iz petindvajset metrov globine morja.

Izplutje iz otoka je šlo lepo, brez vsakih težav. Zunaj zapiha lep veter do petnajst vozlov, ki pa čez kaki dve uri preneha pihati, tako *Bea* zdaj vozi z motorjem. Vreme je lepo in kar vroče.

Ura je osem zvečer, končala se je moja izmena. Za tri ure grem spat, *Bea* še pluje na motor, vetra je manj kot tri vozle. Nič se ne dogaja, le počasi se premikamo proti južni skupini Kraljevine Tonga, Nuku Alofa.

Bora Bora – Tonga, 19. 6. 2005, 2. dan

Ponoči je narahlo zapihal SE, pa se mi ni dalo dvigati špinakerja. Ko ob peti uri začnem svojo izmeno, piha čez deset vozlov. Dvigneva klasična jadra, okoli dvanajste ure spremeniva smer Bee za dvajset stopinj. Zopet motor, izogniti se morava koralnemu otočju Manuge

Nikakor noče ugodno zapihati, da bi *Bea* potegnila proti južni skupini kraljevine Tonga.

Pet ura popoldne, *Bea* zopet jadra, sicer še neugodno. Petnajst milj je še do otočja Manuge, tega se morava še izogniti, potem bom pa lažje zadihal.

Ura je 20.30, otočje Manuge je mimo, zdaj ko ni več nobenih skrbi, bi pa spal. Aleš bo dežuren od devete do polnoči. Večer je bil lep, čudovito lep rdeč sončni zahod, dosti mirno morje in ugoden veter so pripomogli k temu.

Bora Bora – Tonga, 20. 6. 2005, 3 dan

Čudovita noč, ura ena ponoči. Luna tako močno sveti, da je svetlo skoraj tako kot podnevi.

Ob sedem zjutraj se Bea še kar vleče samo na flok. Že nekaj ur se guncamo levo, desno. Veter je preveč v krmo in piha do dvajset vozlov, a kaj ko je treba loviti tudi smer proti Kraljestvu Tongi. Dan je zopet lep, v glavnem jasno.

Ura je pet popoldne, Bea se še kar gunca. Jadrava samo na flok, smer Bee je še Tonga, verjetno se bova ustavila na Cookovih otokih, na otoku Aitutaki, ki je najini poti. Alešu sicer ne paše, bomo videli kakšne bodo razmere in če je zunaj otoka sidrišče tako kot je v kartah narisano.

Zapluti v notranjost otoka ne moreva. Vhod med koralnimi grebeni ima globino le 160cm, *Bea* ima ugreza 195cm. Do otoka Aitutaki imava še dva dni in pol.

Cigareti, spet imam vojno z njimi. Zdaj sem siten, tečen, razdražljiv, kregal bi se. Cigaret nisem vzel seboj, le za dva dni, in te sem že pokuril. Upam, da bom do Tonge prebolel ta večjo krizo, potem jih tam ne bi kupil. Sam sebi govorim: *Moram nehati, moram, in bom*. Če bi pa zdaj imel cigarete, bi ga pa prižgal, mi kar malo usta skupaj vleče od skomin po cigareti.

Proti Tongi, 21. 6. 2005, 4 dan, še 999 milj

Ponoči se je pooblačilo, tu pa tam je bilo malo dežja. Zdaj, ob deveti uri zjutraj je v glavnem jasno, piha E veter 12 - 20 vozlov. Počasi se le premikamo, do Tonge je vsaj še devet dni. Za zajtrk sem si naredil prežganko. Super, končno sem se jo naučil skuhati. Za kosilo pa ričet, no vsaj podobno je bilo ričetu.

Popoldne ob drugi uri še vedno noče lepo zapihati, boljše pa tako kot preveč.

Cigareti - lepo bi ga bilo prižgati in potegniti omamni vonj tobaka, a cigaret ni. Pa mi ne dela več toliko težav kot prva dva dni. Do Tonge bom sigurno zdržal brez cigaret, vprašanje je le ali bom na Tongi zadosti močan, da jih ne bom kupil.

Ura je štiri popoldne, še kar na motor, počasi postaja dolgočasno. Kak cigaret bi prižgal, pa ga ni.

Ura je pet popoldne stanje isto - cigaret nikjer, pa če celo *Beo* preiščem. Zdaj sem do osme prost pa najbolje, da grem malo na klop v salonu oči zapreti, morda bom pa malo zaspal.

Ura je devet zvečer, sem dežuren, vetra ni, *Bea* vozi na motor. Je krasno jasna noč z polno Luno. Vedno mi je bilo lepo ob polni Luni, v gorah ali na morju. Zdaj na oceanu ima Luna še posebej čar. Kadar se le da načrtujem etape, da se ujemajo z Luno.

Zdaj je že gotovo, da se bova ustavila za en dan na otoku Aitutaki. Je na naši poti in jutri bova plula mimo. Nisva ga načrtovala, sem si pač rekel, da je vse odvisno od vetra kam bo pihalo. Imajo pa tudi cigarete.

Proti tongi, 22. 6. 2005, 5 dan

Otok Aitutaki odpade. Ponoči ni bilo vetra, čudovita noč, polna luna, svetlo kot podnevi.

Zjutraj pa je zapihal južni veter, do 21 vozlov, in to direktno iz smeri otoka Aitutaki. Nastaviva jadra kolikor se da jadrati v veter. Počasi naraščajo tudi valovi, in ko mora *Bea* pluti direktno v valove se mi kar smili, ko udarja po njih.

Do Tonge je še 870 milj, osem dni, če bo jadranje ugodno. Zdaj sva že peti dan na odprtem morju. Pred izplutju sem se psihično pripravil za štirinajst dni jadranja do Tonge, čeprav upam, da bova otočje Tonga dosegla v dvanajstih dneh.

Potem so tu še cigarete, ki bi jih lahko kupil na otoku Aitutaki. Že sem si izdelal plan, koliko škatlic bi kupil, če kadim po pet cigaret na dan, čeprav vem, da se to pri meni ne obnese. Vse ali nič. Govorim si: *Slavc kako boš nehal kaditi, če boš vedno znova prestavljal odločitev?* Hkrati pa mi je jasno, da če bi se ustavila na Kukovih otokih, bi jih kupil.

Sidrišče pred otokom Aitutaki je odprto na jug in ravno iz juga nama pihajo vetrovi. Ko se končno odločiva, mi je lažje: smer Tonga, brez cigaret! Upam da bom do Tonge premagal krizo.

Pod večer ujameva 12 kg veliko tuno. Kar kako uro je bilo potreba, da sem jo spravil na *Beo*, Po dolgem času zopet riba in to kvalitetna rumeno plavutna tuna.

Na cigarete pomislim vse manj, le tu in tam je močnejša želja, da bi kadil. *Bea* lagodno vleče na klasična jadra, vetra je od 10 - 15 vozlov v bok, da kar lepo napredujeva, ko bi se le tako nadaljevalo.

Proti Tongi, 23. 6. 2005, 6 dan

Ponoči je najprej kazalo, da bo nehalo pihati. Dvigneva vsa tri jadra, veter je postopoma povečeval moč do 20 vozlov, temu so sledile tudi krajšave.

Dela se lep dan, valovi so zmerni, tu pa tam se sicer pooblači, pa je čez kako uro zopet jasno. Do Tonge še 755 milj. Pečena tuna za zajtrk nama odlično tekne.

Opoldne je vreme še kar lepo, veter ugoden do 15 vozlov, valovi prijetni. Teče šesti dan na morju, na modri puščavi Tihega oceana. Če bo še naprej tako, bo to ena prijetnejših etap.

Danes je dan tune, vsak si jo peče ali pripravlja po lastnem okusu, naredil sem marinado, upam da mi je uspela. Ura tri popoldne, marinada je odlična, sicer v to, da bo dobra sploh nisem dvomil.

Veter se meša od juga do jugo-vzhoda, žal pa so mešani tudi valovi, kar pa ni prijetno.

Ura je peta popoldne, od četrte dalje sem dežuren. Spet me je prijel občutek, da bi kadil, vleče mi skupaj ustnice, pa se ponovno lotim iskanja po *Bei*. Po eni uri odneham, brez pomena vse sem že desetkrat preiskal, čeprav vem, da cigaret na *Bei* ni. Zdaj je kriza že mimo, čeprav bi ga prižgal, če bi ga našel.

Bea pluje lepo dalje proti Tongi do katere nas loči še 700 milj in si misli: *Le kaj je Slavcu kar naprej nekaj brska in išče po barki? Je pa lepo, da ne kadi več, kar naprej je smradil s cigareti*.

Proti Tongi, 24. 6. 2005, 7 dan, še 640 milj

Bea jadra pri vetru v bok, do petindvajset vozlov, tako se kar lepo premikamo, v poprečju 120 milj na dan. V glavnem je lepo vreme, le tu in tam pasatni oblaki prinesejo malo bolj rose kot dežja. Se je pa občutno ohladilo, tudi morje ima samo šestindvajset stopinj (nima več trideset). Pozna se, da plujeva južno, in je Tonga na dvajsetih stopinjah južne geografske širine.

Tunina pojedina še kar traja, le da sem za zajtrk raje jedel kornfleks.

Kraljevina Tonga, 170 otokov le 45 naseljenih, v Tihem Oceanu. Severovzhodno od Nove Zelandije glavno mesto je v južni skupini Nuku Alofa, kamor sva z Alešom tudi namenjena.

Bzzzzzz je spet zapel avtomat na ribiški palici. Riba, le kako se meče v zrak pustim jo, da se utrudi potem jo počasi vlečem proti sebi, medtem trzne še druga vaba, še ena riba na drugi vrvici, kaj bova z njima? Eni podariva življenje. Dvanajst kilogramov meter-dvajset velike Dorade se spremeni v ribje zrezke.

Moja izmena se ob drugi uri končuje, zunaj se pripravlja na dež, vetra je temu primerno že do 22 vozlov. *Bea* jadra na tretjo krajšavo in cutter stay jadro. Bom poskusil kaj zaspati, saj sem pokonci že od štirih zjutraj.

Še predem sem se zbudil je nehalo deževati, zdaj sonce prav lepo greje. Do Tonge še 590 milj, če mi bo zvezda naklonjena še pet dni.

Spanja je bilo le eno uro, privoščim si malo marinade, kar tako za gušt.

Skuhat si grem kavo, ha ha, to pa ni tako enostavno, kot se sliši. *Bea* pluje po valovih, je nagnjena na desni bok, se gunca in ziblje gori, doli, levo, desno. Naredim širok razkorak tako, da je ena noga upognjena, se z eno roko držim za rob vhoda v *Beo*. V drugi roki moram cel čas držati *kofetero*, drugače se mi lahko prevrne in bi me poparila po nogah, kar se je že nekajkrat zgodilo. Držim sebe, držim kofetero, ki pa nikakor noče zavreti. Kadar jo takole držim nad razgibanim štedilnikom in čakam, da je kava kuhana, mora v lijaku že čakati skodelica, v katero jo prelijem (kofetera bi se prevrnila, če bi jo odložil). Dodam žličko sladkorja in eno zvrhano žličko mleka v prahu. Ampak če bi imel še cigarete, bi mislil da sem zadel na tomboli.

Sedem zvečer, veter je popustil, nekaj časa bova vozila na motor. Tako in tako morava napolniti akumulatorje, pozneje bo pa zopet kaj zapihalo.

Proti Tongi, 25. 6. 2005, 8 dan

Včerajšnji dan je bil v znamenju mojega zehanja, pa še nočna dežurstva so doprinesla svoje. Od pete do osme zvečer, od enajste do druge zjutraj in od pete do osme zjutraj. Nič ni pomagala kava, samo spal bi.

Aleš me je moral kar buditi, da sem ga zamenjal na dežurstvo. Veter enakomeren, *Bea* pluje na avtopilota. Jaz pa zeham v kokpitu, se počasi uležem na klop, pod hrbet in glavo dam blazino. *Ne smem zaspat* si govorim, dam pod vzglavje še zvito vrv in že me zmanjka. Kake pol, morda uro odspim.

V strahu skočim pokonci, ko se zbudim, gledam okoli po morju. Nič, nikogar, nobene ladje. Zakaj naj bi bila ravno zdaj, ko pa že sedem dni nismo srečali nikogar. Uleči pa se vseeno nočem več, ker vem, da bom zopet zaspal.

Kavo sem si skuhal že prej. Počasi pijem (brez cigarete) se mi kar naprej zeha. Grem lulat na že opisano mesto, naslonim levo ramo nosilec od tende, desno nosilec od celic, oprsje na vrv, ki ju povezuje, med kolena stisnem bokobran, lulam v morje lulam... in zaspim. Koliko časa sem spal

stoje naslonjen na boku Bee, ne vem. Je moralo biti kar nekaj časa, saj sem se zbudil šele ko je veter spremenil smer in so začela jadra ropotati. Veter je obrnil tako, da nam piha v krmo, kar je na moč neugodno. Vsake toliko časa se pripelje kak pasatni oblak in nas malo poškropi.

Ura je dve popoldne, že nekaj časa pluje *Bea* na motor. Vetra ni ali pa piha 6 - 7 vozlov in še to v krmo, tako se lepo počasi guncava v smeri Kraljestva Tonge.

To se mi zdi tako pravljično kot kraljestvo Zlatoroga. Kiti, ki so zopet prišli pogledati *Beo*, so v zrak spuščali svoje vodomete, le jaz jih nisem nič preveč vesel. Bojim se, da bi se *Bea* v katerega zaletela.

Vreme je jasno, lahko bi rekel lepo. Do kraljestva Tonge še 480 milj - še štiri dni.

Ura je sedem zvečer, sem na nočnem dežurstvu, danes nimam težav s spanjem. Vetra je premalo za jadrati, zato *Bea* še kar pluje na motor. Po napovedi naj bi že ponoči bolje zapihalo, Pacifik ali Tihi Ocean je velik, ni in ni konca. Pred mano so še tri etape: Tonga — Fiji, Fiji – Nova Calidonija in Nova Calidonija – Townsvile (Avstralija).

Če sem doma načrtoval kako daljše jadranje, to je bilo priprav, načrtovanja, pogovorov, kar cele mesece. Pa nobeno jadranje po odprtem morju ni trajalo več kot nekaj sto milj, pa še to bolj redko. Čeprav sem sam veliko več jadral kot ostali jadralci, je jadralskih podvigov brez kopnega v Jadranu bore malo. Če sem prečkal jadransko morje ali do Grčije to je že malo več.

Tukaj je vse daleč. Koralno otočje Tuamotu (bi rekel da ga nikjer ni), zajema od juga proti severu 1000 milj, Panama – Galapagos 1100 milj, Galapagos – Markeški 3150 milj, Markeški otoki - Tahiti 850 milj, Tahiti – Bora Bora 150 milj, Bora Bora – Tonga 1400 milj, Tonga - Fiji 450 milj, Fiji – Nova Calidonija 750 milj in Nova Calidonija – Astralija Townsvile 1050 milj. Naštel sem le etape v moji smeri, kamorkoli se obrneš vse je daleč.

Se pa dosti manj komplicira pri načrtovanju poti, etape. Važna je razdalja, temu primerno je treba vzeti hrane in vode in vsaj 50% rezerve. Spremljaš vreme in ko se ti zdi zadosti ugodno, lepega jutra dvigneš sidro in zapustiš zaliv, otok, in pred seboj imaš le morje. Kmalu, v nekaj urah izgine z obzorja tudi otok, ki si ga zapustil in te obdaja le morje.

Vreme je tako kot je, ponavadi pihajo pasatni vetrovi v smeri otoka proti kateremu pluješ, valovi prav tako v isto smer. Povratka ni, destinacija je naslednji otok, ne glede kako je daleč. Je lažje priti do njega, kot se vračat nazaj v veter in valove. Pred odhodom je vreme bistvena informacija, kateri vetrovi in kako močno bodo pihali, od katere do katere stopinje, kje so anticikloni z lepim vremenom. Temu primerno se načrtuje smer poti ali je ta *višje* proti severu, ali *nižje* proti jugu. Tu si jadralci nesebično pomagajo in izmenjujejo informacije.

Ko pa enkrat izpluješ si sam. Lahko izpluje več jadrnic istočasno, po nekaj urah pa se ne vidijo več in se srečajo šele na novih destinacijah.

Vremena včasih tudi ne ujameš tako kot bi si želel. Takrat se mu moraš podrediti (prvo je vreme, veter in valovi, ki s tem nastanejo) in pluješ kamor je pač tisti trenutek najbolj ugodno. To največkrat pomeni, veter in valove 120 stopinj na barko, pri tem moraš paziti, da v smeri nove plovbe ni otokov, koralnih čeri ali česar koli drugega, dokler se vreme ne umiri. Ko se fronte umirijo, naravnaš smer barke zopet na svojo destinacijo.

Še pol ure in končala se bo moja izmena dežurstva, vetra še kar ni, le 5 - 6 vozlov. Valovi, ki so še ostali vsake toliko časa neugodno razgibajo *Beo*, do Tonge je še 445 milj.

Proti Tongi, 26. 6. 2005, 9. dan

Bea pluje med koralnimi otoki, boljše rečeno čermi Beverridge Reef, na eni in drugi strani, same nevarne plitvine, res, da je do vsake pet NM. Lahko je to reči današnjim jadralcem z GPS navigacijo. Še Jože Mušič, ko je plul s svojo *Melody*, je navigacijo izvajal s sekstantom. Na Sekstant določati pozicijo Jadrnice ko pluješ med čermi in je zraven še tema, kapo dol. Posebej, ko so koralne čeri na Oceanu, čisto na vsem lepem, tik pod površino morja, ki ima okoli in okoli več tisoč metrov globine, ko je do najbližjega otoka Niue 130 NM, do Tonge 420 NM, ko ne vidiš nič razen morja, so koralne čeri tik pod površino. Bom kar vesel, ko bo Bea mimo.

Veter je slab, 6 - 10 vozlov, pa še pluti morava petnajst do dvajset stopinj iz smeri. Kaj vse skupaj pomeni? Pri tej moči vetra vsaj en dan več, pri petnajstih stopinjah iz smeri, pa še dan do dva. V slabem primeru tri dni več, skupaj šest namesto tri. Pa sem postavljen pred dilemo: ali prižgati motor (nafto imam še za kak dan) ali pluti tri dni več. Več dni na morju pa pomeni tudi toliko večje tveganje, da se vreme, ki naju do zdaj odlično služi, pokvari.

V knjigah vedo napisati: *Skiper mora imeti vedno rešitev in odgovor na vsake razmere.*

Žal pa ni vedno tako enostavno, če bi popolnoma nehalo pihati je stvar enostavna. Prižgeš motor in piči (če seveda imaš nafto).

Počakala bova nekaj ur, da vidiva kaj se bo razvilo, do takrat bova plula na jadra petnajst stopinj iz smeri, nekaj ur ne pomeni ničesar, razen, da pridemo na Tongo 30. namesto 29. junija.

Dve uri pozneje Volvo enakomerno brni, *Bea* pluje v smer Kraljevine Tonga. Kaj se je dogajalo? Veter! premalo piha, na klasična jadra naju odnaša preveč stran.

Špinaker, ki ga dvigneva, se poizkuša napeti, pa ne gre in ne gre, podirajo ga valovi, obnaša se kot upokojenski *//one//*, ki bi se na vsak način rad napel, da bi opravil svojo zadolžitev. K že zgleda da bo uspelo, se ponovno povesi in žalostno plahuta po šibkem vetru. Kot bi ga bilo sram, pa mu govorim: *Saj nisi nič kriv, pač ni zadosti vetra, piha le pet do šest vozlov*. In že se špinaker seli v vrečo in v boks, kjer se mu kar fanj godi, da ga pustim pri miru in ga ne silim, da bi napet stal pokonci, vlekel jadrnico, medtem ko bi jaz s smehljajem na obrazu užival.

Včasih se sprašujem zakaj nisem raje doma. Z upokojenci bi lepo balinal, ne pa da se podajam v pustolovščine po Oceanih okoli sveta, in to pri mojih šestdesetih križih.

Stanko iz moje krajevne skupnosti mi je pisal, da je ponosen name kot na sokrajana, ki se ne boji velikih valov in morskih psov. Stanko, ko bi ti le vedel, kako me je strah morskih psov, ko se moram potapljati pod barko, se tu in pa tam z kakim manjšim morskim psom pogledam iz oči v oči. Strah me je velikih valov, slabega vremena, vsega pred čemer se počutim nemočnega. Zato se pa vedno trudim v vsakem trenutku obvladovati situacijo, ne prepuščati naključju ničesar.

Veter, morje in valovi spoštujejo vsakega, ki zna krmariti z njimi in po njih, postanejo njegovi prijatelji, rade volje mu prepuščajo svojo energijo.

Vsak skiper, ki pa se podaja na velika morja, v možne vremenske preobrate, v valove, ogromne razdalje, kjer je odvisen samo od sebe, svojega znanja in svoje jadrnice (ni reševalne službe kot po naših hribih, če se komu kaj zatakne pa kličejo GRS, in ta naša *//NORA//* Slovenska GRS, leti ob vsaki uri ob vsakem vremenu v hribe iskati nekega cepca, ki je slučajno narobe prdnil, pri tem nemalo kdaj reševalci tvegajo pa tudi izgubijo svoja lastna življenja. Pa še ponosni so na to!)

Se pa mora vsak skiper krepko zavedati, kje je njegova meja, kje so njegove sposobnosti in kje je meja, ko je še sposobna pluti njegova jadrnica. In te meje, tega koraka ne sme pod nobenimi pogoji prestopiti.

Z leti rastejo sposobnosti, izkušnje skiperja, in tega je njegova jadrnica samo vesela, kajti njena meja z leti samo pada, in to mejo mora njen skiper skrbno varovati. Moj prijatelj Mladen Šutej, ki je preplul vsa svetovna morja - čez 200.000 milj, je zapisal: *Domov, na suho in mirno mesto se vračajo samo – živi.*

Ura je dvanajst *Bea* zopet pluje na klasična jadra, vetra je ravno za silo, pomeni sicer do Tonge en dan več, se pa lahko še vse spremeni - do Tonge je še 365 milj. Pa se je tudi spremenilo.

Tri popoldne, dež, veter zapiha direktno od spredaj, to je nekaj kaj si jadralci najmanj želimo. veter v premec jadrnice pomeni pluti najmanj 45 stopinj pot kotom, torej v tem primeru stran od južnega otočja Tonge. Da jadrnica ne tolče v valove je treba kot povečati do 60 stopinj, pa smo tam.

Adijo vse kombinacije kdaj bova priplula na Tongo v Nuku Alofa. Razdalja v dnevih se v hipu poveča za nekaj dni. Pa se tolažim, saj se veter na tej etapi stalno spreminja. Po nekaj urah, je smer vetra taka, da dopušča jadranje le petnajst stopinj stran od južnega otočja Tonge. Ponoči ima Bea zopet smer Nuku Alofa, Tonga, le hitrosti ni, tri do štiri vozli je vse kar se lahko premikamo. Valovi in morski tok nam ne dopuščajo večje hitrosti. Na GPS-u računalnik, pokaže izračun še devetdeset ur, pred spremembo vetra v premec jadrnice, je obetal le dvainsedemdeset ur.

Proti Tongi, 27. 6. 2005, 10. dan

Veter, morje, valovi, dež. Bea mora zopet spremeniti smer za 40 stopinj. Veter je že ponoči počasi a vztrajno povečeval svojo moč, v sunkih piha do 39 vozlov. Valovi so se temu primerno povečali na 3 - 4 metre, jadrava lahko le pod kotom vetra 120 stopinj na jadrnico (pol krma). Avtopilot sunkov vetra ne more več pobirati, zato ročno krmariva jadrnico in se na eno uro menjujeva. Za Beo vlečeva 120 metrov 22 mm debele vrvi, kar pomaga držati smer in hkrati zavira, da ne gre jadrnica prehitro. Adio južno otočje, adio Nuku Alofa.

Proti Tongi, 29. 6. 2005, 11. dan

Veter, valovi, morje, vreme, vse je ostalo isto kot včeraj, jadrava proti severnemu otočju Tonge Vava'u Group. Že včeraj sva spremenila smer. Vrvi še vedno vlečeva za seboj, le če veter za kako uro popusti, jih potegneva na *Beo*. Ko veter poveča moč, vrvi zopet spustiva v morje, saj zelo lepo stabilizirajo *Beo*.

Danes se je pa zgodila še ena zanimivost: včeraj je bil 27. junij in danes je 29. junij. Kot v znanstveni fantastiki sva se skupaj z *Beo* prestavila za en dan naprej - en dan sva izpustila ven. Kot v filmu zvezdne steze. Prevozila sva datumsko mejo, tako sem jaz zdaj, še sam ne vem točno, okoli enajst ur pred Slovenijo.

Vava'u Group. Tonga, 30. 6. 2005, 12 dan

Že včeraj proti večeru se je zjasnilo, veter je toliko popustil, da avtopilot zopet krmari, le vsake toliko časa mu je treba pomagati. Proti jutru se bližava Vava'u Group severnemui otočju kraljevine Tonga. Ponoči je bil veter kar prijazen in je pihal le do 28 vozlov, tako je avtopilot kar dobro krmaril

Zjutraj veter zopet pojača,. Bea jadra ob zahodni obali otoka Vava'u. Obpluti morava še severni del otoka, vhod v zalive mesta Neiafu je na severo-vzhodni strani. Bolj kot se premikava na vzhodno stran bolj dobivava veter in valove od spredaj. Pa se ne dava, za nama so že rti Natautuiki, Matakiniva, Houmafakalele. *Bea* jadra mimo svetilnika Muitoulo, še rt Fata in kraljevina Tonge je pred nama.

Bea z mojo samozavestjo, ki sem vedel kaj hočem, hočem sebe in Beo pripeljati po enajstih dneh Pacifika, v mirne vode zaliva v zavetju otokov skupine Vava'u.

Ob deseti uri pristaneva na muringu v glavnem mestu Neiafu.

Ha ha, lahko se napihujem dokler imam Aleša na *Bei*!

Neiafu, Tonga, 3. 7. 2005

Kaj naj pišem, če se nič ne dogaja. *Bea* je na muringu, po zalivu občasno, več ali manj že tri dni piha okoli 25 vozlov, valovanja ni, je kar mirno. Je nedelja, vse v vasi je zaprto, tu ob nedeljah ne smejo delati. Jutri je Kraljev rojstni dan in je vsesplošni praznik, tako še na internet ne morem. Bil sem pri deseti maši, kar lepo je bilo poslušati ubrano petje celotne cerkve . Petja je bilo več kot polovica maše, ki je trajala nekaj več kot eno uro.

Domačimi so sproščeno prijazni, veseli, pripravljeni pomagati kjerkoli.

Ko sva zapeljala v pristanišče, je Aleš po VHF postaji klical na zvezo, ker pa ni bilo odziva *Port kapitanije*, sva se privezala na prosti muring .

Najprej zajtrk, potem v prvi yach club po cigarete, ko me ena pokajena cigareta dokončno uspava.

Zadnjo noč, ko sva jadrala ob zahodni obali otoka Vava'U navzgor in nato po severni strani okoli rtov do vhoda v zalive na vzhodni strani, nisem upal zaspati. Pa si rečem prijava bo pač malo počakala, da kako uro odspim.

Spanec me je ravno začne pobirati, ko je *Bea* dobila obisk. Prišli so vsi tisti ki bi jih morala obiskati midva: imigration, carina, sanitarna.

Bea pa vsa razmetana. Po enajstih dneh jadranja so vse povsod mokri oilskini, veterne hlače, mokre majice, termo flisi, reševalni jopiči, umazana posoda od zajtrka, jaz pa zaspan, da jih komaj gledam.

Njihova prijaznost je bila brez meja, bili so toliko domači, da so me celo za cigarete fehtali in to mene. Ker nisem imel slike za vizo, me kar sam šef odpelje slikat, spotoma se ustavimo na banki, da zamenjam denar. V v nekem kafiču ima punca računalnik, pa digitalni fotoaparat, in že gremo vsi skupaj dve ali tri hiše naprej, ko me dekle odpelje na teraso, postavi pred steno, (verjetno ima edina belo steno v vasi). Nasmeh, škloc, že se vsi skupaj vračamo do njenega računalnika. Še minuta in slike za vizo so narejene.

Če sem že v vasi si rečem, bo spanje počakalo še kako uro, da grem na internet. Saj mi je edina povezava z mojimi domačimi in prijatelji (kar jih je še ostalo, saj imam včasih občutek, da so me že vsi pozabili, večina se jih ne oglaša več?!)

Med Tongo in Fijijem pihajo močni vetrovi, po napovedi čez 30 vozlov. Po izkušnjah do zdaj je treba dodati vsaj 50 % zraven, to pa je le malo preveč za jadranje med koralnimi otoki do Fijija.

Promet po vasi Neiafu se odvija prosto kakor se komu zdi. Da vozijo avtomobili po levi strani sem ugotovil šele, ko sem se usedel v avto in videl, da imajo volan na desni strani.

Prašiči se sprehajajo prosto povsod, baje vsak lastnik ve katero je njegovo prase. Med oseko morja pridejo na obalo, takrat imajo gostijo z rakovicami. Vsak večer prašiče kličejo domov, bolj trmastim pomagajo do poslušnosti s fračami.

Moški nosijo krila kot ženske, bolje rečeno kos blaga, ki ga ovijejo okoli pasu in sega pod kolena. To bo nekaj zame, da si oblečem krilo in se sprehajam po Vava'u.

Kraljevega rojstnega dne ne spoštujejo tako kot nedelje. Tu in tam že vidiš koga kaj pospravljati okoli hiše, se pa ne trudijo preveč. Pred glavnim vhodom v cerkev je na tleh ležal umazan zgornji del trenirke, videl sem ga že prvi dan, prav tako pri nedeljski maši, očitno nikogar ne moti. Pa tudi kaka trgovina je odprta, le vse gostilne in kafiči so zaprti, kot tudi internet. Ko grem na sprehod po otoku, me vsi pozdravljajo, kot bi bil jaz njihov Kralj in bi imel danes rojstni dan.

Neiafu, Tonga, 6. 7. 2005

Počitek se kar prileže, naredil sem servis na motorju, zamenjal olje, filtre, naftni predfilter mi vedno dela največ težav, nikoli nisem siguren ali ga bom še skupaj spravil tako, da ne bo puščal nafte. Hvala mojim prijateljem Martinu Kondi in Juretu Božiču za vse inštrukcije, čeprav bi ju imel najrajši zraven vsakič, ko se lotim servisa. Ni ga boljšega mojstra kot sta Martin in Jure. Ko mi je Jure razlagal o delu okoli motorja, so bile besede in kretnje z roko tako nežne, kot da bi mlada mamica razlagala kako moram previti dojenčka.

Kupil sem si krilo kot ga nosijo moški na Tongi, je del njihove nacionalne nošnje. Ko se v krilo oblečen sprehajam po mestu imam občutek kot, da vsi mene gledajo. Pa nobenega to ne zanima, ko pa je tukaj normalno, da imajo moški krila. Mene je pa le motil prepih med nogami, pa še sedeti ne morem z koleni narazen, ker je krilo preklano po vsej višini in se v hipu odpre pogled do mednožja.

Danes je dokončno odpovedal poslušnost varnostni ventil na plinu, že včeraj sva kupila novega, a kaj ko v celem Kraljestvu ni nastavka, ki bi povezoval ventil in plinsko jeklenko.

Neiafu, Tonga, 7. 7. 2005

Ni mi ostalo drugega kot kupiti še plinsko jeklenko. Do zdaj sva z Alešem že nekaj dni kuhala na mali kuhalnik *Campingaz*, ki sem ga včasih nosil po hribih, a kje je že to.

Vreme se še vedno meša, nekaj takega sva imela na etapi Markeški otoki – Tuamotu. Me ne mika izpluti, čeprav se sidrišče počasi prazni, jadrnice počasi odhajajo vsaka proti svoji novi destinaciji.

Aleš je na internetu navezal stik z Marjetko, s katero smo se srečali že na Arubi in pozneje v Panami, in ki jadra na svoji osem metrski jadrnici *Little Memaid* okoli sveta že štiri leta, večji del sama.

Zelo redki so jadralci, ki si za etapo Panama – Galapagos ne obložijo jadrnice z rezervnimi posodami z nafto, (samo tisti brez motorja) tako si je tudi Marjetka svojo naložila, z posodami z gorivom, ima izvenkrmni motor devet konjev, imela pa je smolo, da ji je motor odpovedal poslušnost, in jo je morje v brezveterju nosilo kamor je pač šel morski tok. Do otočja Galapagos je jadrala enaindvajset dni. Zdaj sama jadra na etapi iz otokov Galapagos – Markeški otoki – 3100 milj. Marjetka kapo dol pred tvojim pogumom, moj ti ne seže niti do kolen. Slovenski moški jadralci

naj si dajo roko na srce in priznajo sami sebi, koliko jih je ki upajo ponoviti tvojo pot, s tako malo jadrnico, s katero zdaj sama pluješ po najdaljši etapi Tihega oceana.

Jadrnica *Haffiman* je morala na Bora Bora kar več dni čakati, da so na imigration zbrali šest tisoč dolarjev katere so jim morali vrniti.

Do Cookovih otokov in potem do Tonge je imela na morju od bonace do viharjev, z nasprotnimi vetrom in valovi - vse razen snega. Morton se je spraševal kako bo *Bea* preživela tako morje z nasprotnimi valovi in vetrovi, ki so v sunkih presegali 40 vozlov. Zdaj ko to pišem so v Suvi na otoku Fiji. Še letos do jeseni bi radi prišli v Malezijo, kjer jih čaka njihov novi dom.

Neiafu, Tonga, 8. 7. 2005

Vremenske karte pravijo, da je najbolje počakati še do ponedeljka.

Tonga: lahko bi rekel da je to kraj kjer ima vlak zadnjo postajo, tam pač končajo vožnjo vsi tisti, ki sploh niso vedeli kam sploh potujejo. V ponedeljek zjutraj bova z *Beo* že navsezgodaj na carinskem pomolu, in potem proti Fijiju 460 milj, štiri dni. To bo kratka etapa, žal pa polna koralnih otokov. Grem brez cigaret.

Tonga - Fiji, 10. 7. 2005

Včeraj v nedeljo se tudi takrat ne ni dogajalo nič, to pomeni dobesedno nič, ljudje gredo iz hiše le toliko, da gredo k maši. Potem vidiš zunaj hiše le tu pa tam kakega otroka, verjetno takega kot sem jaz, ki ga znotraj sten ne morejo krotiti.

Imigration, port kapitan, carina. *Bea* mora kot ostale jadrnice obvezno na carinski pomol, ob desetih sva izpisala vse papirje in še z večjim veseljem kot sem zaplul v zalive kraljestva Tonge, tudi zapuščam kraljestvo Tonga. Kralj je upodobljen na vseh bankovcih in kovancih razen na desetih centih, ki je tudi najmanjši kovanec in na katerem je upodobljena kura. No, dve kuri in že imaš vrednost kralja.

Vreme je lepo toplo, pa tudi brez vetra, zato si *Bea* pomaga z motorjem. Dve ribiški vabi se vlečeta za *Beo* v ustih že skomine po okusni marinadi, a kaj ko se noče nobena riba žrtvovati. Cigaret ni in si tudi ne delam problemov. Imam občutek da sem ujel trenutek, ko lahko rečem dosti je bilo.

Proti Fijiju, 11., 12. in 13. 7. 2005

Že ponoči je zapihalo do 25 vozlov, tako je jadranje kar prijetno, le oblaki me motijo, ki se za moj občutek le preveč kopičijo. Z nočjo se pooblači celotno najino obzorje, najprej preneha pihati NE v pol krmo. Ko znova zapiha v obliki nevihte in to naprej v premec nato v orco. Zopet morava pomakniti smer *Bee* v za dvajset stopinj desno, kar je za naju zelo neugodno.

Med Tongo in Fijijem morava prečkati koralno otočje Lau. Prehod Oneata, med samimi koralnimi otoki otočja Lau, ki se razprostira od juga proti severu čez 300 milj, je širok le dve milji.

Vulkansko otočje Fiji v Tihen oceanu sestavlja 882 otokov.

Celo noč dežuje, mene pa bolj skrbi jadranje dvajset stopinj iz smeri. Proti jutru preneha deževati, naredi se prav lep dan, ki se potegne v jasno noč z luno, žal pa prehitro zaide.

Rumeno plavuta tuna se pusti ujeti in je že predelana v slastni marinadi.

Začel se je četrti dan plovbe proti otoku Fiji. Veter piha direktno v krmo, do 16 vozlov, verjetno bo tako ostalo do Suve, do katere imava še 80 milj.

Ker pa v nobenem ne nameravava ponoči zapluti skozi koralni vhod pristanišča Suve, jadrava bolj počasi, okoli 3 - 4 vozle, da bi pred vhod prišla v jutranjih urah.

Včasih pomešam datume, UTC po katerem jadram, pa lokalni čas ko sem na otokih, pa še Slovenski.

Fiji, 14. 7. 2005, po UTC ali 15. 7. po lokalnem času

Koralnemu otočju Fiji sva se približala v trdi temi. Čeprav sva celo noč jadrala na zmanjšan flok okoli 3 vozle, sva morala pred Suvo dve uri čakati, da se je naredil dan.

Vhod skozi koralni greben, ki sploh ni označen razen pokrite smeri, ki nama jo uspe najti v močno zaraščeni obali, le če gledava skozi daljnogled.

Je pa grozno gledati valove ki se levo in desno lomijo več metrov v višino na koralnih grebenih. Na srečo je GPS tokrat pravilno kazal pozicijo in smer jadrnice na elektronskih kartah.

Še najava port kontroli in ob osmi uri spustiva sidro v mirnem zalivu Suve. *Dinghy* se z *Bee* preseli v morje, motor užge in takoj crkne, niti pod razno noče več vžgati

Ne preostane nama drugega kot da vzameva vsak eno veslo in veslava. Ha to bi morali videti, *dinghy* bi šel v vse smeri samo na obalo noče, pri najinemu veslanju. Aleš se odloči, da bo sam veslal, jaz se usedem zadaj na motor. Aleš vesla na obe vesli, da švic kar teče od njega. Sva pa zabavale vse, ki so naju videli.

Tukaj se pa gredo birokracijo, več ur je trajalo, da sva uredila vse prijavne formalnosti. Aleš je izpisal deset različnih A4 obrazcev

Fiji je končno spet en otok, ko mi je življenje domačinov in utrip mesta všeč. Ne silijo se da bi živeli po Evropsko ali Ameriško, ampak živijo preprosto življenje po svojih običajih.

Fiji, 23. 7. 2005

Pa teče že osmi dan odkar se je *Bea* zasidrala v dokaj mirnem zalivu v Suvi. Po prvih petih dnevih lepega vremena je Suva pokazala, da je znana po deževnih dnevih. Zvečer ali zjutraj ko zapiha z dežjem imam občutek,da bo vsak čas začelo snežiti.

Čakava na vizo za v Avstralijo. Že v ponedeljek sva se postavila v vrsto, ki se je kot kača vila pred Avstralsko ambasado Bilo je zopet potrebno izpolniti cele kupe papirja, vse podatke še od mojih staršev, bratov, sester, sinov in hčera.

Hvala bogu, da mi ni bilo treba izpolnjevati obrazcev še za ločene žene. Še bančne izpiske za zadnje tri mesece, pa naj bi bilo vse kar rabijo. Le kje naj na Fijiju dobim bančne izpiske? Pa na internet halo Saša spet te gnjavim, naslednji dan dobim izpisek, ki si ga skopiram in nesem na AUS, ambasado. Prijazna uslužbenka mi pove: *To si ti lahko sam napisal, naj banka pošlje direktno na naš fax.* Zopet nazaj na internet: *Saša še enkrat je treba poslati,* in tako mine še en dan ne vem več kateri.

Suva je zanimiva, prav tako, utrip življenja domačinov. Nekaj dni mi je bila všeč njihova hrana, ki jo dobiš na vsakem vogalu, pa še poceni je. Zdaj pa zopet kuhava na *Bei*, ni ga čez domačo kuhinjo.

Promet po mestu se odvija obupno, naj se še tako trudim ne morem ugotoviti kdo ima prednost. Vem le to, da kot pešec nimam nobene prednosti. Nobene pomeni, nobene. Še takrat ko za avtomobile sveti rdeča luč na semaforju, ni za pešce zelene, ampak, ravno tako sveti rdeča luč.

Fiji, 29. 7. 2005

Po štirinajstih dnevih čakanja končno viza za Avstralijo. Ker pa jih moja mala penzija ni zadovoljila, mi izdajo vizo samo za en mesec.

Kaj zdaj?

Adio moj počitek, ki sem si ga planiral v Avstraliji.

Sezona hurikanov se bliža, moram se umakniti iz Tihega oceana.

Aleš me v Avstraliji zapušča tako bom ostal sam. Ker pa še kar nekaj jadrnic odhaja v Indonezijo se tudi sam odločim za možnost, da bi še letos plul skozi Indonezijo in Malezijo do Tajske. Edini večji problem je, da ostanem sam,

Matjaž, ki je planiral za leto 2006 da bi se mi pridružil v Avstraliji, jadra v Grčiji. Saj sem jaz tudi tako planiral, pa kaj mi zdaj pomaga.

Sprašujem prijatelje, če bi se mi kdo pridružil, pa ni odziva. Saj ni problem jadrati sam, problem je spanje. Še zdaj, ko sva bila na *Bei* dva, sem ga na večdnevnih etapah imel premalo. Moj prijatelj Edo in Marija Špendlj mi nesebično pomagata, da bom v Avstralijo dobil, dodatne pomorske karte, ventil za plin, pa še to in ono. Edo – Marija stokrat vama hvala, ko to za vaju pišem imam solzne oči.

Še hrana do otočja to otočja Vanuatu. Dobro, da naju je po internetu z jadrnice *Haffimen* opozoril, naj ne kupujeva hrane do Avstralije, ker so mu jo na otoku Efate vso pobrali. Zdaj jadra za Cairns AUS. Naj omenim še Marjetko, ki sama jadra čez Pacifik. Že skoraj cel teden ima štiri do pet metrske valove in jo kar stalno zaliva. No ni čisto sama, s seboj ima psa in mačka.

Aleš je naredil odjavo in pravi, da morava še danes izpluti. Naj si kar mislijo, izplula bova jutri zjutraj. Zvečer še na pivo v Yacth club, potem pripraviva *Beo* za izplutje.

Kurz Vanuatu, 30. 7. 2005

Že ob šesti uri zjutraj dvigava sidro. Izplutje iz koralnega grebena in že imava veter 20 - 30 vozlov in to v premec. Kmalu začne še deževati. Obpluti morava še zunanje otočje skozi prehod Kandavu, ko pozno popoldne nastaviva smer za otok Vanuatu, Efate 620 milj, pet do šest dni.
Veter imava zdaj v pol krmo do čiste krme, ki pa vseh pet dni piha 20 - 30 vozlov. V sunkih večkrat doseže 40 vozlov, takrat vlečeva vrvi za Beo. Vseh pet dni jadrava le na cutter jadro, (ta malo oranžno) Hvala mojemu Radu za izvedbo tega jadra, kot tudi vseh ostalih. Le tu in tam, ko veter malo popusti odpreva do dva metra genove.
Ribe nama popestrijo jedilnik, jadranje je postalo že čista rutina, na dežurstvo se menjava po ustaljenem ritmu na tri ure. Vsak novi zvok, šum vetra, nama pove kaj morava narediti, da vse teče zopet normalno naprej.
Samo na cutter jadro delava okoli 120 milj na dan.

Vanuatu, Port Vila, 3. 8. 2005

Po petih dneh jadranja je zjutraj pri sončnem vzhodu *Bea* zaplula med koralnimi grebeni v zaliv otoka Efate. Koralni grebeni so nama postali rutina. Medtem ko Aleš na računalniku spremlja

pozicijo *Bee*, sem jaz na krmilu. Priplujeva na vhodno pozicijo usmeriva barko na pokrito smer, pa postane vse enostavno. Hvala Aleš!

Naj še omenim, da nama je uradnik karantene pustil vso hrano, odnesel je le smeti in četrt zelnate glave.

Otok in domačini so mi všeč, je pa življenje na Efate veliko dražje kot na Fijiju,

Seveda je najprej na vrsti internet, vesel sem vseh sporočil, ki mi jih pišete. Hvala vsem, še posebej pa mojim Belokranjcem.

Vanuatu, Port Vila, 6. 8. 2005

Teh par dni na otoku Efate v Port Vili, mineva prehitro. V ponedeljek bo *Bea* izplula proti Avstraliji. Ustavila se bova na severu Avstralije v Toresovi ožini na otoku Thursday. Do tam imava 1650 milj in potem še okoli 900 milj do Darwina, od koder se bo Aleš vrnil v Slovenijo.

Marjetka je med tem po 26 dnevih Pacifika priplula na Markeške otoke. Jadrnica *Haffimam* je priplula v Cairns, vmes jo je ujela nevihta preden jim je uspelo narediti krajšave, je veter poškodoval genovo in glavno jadro.

Hrana je na *Bei*, voda je nalita, nafto imava še iz Fidžija. Potopim se še pod *Beo*, da očistim propeler in kaj vidim: zaščitnih cinkov proti galvanskim poškodbam ni več. Potrebno je najeti potapljača, da jih zamenja. Na srečo sem imel še ene rezervne s seboj, pa gre sto evrov za potapljača.

Proti Avstraliji, Thursday Island, 8. 8. 2005

Port Vila: ob dvanajsti uri po lokalnem času Bea zapušča Vanuatu, otok Efate.

Že od zjutraj dežuje, pa se sprašujem ali ne bi za kak dan prestavila izplutja proti Avstraliji. Do otoka Thursday na severu Avstralije imava okoli petnajst dni, 1700 milj, zadnjih na Tihem oceanu.

Etapo sem planiral po knjigi World cruising Routes, kjer mi lepo piše, da je od Vanuatu do otoka Thursday - Torres strait 1130 milj, temu primerno sva se tudi pripravila. Včeraj je Aleš vnašal pozicije v GPS, in glej hudiča, etapa je 500 milj daljša kot piše v omenjenem vodiču. Ni nama preostalo drugega kot dokupiti hrano in doliti vodo.

Bea že reže valove proti zahodu. Vem da bo vreme v petnajstih dnevih tudi deževno, vseeno pa bi rajši izplul pri lepem vremenu. Takoj ko zapustimo zatišje otoka pihne do 28 vozlov in tako že na samem začetku jadrava le na cutter jadro.

Teh nekaj dni v Port Vili je kar prehitro minilo. Ob čudovito založeni tržnici z zelenjavo in tropskim sadjem bi se kar dalo živeti. Poleg zelenjave sva si privoščila tudi goveje zrezke.

Proti Avstraliji, Thursday Island, 9. 8. 2005

Vreme se rahlo umirja, piha skoraj v krmo 18 - 25 vozlov, jadrava na metuljčka cutter in dva do tri metre skrajšane genove Po dolgem času je za kosilo zopet ričet, ješprenj sem imel še iz Slovenije.
Popoldne je prijela riba, kar dober komad tune wahoo, ki jo predelava v zrezke in marinado. Ribe je za dva do tri dni, jutri nama ne bo treba kuhati.
Kot bi slutil kaj se bo dogajalo jutri!
Zvečer začne veter, kot da se nič ne dogaja, tiho krepiti svojo moč. Zato vsake toliko časa krajšava jadra.

Tihi ocean, 10. 8. 2005, VIHAR

Blagor mu, ki ima v časih groze in trepeta še moč spominjati se zoprnih prejšnjih dni.

Ivan Tavčar

Veter ne popušča, počasi a vztrajno povečuje svojo moč. Proti jutru zvijeva genevo do konca, jadrava samo na cutter jadro.

Za Beo vlečeva vrvi, bolj kot se dela jutro, bolj piha. Ko se je naredil dan, je veter dosegal že moč viharja. Avtopilot ne zmore več upravljati Bee, zato krmariva na roke. Za krmilom se menjava približno na pol ure. Vihar piha do 50 vozlov, devet Boforjev, ali devetdeset kilometrov na uro. Že zjutraj sva cutter jadro zamenjala z viharnim jadrom površine tri kvadratne metre. Viharno jadro odlično vleče Beo čez valove, ki so se dvignili na pet metrov nekateri tudi več. Vrvi za Beo še podaljšava, na koncu naredim vozle kar še poveča upor.

Neverjetno sem miren, ko krmarim Beo iz vala na val. Vsak val, ki naju zalije sproži tudi alarm potopne črpalke. Ko Aleš krmari grem sam v Beo izčrpat vodo, in tako celi božji dan.

Ne veva koliko časa bo trajal vihar. Ne veva ali bo povečal svojo moč čez petdeset vozlov. Kako bo ponoči? Ali bo Bea zdržala ves pritisk: Viharja, morja, valov?

Zjutraj sva spremenila smer za 40° severno, popoldne pa sva narediva obrat nazaj z vetrom proti zahodu.

Vse to se lepo sliši. V resnici okoli naju tuli in čez Beo žvižga vihar, ki nosi plohe dežja vodoravno po morju. Vihar, ki pobira pene morja z valov in ga kot meglo nosi s seboj, z hitrostjo devetih Boforov

Saj sem kdaj doma jadral po Burji ki je v sunkih dosegala do 45 vozlov, a je bilo to na Jadranskem morju vse bolj enostavno, predvsem pa sem vedel, da se lahko v nekaj urah umaknem v varno zavetje obale.

Pa tudi knjige te učijo kaj moraš početi v takih primerih. Ko pa se znajdeš v viharju na valovih, Tihega oceana, ki si jih v Jadranskem morju niti predstavljati ne moreš. Si sam! Vsa situacija okoli tebe je nekaj novega, vse se dogaja grozovito hitro. Vse kar počneš, je nekako podzavestno, kot se ti zdi tisti hip pravilno, ali pa se ti je tako izšlo.

Popravnega izpita ni! Če ne odreagiram jaz odreagira namesto mene val, morje, veter, včasih od reagira Bea sama. Takrat ji s krmilom samo pomagam, kot bi mi hotela reči; saj se bova izvlekla.

Oblečena sva v oilskin, nepremočljive jadralne obleke, (ki pa so premočile). Na sebi imam samonapihljivi reševalni jopič, kapo čez ušesa, debele rokavice, na nogah škornje, z reševalnega jopiča sem z gurtno (popkovina) pripet na Beo.

Na viharno jadro drvimo po valovih s hitrostjo 7 - 12 vozlov. Nekajkrat, zletimo po valu navzdol s 16 vozli. Samo trenutek nepazljivosti na krmilu in valovi bi prevrnili Beo kot igračko.

Valovi, ki se zaletavajo v Beo povzročajo tako močan hrup, kot bi se zaleteli v drveče tovornjake.

Ko naenkrat val udari v bok Bee, jo toliko položi, da križ jambora poljubi morje. Medtem ko se morje vala zliva čez Beo, mene vrže iz krmila v zrak, nakar me popkovina neusmiljeno potegne nazaj na Beo, vmes podrem še Aleša. Ne zmenim se za bolečine v kolenu in golenici, ki sta se srečala z vitlom. V mislih mi je samo dejstvo, da mi je sunek vala iztrgal krmilo iz rok. Brez krmarjenja smo izgubljeni. Naglas si ponavljam: Krmilo! Krmilo! Z napol plavalnimi gibi se pomaknem nazaj, iz mreže ograje do rude krmila. Ko se usedem na klop v kokpitu, sem do pasu v vodi. Naravnam Beo v želeno smer, takrat se viharnik z pokom napne. Hvala Bogu ostane cel. Bea se v trenutku odzove in že drvimo dalje proti zahodu.

Pogledam po Bei, če je vse kot mora biti. Jambor, OK, še stoji, pripone tudi, le pripona levega patarca je v zraku, počila je sponka pelikan. Aleš prevzame krmilo, sam poiščem rezervno sponko in jo pritrdim. Ko pogledam naprej, Bea z doslej meni neznano hitrostjo leti po verjetno več kot petmetrskem valu navzdol. Na dnu vala se zapiči, zarije v morje do ograje, po celotni dolžini, kot podmornica. Hitrosti je še vedno toliko, da Bea meče morje narazen, kot bi orala suhi sneg.

Moram pa priznati, da je slika viharja na morju čudovita. To je nekaj enkratnega, hribi in doline valov, spreminjajoče se barve morja, vihar ki nosi seboj peno valov, kot bi pometal po morju. Vse to je lepo gledati, tudi užival sem v tem. Če bi imel priložnost vse to doživljati, opazovati z varnega objekta bi to z veseljem storil.
Dan se počasi bliža večeru, vihar pa ne popušča. Nazaj ne moreva, naprej do Avstralije imava še 1500 milj. Koliko sva sposobna zdržati? se mi ponavlja vprašanje. Vdati v usodo se ne smeva, ker je potem lahko v hipu vsega konec.
Pozno zvečer vihar počasi popušča. Pod noč zamenjava viharnik s cutter jadrom in čutim olajšanje. Ko pa se ponoči pokaže tu in tam kaka zvezda, sem je neverjetno vesel.
V salonu je vse mokro, srajce, majice, termo jope, oilskini.
Enkrat čez dan sem si pod oilskin oblekel neoprenski kombinezon, kako prijetno toplo mi je bilo, pa se pojavi problem, ko me pritisne scat. Že samo v oilskinu je to zelo težko početi, v kombinaciji z neopremskim kombinezonom, ki ima zadrgo na hrbtni strani, pa nemogoče.
Aleš v salonu na računalnik lovi vremenski faks, sam se zvijam na krmilu in premišljujem: Saj je vseeno, tudi če se v hlače, ko se potapljam to normalno počnem.
Po eni uri se Aleš prikaže z novico, da bo vihar ponoči popustil. Jaz pa mu prepustim krmilo, kaj me briga vihar, samo, da grem lahko scat.

AVSTRALIJA

Thursday Island, 11. do 22. 8. 2005

V štirinajstih dnevih, ki so za nama, sva imela poleg opisanega viharja, še en večer viharni veter do 40 vozlov, tri cele dneve nad 30 vozlov, v ostalih dnevih med 24 in 30 vozli. Dvakrat sva morala zapeljati v črne oblake kjer naju je pral dež in strašile nevihte, zadnjih 300 milj sva jadrala po koridorju med koralnimi otoki, velikega koralnega grebena Avstralije. (Great barrier reef).
Če bi ocenjeval po težavnosti je etapa Port Vila (Vanuatu) – Thusday Island (Avstralija), najtežja na dosedanji poti okoli sveta.

Darwin- Avstralija, 12. 9. 2005

Bea je zapustila Pacifik ali Tihi Ocean, ki pa sploh ni bil tiho. Zaplula je v Indijski Ocean. Zdaj z Alešom, ki mu je to zadnja etapa lepo plujeva proti Darwinu.
Jadranje od Tursday Islanda do Darwina v razdalji 900 milj je potekalo normalno. Že ob samem izplutju iz zalivov otokov Thursday in Horn naju je navdušil morski tok 5 - 6 vozlov v smeri plovbe. Tako je *Bea* plula z 9 – 10 vozli po ožini med otoki Hamoond, Friday in Goods. Kmalu potem, ko sva zapustila ožine, sva ujela posebno vrsto tune, po okusu je bila najboljša riba do zdaj.
Zadnjih 120 milj zaplujeva pred otokom Melville v Dundas Strait. Najprej naju zaustavlja morski tok, ki je tokrat nasproten, tako se občasno *Bea* premika v smeri plovbe samo en vozel. Povprečje celega dneva so trije vozli. Okoli polnoči prečkava zloglasne ožine med otoki East Vernon, NW Vernon in SW Vernon, Klarence Strait in Horward Channel. Tu nam tok zopet pomaga s 4 - 5 vozli, tako da sva skozi ožine v dveh urah namesto štirih. Že ponoči zapeljeva v Beagle golf, in v jutranjih urah pristaneva pred zapornicami marine Cullen bay, kjer je razlika med plimo in oseko sedem metrov.

Aleš je v Darwinu zapustil Beo in odpotoval domov. Moram ga pohvaliti. Še preden je odšel, se je potrudil ter mi pomagal in servisiral vse kar je okoli elektrike dotrajalo. Vnesel je nove karte v GPS,

programiral nov računalnik, katerega mi je kupil prijatelj Cveto Falež iz Canbere. Cveto hvala. Naj ti Bog pomaga pri zdravju še na mnoga leta. Hvala tudi tebi Aleš.
Čakam še nekaj rezervnih delov in proti koncu tedna bom izplul proti Indoneziji.
Marija Špendlj mi je sporočila, da v Darwinu živi njena učenka Vanja. Srečanje z družino Hajdič: Vili, Vanja, Matic, Petra in njen fant Ethan, je nekaj najlepšega kar se mi je lahko zgodilo v Avstraliji. V harmoniji in v soglasju, v katerem živi družina Hajdič, se mi je utrnila solza, kaj vse sem v življenju zamudil. Nikoli ne bom mogel povrniti vse pomoči, ki sta mi jo nesebično ponudila Vanja in Vili. Hvala vama.

Darwin, 15. 09. 2005

Saj ni res, pa je. Aleš je odpotoval domov. Spet sem sam na Bei.

No, ona je tiho, se ne pritožuje, je lepo privezana v marini Cullen Bay. Nič je ne skrbi, kako naprej. Mene pa le skrbi, samemu mi ne paše iti naprej. V Avstraliji ne morem ostati, čez en teden mi poteče viza. Matjaž iz Slovenije naj bi se mi pridružil šele v Indoneziji na Baliju. Do Balija imam še nekaj več kot tisoč NM.

Kako naprej, se sprašujem. Na oglasno desko dam oglas, da vzamem do Balija dva jadralca. Švedinja, ki je prejadrala že več kot 45000 milj po vseh oceanih me prepričuje, naj plujem proti Afriki, da gre z menoj do Cape Towna. Ne pustim se prepričati. Pa kako je vztrajna. Po internetu se mi ponuja še nekaj punc, pa se ne morem navdušiti nad žensko posadko. Odločim se za dva študenta, on Anglež Anthony Jarman, ona Irka Aine Louglen. Bila pa je slaba izbira, vsaj kar se tiče Antona. Se je pa zato Aine potrudila za oba. Da ne bo pomote, delala je zase in za Antona.

Darwin, 17. 09. 2005

0b šesti uri zjutraj izplujemo iz marine Cullen Bay, z ugodnim tokom plujemo iz zaliva Port Darwin. Prva destinacija: vzhodni Timor, v mesto Kupang, 470 milj. Ko zaliv Beagle golf preide v pravo odprto morje, tudi zapiha prijetnih 16 vozlov. Prav veselim se že lepega jadranja, pa je čez dve uri vsega konec. Nekaj časa se guncamo, poizkušam z genakarjem pa ne gre in ne gre. Vreme je lepo, vročina je neznosna, morje ima 30°C, na *Bei* pod soncem pa krepko čez 30°C. Zalaufam motor. Ko se premikamo in barka ustvarja veter, je tudi temperatura znosnejša.

INDONEZIJA

Kupang, Vzhodni Timor, 21. 9. 2005

Že četrti dan plujemo z motorjem. Aina in Anton sta me ponoči vsake tri ure zamenjala na straži. Paziti sta morala in me zbuditi, če bi se *Bei* približala kaka ladja. Svojo nalogo je vzela resno le Aina. Budilko si je naravnala petnajst minut pred zamenjavo, skuhala kavo, ko je bila ta kuhana, je šele zbudila Antona. Ta je potem rabil še kakih petnajst minut, da je zlezel iz spalne vreče, si nataknil slušalke na ušesa, walkman v žep, se stegnil na klop v kokpitu in dremal naprej. Vreme je bilo lepo sončno. Vroče sonce je Beino palubo segrelo do temperature, da nismo mogli bosi hoditi po barki. Še ribe so se poskrile, le ena tuna je naredila samomor, ko je prijela za vabo.

Ura je dve zjutraj. *Bea* se bliža južni obali vzhodnega Timorja. Levo je otok Tori. Pred nami sta dva preliva med otoki, na začetku, Tori, Kupang in Semau. Nato še med otokoma Semau in Kupang. Pred menoj utripa svetilnik Oisina Point. Najbolj pa me skrbijo čeri Beatrice Reef. Še tega mi je

treba, da bi *Bea* nasedla na čeri, ki nosijo njeno ime. V Avstraliji ima *Bea* tudi svoj zaliv Beatrice Golf. No, čeri na Beatrice Reef so za nami, plujemo skozi Tori Strait, skrbi me ali bom ujel ugoden tok skozi Semau strait. Hvala bogu, tokrat se nam lepo izide. Toka je za tri vozle nam v pomoč.

Ob deseti uri spustimo sidro pred mestom Kupang. Skoraj na odprti obali. Ni izrazitega zaliva. Do obale je ena milja. Pa tudi na obali nobenih pomolov. S pomožnim čolnom je potrebno zapeljati na obalo, kar se da hitro potegniti čoln še kakih petnajst do dvajset metrov navzgor po peščeno kamniti plaži, preden pridejo za teboj valovi in te s čolnom vred potegnejo nazaj v morje.

Vzamem ladijske dokumente, potne liste. Z Aino sedeva v dinghy. Zapeljem do sosednje zasidrane jadrnice pod avstralsko zastavo, da dobim informacije kje so pristaniške oblasti.

Ne morete sami urediti formalnosti, najeti morate agenta, me prepričuje avstralski zakonski par, na koncu me že kar prosijo naj ne poizkušam sam, da bom imel težave, če bom sam urejal prijave. Ne smete na obalo dokler nimate urejenih prijavnih formalnosti. Ali ste si v Avstraliji uredili plovno dovoljenje? Niste. Ajoj, težave bodo, se kar oba istočasno primeta za glavo, ne moreta verjeti.

Seveda si nisem uredil plovnega dovoljenja. Bil sem na indonezijski ambasadi, pa so mi povedali, da moram čakati na dovoljenje dva do tri mesece. Morajo ga dobiti iz Jakarte. Brez njihovega plovnega dovoljenja ne smem zapluti v indonezijske vode. Le kako naj čakam tri mesece? Viza mi čez en teden poteče, pa tudi sezona orkanov se bliža. Bom pač izplul brez indonezijskih plovnih dovoljenj. Ko bom v Indoneziji, bom pač tam urejal vse potrebno. Tudi na avstralski jadrnici, čakajo agenta, radi bi izpluli, se vračajo v Avstralijo. Izpluli jim je uspelo šele čez dva dni.

Po radijski postaji kličem agenta; Napa Rachman mu je ime.

Mister Napa, mister Napa, kliče jadrnica Bea. Že pet ur kličemo izmenično: jaz, Aina, pa zopet iz avstralske jadrnice. *Mister Napa, mister Napa,* odziva pa nobenega. Zvečer mi Avstralec sporoči, da je bil na obali in govoril z mistrom Napo. Pride jutri zjutraj ob deseti uri.

Kupang, 22. 09. 2005

Ura je dvanajst, Mistra Nape pa od nikoder. Zopet letijo klici po radijski postaji, morda že stotič. *Mister Napa, mister napa, kliče Bea. Mister Napa, mister Napa; kliče kapitan jadrnice Bea.* Nobenega odziva.

Aina in Anton se odpeljeta s pomožnim čolnom na obalo, čez kako uro se vrneta na *Beo* premočena do kože, gledala sta me kot dva mokra cucka. Čolna nista dovolj hitro potegnila po obali navzgor, zalil ju je val, ki je prišel za njima, jima obrnil čoln, nakar so ju z morja potegnili domačini.

Mister Napa, mister Napa, mister Napa, kliče jadrnica Bea. Mister Napa, mister Napa kliče jadrnica Bea. Zopet ni odziva.

Ob peti uri popoldne imam vsega dovolj. Vzamem ladijske dokumente, potne liste, z Aino se vkrcava v pomožni čoln, pa na obalo. Vzel bom taxi in poiskal Port kapitanijo, pa Immigration, pa Carino, pa še ne vem koga.

Tik pred obalo zapeljem na večji val, ugasnem motor, peto motorja dvignem iz morja, medtem naju val že odloži na obali. Kar se da hitro skočiva iz čolna, dvigneva sprednji del, in ga potegneva čim višje po obali navzgor. Kar boli me srce, ko plastično dno drgne po kamnitem delu obale. Le kaj bo rekel Aleš? Čoln je njegov, ko pridem domov, mu ga moram vrniti. Ko skačem iz čolna me vsakič špika v levem kolenu, bolečina je v naslednjih dneh vse močnejša.

Na obali pristopi k meni domačin, že se ga hočem znebiti, ko mi omeni če iščem mistra Napo. Napa, to je beseda ki sem jo v zadnjih dveh dneh največkrat izgovoril. *Ja seveda, le kje za hudiča se skriva, ali sploh obstaja?* Ponudi se za vodnika, včasih je tudi on urejal prijavne formalnosti, zdaj jih ne sme več. Nima dovoljenja, samo mister Napa ga ima. Pelje nas po ulicah Kupanga do stanovanja mistra Nape. V levem kolenu me zbada, ko hodim.

Kupang je kot mravljišče, kadar dregneš vanj. Ljudje, promet, od avtomobilov, motorjev, koles. Vse nekam brez vsakega reda drvi v obe strani. Hupanje, vsaj tak občutek imam, je eno glavnih pravil cestno prometnih predpisov, da opozarjajo nase. Mali kombiji, ki služijo za prevoz potnikov, v katere se strpa po petnajst ljudi vsaj dvakrat preveč. Mladoletni sprevodnik stoji na zunanji stopnici, kliče nove potnike kar med vožnjo. Iz zvočnikov na vsakem takem Busu kriči, vrešči indonezijska glasba. Seveda iz vsakega zvočnika druga, vmes vsega tega prometa se drenjajo ulični prodajalci in vsak bi ti rad kaj prodal. Ob obeh straneh ulice so prodajalne brez sprednjih sten, kjer ponujajo vso mogočo in nemogočo robo.

Tu je zopet obvezna glasba. Seveda iz vsake trgovine drugačna, ki se meša z glasbo malih busov, ki se peljejo mimo. Pozneje sem se tudi sam vozil z njimi, kar je posebno doživetje. Po ulicah se vzpenjamo vse bolj navzgor v hrib mesta Kupang. Končno smo obstali pred nizko, za indonezijske razmere kar lično hiško. Čakamo pred zunanjo ograjo, ko se le pokaže mister Napa. Priimek Rachman če ga izgovoriš *racman* je kot nalašč zanj. Droben majhen možakar kakih šestdeset let. Nekaj brblja bolj sam zase kot za nas, nadere dve ženske, ki sta se pokazali na dvorišču. Ženski se tiho in hitro umakneta za hiško, tam sta se ukvarjali s kurami. Že se sliši nekaj meni znanega, pi pi pi pi. Mister Napa najprej premakne moped, ki ni bil nobenemu napoti. Ugibam ali ima skupaj z mopedom petdeset kg. Nekaj dni pozneje me je s tem mopedom peljal na internet. Še vedno nekaj brblja, bolj uganem kot razumem, da mu ne dela radio postaja, da on je nas slišal oddajati pa ne more, sam pa nima čolna, da bi prišel da naše jadrnice.

Mister Napa najprej odslovi našega vodnika, potem se pogovarja z nama. Vsake toliko časa nekam izgine, se vrne, se pogovarja z nama, zopet izgine na dvorišču, nekaj vpije na obe ženski, to se dogaja vsaj pol ure. Končno le vzame ladijske dokumente in z njimi izgine za nekimi vrati na dvorišču. Aina zavija z očmi, mister Napa se zopet pojavi. Tokrat je rahlo zaskrbljeno razburjen, *le kje da imam plovno dovoljenje za Indonezijo?* Govorim, da imam vsa potrebna dovoljenja, čeprav vem kaj hoče imeti. Bolj kot on vztraja, bolj mu jaz samozavestno kažem vse mogoče papirje. Končno le popustim ker se bojim, da ga bo kap. Bil je že čisto rdeč, tako se je razburil.

Zopet nekam izgine, ko se čez kakih petnajst minut vrne, ima v rokah kopijo plovnega dovoljenja in mi kaže kakšen dokument rabim. Razložim mu, da so mi tako plovno dovoljenje, ki mi ga kaže, povsod po svetu izdali, ko sem pač priplul v državo. Ja, včasih so tudi pri njih izdajali plovna dovoljenja na vsaki kapetaniji, pa denar ni prišel do Jakarte. Ampak se je v glavnem znašel v privatnih žepih. Zdaj pa plovna dovoljenja izdajajo samo v Jakarti. Dobil bom začasno dovoljenje do Balija, ki pa mora vseeno priti po faksu iz Jakarte. Zmenimo se za zvečer, ko bosta šla z Aino skanirati ladijska dovoljenja in potne liste ter vse skupaj po internetu poslati v Jakarto.

Aino zvečer ob dogovorjeni uri odpeljem na obalo. Zopet srfanje z gumenjakom po valovih, pa skok v vodo in kar se da hitro potegniti čoln navzgor. Z levim kolenom imam vse večje težave. Hitri gibi mi povzročajo močne bolečine, pa tudi zateka mi: Pri hoji že kar močno šepam.

Kupang, 23. 09. 2005

Captain Stanis, captain Stanis! odmeva iz radijske postaje. Tokrat kliče mister Napa, naj pridem na obalo po dva uslužbenca kapetanije, ki bosta pogledala *Beo*. Groza, pa moja noga, najraje se sploh ne bi premikal. Če je noga pri miru, me koleno ne boli ali pa je bolečina znosna. Nič ne pomaga,

skobalim se v pomožni čoln, ki ga jadralci imenujemo *dinghy*, in že srfam po valovih, skok v vodo, *auu joj moja noga*, bolečina je neznosna. Obrnemo *dinghy* v plitvi vodi. Najprej zlezeta vanj uslužbenca kapetanije, nato mister Napa. Na ugodnem valu odrinem in stisnem zobe zaradi bolečin v kolenu. Skočim v *dinghy*, spustim peto motorja v morje, potegnem ročico za vžig in že se peljemo proti *Bei*. Če motor ne bi stekel, bi nas naslednji val porinil nazaj na obalo, v najslabšem primeru tudi prevrnil.

Sedim na obali, opazujem pristajanje lesenih barkač podobnim džunkam, dolžine od dvajset do trideset metrov. Pripeljejo s plimo. Praviloma so preveč otovorjene s tovorom kot z ljudmi, ki se drenjajo na palubi. Ko pristajajo, vržejo zadaj po krmi v morje sidro, zapeljejo naravnost na obalo. Ko barka nasede, skoči mlajši član posadke iz barke v morje, pred tem je vrgel na obalo sidro v obliki križa. Pobere sidro, steče z njim po obali navzgor in zapiči sidro v zbito mivko. Pri bolj nemirnem morju mu z barke vržejo še eno sidro, ki ga tudi zapiči v mivko tako, da obe sidri tvorita črko V. Potniki si zavihajo hlače, poskačejo v nizko vodo, klub temu si nekateri kar precej zmočijo hlače. Babica polna dostojanstva, ki je do zdaj poveljevala pri pristajanju, se pripravi za odhod iz barke. Ob boku barke ji spustijo lestev, ko se spusti po njej do morja, jo dvigneta dva mladeniča in jo odneseta na kopno. Od tu v ponosni drži še vedno daje navodila za iztovarjanje barke. Sledijo prašiči, ki imajo zvezan rilec, da ne morejo kruliti. Zvezane imajo tudi noge, med katere potegnejo daljši kol, tako da prašič visi z hrbtom navzdol. Ko ga nosijo iz barke, nekateri še rahlo krulijo. Medtem ko jih kruto iztovarjajo, se nekateri iztrebljajo, drugi ne kažejo več znakov življenja. Najprej jih odložijo na obali, kljub sončni vročini. Pozneje jih odnesejo do ceste, tam zopet odložijo na tla, čez kako uro jih še vedno zvezane naložijo na manjši tovornjak in odpeljejo. Isto se dogaja z ovcami, kozami, kure imajo zvezane v šope za noge več kur skupaj, prav tako imajo zvezane kljune. Name je to vplivalo tako, da se v dveh mesecih, ki sem jih preživel v Indoneziji, nisem dotaknil niti koščka mesa. Pozneje sledi iztovarjanje zelenjave za na tržnico, pa les vseh mogočih oblik, sploh ne morem verjeti, kje vse so to imeli na mali barki. Popoldne, ko plima zopet naraste, se vračajo, nosijo na barko kar so nakupili. Zdaj bredejo po vodi že do pasu. Ko je vse na barki, motor pa prižgan, mladenič izpuli sidro na obali., Mora biti kar uren, da še ujame barko preden ta zapluje v bolj globoko vodo.

Kupang, 24. 09. 2005

Mister Napa v naslednjih dneh pripelje Immigration, dan pozneje pa še carino. Vsakič posebej jih je bilo potrebno z dinghy-jem iskat na obalo in jih zopet odpeljati nazaj. Moje koleno je z vsakim pristajanjem na obali bolj boleče. Na Bei si ga hladim z mokrimi brisačami. Končno imamo vse potrebne papirje, sedemnajst (17) se jih je nabralo, na enem naštejem dvanajst (12) žigov. Odpeljemo se še v boljši market, kjer nakupimo hrano do Balija. Čeprav smo se do trgovine pripeljali z lokalnim kombi busom, smo se nazaj odpeljali z taxijem.

Ko pridemo nazaj na obalo je morje tako razburkano, da se na obalo valijo dva ali več metrski valovi. Do večera se bo pomirilo, nas tolaži mister Napa, ki je še kar z nami. Proti večeru se res vse skupaj poleže. Na *Beo* zvozimo hrano, vodo, nafto in se poslovimo od Kupanga in vzhodnega Timorja.

Kupang, 25. 09. 2005

Ob peti uri zjutraj izplujemo. Za Ende, otok Flores, 150 milj. Domačini mi obljubljajo čudovit otok, kar naprej poudarjajo: *Three color, three color.* Kako je lep otok, da ga ne smem izpustiti, *three color*, poudarjajo vedno znova. Mister Napa pa ne more razumeti, da zdaj, ko imamo vsa dovoljenja, odhajamo naprej. Najraje bi mu povedal, da imam poln kufer (lahko bereš tudi kaj

drugega) njega, njegove birokracije in njegovega Kupanga. Skoraj teden dni je rabil za vstopna dovoljenja. Pa še v Baliju bom moral dobiti nove papirje iz Jakarte. Za primerjavo naj povem, da so bile vstopne formalnosti po celem svetu urejene v poprečju manj kot v eni uri. Najhitrejši so bili v Sigapuru, en obrazec - pet minut.

Vreme je lepo, vetra za vzorec. Tako kmalu po deseti uri zopet plujemo z motorjem. Ponoči pa le zapiha do 12 vozlov, da je jadranje kar prijetno.

Zjutraj pred seboj gledamo vulkanske vrhove otoka Flores, dopoldne zaplujemo v zaliv in istoimenski kraj Ende.

Kar razočaran sem, ko moram spustiti sidro v dvajset metrov globoko morje. Obala je črna od drobnega temnega vulkanskega peska in mivke. Meter ali večji valovi se zlivajo na obalo.

Jadrnice ni nobene, pred menoj so zasidrane le ribiške barke. Nad obali so nizke lesene hiške (beri žalostne barake) domačinov, mesto je za njimi.

Na obali se kopa ali igra z valovi kakih sto nagih otrok, plava ne nobeden, tik ob morju čakajo, da jih zalije naslednji meter do dva visok val. Ko bežijo pred njim, se adrenalinsko derejo, da jih je kar veselje gledati.

Na obalo se zapeljemo vsi trije. Ko potegnemo *dinghy* iz morja, je okoli nas že ducat otrok, in med vpitjem vlečejo *dinghy* navzgor po drobnem vulkanskem pesku in mivki. Ko mislim, da je dovolj jih ustavim, pa vpijejo še naprej, a je že prepozno Val, ki je prišel za nami, nas je že zalil in premaknil za kaka dva metra po plaži navzgor. *Auuf,* moja noga se je znašla pod dinghy-jem. Bolečina v kolenu je tako grozna,da komaj vstanem. Vsi trije smo premočeni do kože, otroci in odrasli domorodci se režijo na ves glas. Zopet so imeli zabavo z belimi jadralci, ki jih niso poslušali, da bi se zadosti umaknil od morja pred valovi, ki se zlivajo na obalo.

V mesto ne grem, bolečina v kolenu je premočna. Aina in Anton se odločita, da bosta prespala na kopnem, rada bi bila malo sama. Sam se vrnem na *Beo*, koleno mi je močno zateklo. V morju namakam brisačo in si ga hladim kolikor je to sploh mogoče, z morjem toplim 27°C.

Sumbawa, Chempi bay, 29. 9. 2005

Plujemo v mračen zaliv Chempi bay otoka Sumbawa. Valovanje morja, plime in oseke je nad vsemi pričakovanji, valovi dolgi in gladki, do dva metra visoki. Gledam kje so zasidrane morebitne jadrnice, nič, nikjer nikogar. Razen domorodcev Indonezijcev, ki v svojih pirogah lovijo ribe. Plujem po zalivu, ki je dolg skoraj 20 milj, se izogibam plitvinam, čerem, ribiškim mrežam. Bolj ko plujem v notranjost zaliva, bolj je mračno. Vse bolj me stiska v prsih, gosta poraščenost na videz neprehodne džungle sega vse do morja. Nizke lesene barake, hiške domorodcev se tu in tam pokažejo pod gostimi drevesi tik ob morju. Imam občutek, da plujem v past, v katero se bom ujel in ne bom mogel več ven.

Aina in Anton sta tiho, tudi med seboj se ne pogovarjata. Ko jima predlagam, da v Chempi bayu ne bi vrgli sidra, ampak bi izpluli iz mračnega zaliva in se do Balija ne bi ustavili, se jima povrne barva v obraz. Navdušena sta.

Pred dvema dnevoma smo dvignili sidro in zapustili umazano mesto Ende na otoku Flores. Take umazanije in smradu si niti v sanjah ne bi mogel predstavljati. Pokrita tržnica, ki jo predstavljajo lopa do lope, zelenjava, ribarnica, klavnica, mesnica in smetišče, vse na enem kraju. Smetišče, iz katerega se širi obupen vonj, je tik ob morju. Ko morje v slabem vremenu naraste, odnašajo valovi nagrmadene smeti s seboj. Takoj zraven je ribarnica, ki zaudarja po razpadajočih ribah. Kar rib ne prodajo, jih razrežejo na filete in sušijo na soncu na tleh ob tržnici, drobovina gre seveda na

smetišče, ki je par korakov stran. Klavnica je takoj zraven, na prostem. Pod soncem so kupi obrezanih kosti, do dva metra visoki, zraven prav tako visok kup živalskih kož. Meso, ki ga prodajo na tržnici, visi prosto na zraku. Čez vse to imajo roji muh svoj raj. Vse ena sama umazanija, po tleh črna umazana vulkanska mivka, ki se meša v umazano lepljivo blato povsod, kjer jo polivajo z morjem. Tekoče vode ni videti nikjer. Smrad obupno zaudarja, sili me na bruhanje. Čeprav mi manjka zelenjave na jadrnici, ne vzdržim na tržnici.

Na jadrnici ugotovim, da moram doliti vodo za kuhanje. S plastenkami za vodo gremo še enkrat vsi trije na obalo. Vode pa nikjer. Končno na dvorišču džamije odkrijem pipe za umivanje vernikov. V zadnjem delu dvorišča džamije je majhna hiška, iz nje pride starka, ki ji nekako povem, da bi rad vodo, dovoli nam, da si napolnimo plastenke. Med tem časom se zbere kar precej domačinov in ženske med njimi se začnejo dreti na nas. Ne razumem jih, vseeno vem, da jim ni prav, da točimo vodo. Vpitje privabi iz hiške starko, ki mi je dovolila, da si lahko natočimo vodo, ta vpije nazaj, sam imam neprijeten občutek. Pred džamijo je že kakih petdeset domačinov, ki komentirajo vsak po svoje. Ko so plastenke polne, dam v puščico, ki je pred džamijo denar, verjetno je bilo zadovoljivo, saj so se pomirili.

Kljub mojemu poškodovanemu kolenu, si naložim na ramo dvajset litrov vode, katero je treba prenesti do obale. Stiskam zobe, bolečine so neznosne. Vsak korak na levo nogo je nova pekoča bolečina. Domačin srednjih let se ponudi, da bo nesel plastenko vode, kmalu ugotovim zakaj. Zanimajo ga Ainini boki in goli trebuh, saj ima na sebi le majico, ki ji komaj pokrije bujne prsi in kratke hlače spuščene nizko pod popkom. Tako pohoten domačin hodi tik za Aino. Če se ona ustavi, da bi si odpočila, se ustavi tudi on, pogleda pa ne more umakniti od njene gole kože.

Zapustili smo Kupang na otoku Timorju, ker nam ni bil všeč, nato Ende na otoku Flores, zaradi neznosne umazanije in smradu. Zdaj zapuščamo Champi bay na otoku Sambawo. Le kaj me čaka na Baliju, do katerega je še 200 milj.

Bali, Benoa, 30. 9. 2005

Ob deseti uri se sidro zarije v blato zaliva Benoa na otoku Bali.

Zadnja dva dneva smo pluli v bližini otokov Sumbawe in Lombuka. Vetra je vse manj, tako večji del poti plujemo z motorjem. Bolj kot se *Bea* bliža otoku Bali, vse bolj me moti odstopanje magnetnega kompasa od satelitskega, vsakih nekaj ur popravljam kurz. Domnevam, da so krivi vulkanski otoki, v bližini katerih plujemo. Ko ponoči zavijem v prehod med otokoma Lombok, Mundo in Bali, imam občutek, da se nikamor ne premikamo. Vetra je samo do 10 vozlov, močan tok nas zavira da imamo le vozel do dva hitrosti. Na začetku me to niti ne moti, saj je še cela noč pred nami., V sam zaliv Benoa je speljan ozek kanal med koralnimi grebeni in plitvinami v obliki črke S. Tega vsekakor nameravam prepluti podnevi, pod ugodnim tokom.

Že pred večerom mi avtopilot noče držati smeri po satelitski navigaciji. Ker mi ne uspe najti napake, ga preklopim na magnetni kompas. Ročno popravljam smer plovbe. Tok in valovi ki so se dvignili na kaka dva metra, so vse močnejši s približevanjem Badung straitu - tesnemu delu med otokoma Bali in Mundi.

Že drugo noč ne spim. Kako lažje bi bilo vse skupaj, če bi bil Aleš še z menoj.

Okoli tretje ure ponoči se pooblači, daleč pred menoj na severu se bliska. *Bea* pluje na sever, magnetni kompas kaže sever, pomikam se počasi, *log* kaže, da se občasno pomikam manj kot eno miljo.

Kar naenkrat šok. Satelitska navigacija mi kaže, da plujem na jug! Pogledam magnetni kompas, kaže sever. Kaj se dogaja? Kaj je narobe? Na levem boku jadrnice je otok Bali, vidim luči letališča, na desni otok Mundi, več ali manj v temi. Stiska me v želodcu. Kaj je narobe z navigacijo. Resiteram GPS, ponovno vnesem kurz. Brez uspeha. *Bea* drži smer sever, magnetni kompas kaže sever, satelitska navigacija kaže jug. Kaj se dogaja? Bojim se, da se mi bo zmešalo. Oblačno je vse bolj, vse bolj je tudi temno, bliska se, otoka Mundi ne vidim več. Luči letališča na Baliju so še vidne. Prijatelj z jadrnico *Haffiman* je pri vplutju v Bali plul na jadra in motor. Pri udarjanju čez več metrske valove so se mu natrgale pripone jambora.

Zbudim Aino in Antona. Aina je za računalnikom.

Sam ročno krmarim. Obrnem *Beo* na vzhod, magnetni kompas kaže vzhod, GPS jug, obrnem na jug. Zdaj mi vse kaže, da vozim na jug. Obrnem *Beo* na zahod, GPS jug, magnetni kompas kaže zahod. Zopet obrnem *Beo* na sever, GPS zopet jug. Postopek ponovim še enkrat. Ko *Bea* zopet pluje na jug, vidim, da kar zdivja, kot bi šli po hribu navzdol.

Šele takrat mi je postalo jasno, da me tokovi nosijo nazaj na jug, ne glede kam je *Bea* obrnjena in kam poskušam pluti. Zopet vzamem smer sever, povečam obrate motorja čez limit, ki sem si ga sam postavil. In kot da se ni nič dogajalo, vse zopet kaže tako kot mora, na sever.

Kaj mi ni Haffiman sporočil, naj se v Badung strait držim čim bližje obali Balija, kjer so tokovi bolj znosni. Vzamem kurz NW proti obali Balija, *Bea* se takoj odzove s tremi vozli hitrosti. Zdaj ni bilo več težav, počasi se je zdanilo, in samo vplutje v zaliv Benoa, ki sem se ga že mesec dni bal, je šlo kot po maslu, kot bi se mi hotelo morje oddolžiti za težko noč. Vsaj tako sem mislil. Po pokriti smeri plujem proti ozkemu grlu v sam zaliv, že sledim rdečim in zelenim oznakam, kot bi vozil slalom, se izogibam barkam, ki plujejo ven. Kar naenkrat se zaliv razširi. Na desni kakih pet zelenih oznak, rdeče nikjer. Kam zdaj?…Zmanjšam hitrost, Bea se premika le toliko, da nas tok ne odnaša nazaj, da obdržim smer, da mi dela krmilo. Pred menoj so na pomolu privezane vojaške ladje, zraven njih turistične in ribiške, levo od *Bee* manjši ribiški čolni. Iz morja štrlijo koli, brez reda in povezave, desno spredaj za robom je marina, še bolj desno naprej v zalivu vidim zasidrane jadrnice. Kam zdaj?…Kaj bi dal, da bi bil zdaj Aleš na navigaciji. Pogledam še globinomer pet metrov, zavijem desno proti zasidranim jadrnicam. Takoj naslednji hip se Bea zatrese in ustavi. Nagonsko pogledam globinomer 1.5 m. Kljub tropski vročini me oblije hladen znoj, v želodcu me stisne, Aina prestrašeno vpraša: *Kaj se je zgodilo?* Tumpasti Anton, ki se je do zdaj, 14 dni obnašal kot da ne zna šteti do pet, ji mirno pojasni: *Nasedli smo!…*Da, Bea se je rahlo zarila v blato in obstala. O kako pogrešam Aleša… Motor z močnimi obrati poženem nazaj. Nič. Povečam obrate do maksimuma, ladijski vijak meša morje, kot bi se mu zmešalo. Turbulenca dviga blato, in levo in desno ob Bei se morje premika kot bi pluli. Bea pa kot zabetonirana stoji, kot da se je to, da jo motor z 29 konji vleče nazaj, ne tiče. Ne zanima pa tudi nikogar od prisotnih. Barke, ki plujejo mimo, se nas z velikim lokom izogibajo, zdaj točno vejo, kje ne smejo pluti. Le na večjih ribiških barkah, privezanih na pomolu, nas z zanimanjem opazujejo ribiči, si že manejo roke. Računajo koliko bodo zaslužili, ko nas bodo potegnili ven. Premikamo se, premikamo! Najprej po milimeter, centimeter, premikamo se. Kar naenkrat se *Bea* zasuka, poskoči nazaj, kot bi se nečesa otresla, morski tok od spredaj zasuka premec. Naslednji hip že čutim blato na krmilu, motor poženem naprej, zdaj je Bea že obrnjena proti sredini zaliva in pluje. Globina 5 metrov. Srce mi prične ponovno biti. Tokrat mi je jasno, kam zdaj moram pluti. Najprej, naravnost naprej, tik ob turističnih in ribiških barkah, desno, mimo marine in že smo na sidrišču.

To je bilo moje prvo nasedanje na plovbi okoli sveta. Za zadnjih 15 milj smo rabili 20 ur.

Aina in Anton sta zapustila *Beo* takoj, ko smo se zasidrali.

S taxijem se odpeljem v mesto Kuta, na internet. Pa še po pitno vodo in hrano. Bolečina v kolenu je neznosna, močno šepam, na levo nogo komaj lahko stopim. Ko se vrnem na *Beo* dam telefon na tiho, zaspim kar v salonu. Zbudil se nisem do zjutraj, na telefonu je bilo petdeset klicev. Na Baliju so se teroristi razstrelili, le da jaz nisem ničesar slišal.

Naslednjih petnajst dni ostane *Bea* na sidrišču v zalivu Benoa na otoku Bali.

Sidrišče je sicer zastonj, le v marini zaračunavajo dinghy-dok 3 US$ na dan.

Še nikoli prej nisem videl na enem mestu toliko polomljenih jamborov.

V marini je kar pet jadrnic, ki so si polomile jambore med vplutjem skozi Batung strait na Bali. Tistih jadrnic, ki menjajo samo pripone, ne šteje nihče.

Nekaj dni počivam, masiram si koleno z vsemi žavbami, ki mi pridejo na misel ali pod roko.

Ko mirujem, bolečino še nekako prenašam, težave pa mi povzroča vsako gibanje. Iz dingya se moram ritensko dvigniti na pomol, najprej na zadnjo plat, šele potem lahko vstanem. Po nekaj dneh se počutim nekoliko bolje, naredim servis na motorju. Čepeča, klečeča in razna prisiljena drža pri servisu motorja povzročajo nove mučne bolečine v kolenu. Komaj se privlečem od tuša v marini nazaj na *Beo*. Naslednje tri dni obležim na *Bei*. Na kopno grem šele, ko mi zmanjka pitne vode in sveže hrane. Vreme je lepo, tropska vročina me na *Bei* niti ne moti.

Čakam Matjaža Chvatala, s katerim sva zmenjena za nadaljevane poti. Čez Indijski ocean in Rdeče morje, proti domu.

Iz knjige World cruising routes si v računalnik na program pomorskih kart in v GPS vnesem pozicije, ki jo priporočajo do Singapura. Pot me vodi najprej čez že omenjeni zloglasni Batung strait, Lombok strait, mimo plitvin in otokov: Karang, Bavean, Karimata, Monbarang, Ontario, Lingga. Po prečkanju ekvatorja še Mapor in že smo v samem groznem kanalu pred Singapurjem. Skupaj do marine Yacth Cluba je slabih 1000 milj. Vmes ni nobenih pristanišč ali varnih zalivov, kamor bi se lahko umaknil, zato pa je na tisoče plitvin, prodišč, malih otočkov, okoli njih pa same čeri na več deset milj narazen.

S prihodom Matjaža nabaviva še hrano, vodo, pa nafto. Če bi vedela, kaj naju čaka. mogoče sploh ne bi izplula, vsekakor bi se pa z vsem veliko bolje založila.

Benoa, 16. 10. 2005

V preteklih dneh so jadrnice, druga za drugo zapuščale sidrišče, večina jih je bila namenjena proti Singapurju, Maleziji in Tajski. Poslavljamo se z dobrimi željami za srečno jadranje, pa na veselo novo srečanje v eni od naslednjih destinacij.

Izplutja iz zaliva se bojim kot hudič križa. Ko te enkrat piči kača, se bojiš tudi zvite vrvi. Zdaj je z menoj Matjaž, pa je izplutje veliko lažje. Medtem, ko je eden na krmilu, lahko drugi spremlja pozicijo jadrnice na elektronskih kartah, na računalniku.

Zopet vozim slalom med rdečimi in zelenimi oznakami, tokrat gre vse lepo tekoče brez nasedanja, že sva zunaj na morju v zloglasnem Batung Strait. Boriva se z nasprotnim vetrom, morskim tokom, ki se kot reka vali po ožini med Balijem in Lombokom. *Bea* ne gre nikamor, občasno se premika le za kak vozel hitrosti, vmes so vrtinci morja tako močni, da naju popolnoma ustavijo. V 24 urah sva se premaknila le za 50 milj. Tolažim se, ko bova zapustila ožino Lombok Strait, bo lažje. Tokovi bodo popustili, veter ne bo pihal od spredaj. V osmih, devetih dneh bova v Singapuru.

Pa ni bilo tako. Singapur sva dosegla šele po 14 dneh, izmučena in naveličana.

Nevihte

»Mornar! Ne jadraj proti vetru in valovom… prej ali slej te bo zlomila sila morja!«

In zlomila me je…

Jadranje skozi ožine Javanskega in Južno-Kitajskega morja sploh ni jadranje. Je ena sama bitka za golo življenje, skrb za jadrnico, da jo ne razbiješ na čereh in tisočerih prodiščih. Plohe in nevihte si sledijo, kot po tekočem traku. V času med eno in drugo nevihto je vetra le pet do deset vozlov.

Dvigava jadra, pa naju nasprotni tok morja ustavlja. Spremljava črne oblake, ki naju zapirajo, strele grmijo, žvižgajo na vse strani. Ko se proti *Bei* zapodi nevihta, spuščava jadra, dvigava viharni flok. Veter se v hipu dvigne do 8 Bf, pogosto pa tudi 9 Bf. V manj kot pol ure se morje spremeni v pobesnelo valovanje. Valovi so strmi, visoki, neredko tudi dva metra. Udarjajo v *Beo* s tako silo, da jo občasno kar prestavljajo iz vala na val.

Veter dviga z njih peno, ki se meša z nalivom plohe, vse to nosi vodoravno z močjo viharja čez *Beo*. Čez vse to pa se morava izogibati gostemu prometu tovornih ladij in tankerjev, ki plujejo skozi ožine Sunda in Karimata. Če sva še lahko ugotovila smer plovbe tovornih ladij, so posebno poglavje tveganja predstavljale ribiške barke, ki so plule brez vsakih pozicijskih luči in nepredvidljivo spreminjale smer.

Po vsem tem morju je morski tok, kot deroča reka nosil velikanska debla, veje ali cela drevesa s koreninami vred, ki so jih viharji izruvali na obalah Bornea in Sumatre.

Trikrat je *Bea* zadela take ovire. Ne morem opisati groze ropota, ki ga povzroči hlod, ko udari v bok jadrnice. Plovba po takem morju je bila izredno nevarna, še posebej ponoči.

Nevihte pa si sledijo druga za drugo, če jih imava manj kot tri na dan, sem kar hvaležen onemu zgoraj da me ne tepe preveč. Vsaka traja kake tri ure. Po vsaki nevihti spustiva viharni flok, jader v tem kratkem obdobju ne dvigava več, saj je vetra premalo, pa še ta piha direktno iz smeri, v katero plujeva. Z motorjem plujeva rahlo v veter, tako tudi popravljava kurz, ki se ga v nevihtah nisva mogla držati. Preklinjam že dolgo ne več, moliti pa tudi ne znam, vsaj tako sem mislil. Nekje iz moje podzavesti, za katero sploh nisem vedel, pa prihajajo na dan vsi očenaši in zdravamarije, ki me jih je učila še moja mama v rodni Beli krajini.

Bea postaja iz dneva v dan vse bolj razmetana, vse povsod po salonu so mokre cunje, ki se nikakor ne morejo posušiti. Vsakič, ko je treba ven na krmilo, oblačiva mokre majice, dolge gate, termo velur jopice. Da, vse to v tropskem morju. Čez vse to, nepremočljive hlače in jakno, ki pa je že zdavnaj vse mokro skozi in skozi, da bi lahko samo še ožel.

Kuhava če je le mogoče enkrat na dan, dostikrat pa tudi to ne. Postajava apatična drug do drugega, pogovor je zamrl, se omejil na nujna opravila, za varnost plovbe, za golo preživetje.

Moje težave s kolenom niti ne omenjan. Koleno mi je zateklo, da ga je še enkrat več kot desnega. Nanj enostavno ne mislim več, največja težava je hoja po *Bei*. Ko moram na premec nastavit viharno jadro to počnem največkrat kar po zadnji plati. Opiram se lahko le na desno nogo. Medtem, ko valovi udarjajo čez palubo, me plohe dežja, ki ga viharni veter nosi vodoravno čez *Beo*, bičajo po obrazu s tako silo, da večkrat mislim, da se vame zaletava najhujša toča. Ko zapenjam kovinske sponke viharnega jadra na jeklenico, ga veter z vso silo premetava levo in desno, kar povzroča strašen ropot, istočasno tolčejo po škote *Bei*. Samo Boga molim po tihem, včasih tudi na glas, da mi veter ne raztrga jadra, preden bo napeto.

Počasi nama zmanjkuje nafte. Nisva niti na pol poti. V obdobju med nevihtami se brez motorja ne premikava nikamor, no ni čisto tako. Močno strujanje morske vode naju nosi nazaj, proti prvim čerem, plitvinam, na prodišča, ali male skalnate otočke.

Nafta, kje jo dobiti?…

Desno ob Bei je otok Borneo, do varnega pristanišča bi bilo treba zapluti kakih 160 milj s poti nazaj. Levo spredaj, imava do otoka Belotung kakih 90 milj, a kaj ko ga obdajajo 50 milj naokoli same plitvine in čeri. Nazaj do Džakarte je 200 milj, ta pot je najlažja - a je nazaj.

Na zahod do Sumbave je prav tako 200 milj. V tem primeru bi lahko proti Singapurju nadaljevala pot po ožini med Sumbavo in otokom Bangka. Čeprav se Matjaž ogreva za to varianto, meni ni všeč. Ožina je ponekod ožja od petih milj. Dolga je skoraj 150 milj. Bojim se močnih morskih tokov v ožini, če so že tukaj na odprtem morju za *Beo* komaj obvladljivi.

Odločitev je težka. Nekako čutim, da ne glede za katero pot se bom odločil, ne bo prav. Vsaka pot ima svoje prednosti ali pomanjkljivosti.

Odločim se za Belotung. Papirnatih pomorskih kart nimam. Na elektronskih kartah na računalniku preiščem otok in 50 milj plitvin, prodišč, čeri in malih skalnatih otočkov okoli njega. Nimam natančnih elektronskih kart, prav tako nimam podrobnosti, kakšna je obala. Vseeno si programiram pot do otoka in manjšega zaliva, v katerem je napisan kraj Samak. Pozicije vnesem v GPS.

Le kaj me čaka?

V večernih urah se bližava ožini Karimata. Bolj kot je noč, več luči je pred nama, le kaj je zdaj to? Iščem na pomorskih kartah, pred nama ni nobenega mesta. Desno do otoka Borneo je skoraj 100 milj. To je najbližje kopno. Luči pa je že na stotine, nad morjem se dviga svetlobni sij kot nad mestom, le da je na mojih kartah pred menoj 500 milj praznega morja. S strahom plujeva dalje, luči so vse močnejše.

Ladje, ladje so tako osvetljene. Čemu, kaj počnejo, in kdo so, morda vojska, manevri? Oglašam se po radijski postaji, kličem za zvezo. Nič, nobenega odziva. Plujeva naprej. Ko prideva v bližino, ugotoviva, da so zasidrane ribiške barke, ki z močnimi reflektorji, tudi po deset na eni barki, svetijo v morje. V naslednji dneh in nočeh sva se še nekajkrat srečala, s podobnim ribolovom. Ladje so lesene, dolge tudi preko 20 m, vendar jih radar ne zazna.

Celo noč in naslednji dan plujeva proti otoku Belotung. Uspešno krmariva med plitvinami, GPS odigra odločilno vlogo. Kakih deset milj pred otokom mi z ribiške barke, desno od *Bee* mahajo ribiči, eden celo spleza na nadstrešek kabine, maha z rokami in žvižga, le kaj hočejo? Takrat pred Beo zagledam plovce in boje ribiške mreže. Uspe mi še dati motor v prosti tek in že *Bea* pelje čez mrežo. Ali jo bom zapel z kobilico, krmilom? Opazujem plovce ribiške mreže, ali jih vlečem za seboj? Nič se ne dogaja, vse je pri miru. Hvala bogu, še enkrat se je izšlo.

Ob Indonezijski obali sem že večkrat peljal čez ribiške mreže, ki sem jih prepozno opazil, pa se je vedno srečno izteklo.

V trdi temi spustiva sidro v 15 m globoko morje in greva spat.

Zjutraj naju čaka še deset milj plitvin in prodišč, ob otoku brez vsakih oznak do zaliva Samak. Limit si postavim pet metrov globine. GPS in globinomer igrata glavno vlogo, da po treh urah tipajoče priplujeva do zaliva. Zunanji zaliv se skozi manjši prehod razširi v notranjost, v lepo zavarovano pristanišče, le tega na kartah sploh nimam označenega. Poskušam se počasi približati vhodu, gledam globinomer, pet metrov, pet, štiri, tri, motor poženem nazaj, pogled na globinomer, samo dva metra, spet se je izšlo za las. Zapeljem nazaj na globino petih metrov, poskušam bolj po desni,

plujem proti vhodu, vse se ponovi isto. Štiri, tri, še preden mi uspe pognati motor nazaj, imam že samo dva metra globine. To je tudi ugrez, ki ga ima *Bea*. Panično vozim nazaj, kamor koli obrnem krmilo, globina kaže samo dva metra. Čakam grozni trenutek, ko se bo kobilica zarila v blato, se Bea zatresla in ustavila. Dva metra, dva in pol, tri, štiri, zopet diham. Nazaj na pet metrov morja greva. Vpijem Matjažu, kje bova spustila sidro.

Medtem se je iz zaliva pripeljal policijski motorni čoln. Med hrupom motorjev mi vpijejo, v čem je problem, da ne zaplujem v notranjost zaliva. Vpijem nazaj, da rabim tri metre morja za varno vplutje, kažem tri prste, ni problema mi vpijejo nazaj in kažejo pet prstov, naj plujem za njimi. S težkim srcem se še enkrat odločim in zavijem za njimi. Pet, štiri, tri, dva metra, ne vem kako sem preživel šok. Še predem sem pognal motor nazaj, mi je globinomer pokazal le 1,6 metra globine.

Bea je zasidrana na zunanji strani otoka Belotung. Težko nama, če se bodo razvile nevihte.

Dva dni pozneje se je Matjaž srečal v mestu s policaji. Nesporazum glede globine morja je bil razrešen, jaz sem govoril v metrih, policaji pa v čevljih (feet).

Otok Belotung na pomorskih kartah zgleda kot slabo napihnjena žoga, v premeru ima slabih 80 km. Niti v sanjah si ne bi mislil, da bo na tako velikem otoku problem dobiti 200 litrov nafte, pa je bil.

Odveževa dinghya, ga napumpava, spustiva v morje še pomožni motor, vzamem prazne plastenke, in že se peljem v pristanišče. Črpalko bom že našel, bančne kartice imam seboj, ne vidim nobenega problema. Pa je bil. Šepam po pristanišču, črpalke pa nikjer, domačine sprašujem kje je črpalka. *Ni črpalke*, je bil odgovor.

Kako ni, kje pa je? Dizel oil, dizel oil rabim.

No dizel oil! mi oni dopovedujejo. Ne vem, kaj si naj mislim.

Name se prilepi suh domačin, kakih 30 let: *Mister dizel oil, dizel oil, no problem*. Od nekod privleče nekaj mopedu podobnega in mi kaže, naj se peljem z njim, pogleda v rezervoar, nima bencina. Začne se barantanje, nekdo mu prinese dva litra bencina, ki ga moram seveda jaz plačati. Ni mi jasno, kako bom na mopedu pripeljal 200 litrov nafte.

Še vedno sem mislil, da me pelje pokazat, kje je črpalka. On se pa ustavlja na vsakem vogalu, in nekaj sprašuje, že se peljeva dalje, imam čuden občutek, čemu vse to? Zakaj mi enostavno ne pokaže kje je črpalka. Po kaki uri moj vodnik na mopedu, na eni obcestni trgovini, beri baraki, kupi še eno dvolitrsko plastenko bencina, plačati moram zopet jaz. Nato zapelje iz mesta v sosednji zaliv. Ustaviva se pred nizko hiško, doma so same ženske in otroci, dozdevnega njegovega prijatelja, ki ga je iskal po vseh gostilnah in kafičih po mestu, ni bilo doma.

Ob steni za hiško mi pokaže kakih deset umazanih plastičnih kant in vztrajno ponavlja, dizel oil, dizel oil. Tekočina v njih je temna, deluje mi umazano, ne zbuja mi nobenega zaupanja. *Dizel oil, dizel oil, zelo dober*, zagotavlja moj mopedist.

Ponudijo mi čaj, čakamo lastnika, ki se čez kako uro pripelje, z pick up terencem. Frajer švercar je prvo kar pomislim. No, možakar le govori toliko angleško in mi razloži, da je na otoku Belotung samo ena črpalka, še ta je na drugi strani otoka. Do nje je kakih 90 km.

Treba je najeti taksi, če hočem na črpalko. Ne, nočem še dodatnih stroškov, kupil bom tvoj umazan dizel oil. Gotovine nimam, zato me odpeljejo bankomat. Ta pa noče mojih kartic, odpeljejo me do drugega, še do tretjega. Kot bi se vsi bankomati zarotili proti meni, gotovine mi ne da nobeden, je nedelja in banke so zaprte.

Jutri. Jutri je nov dan in banke bodo odprte.

V ponedeljek sem že navsezgodaj na pomolu. Zopet me moj vodnik prevaža na mopedu, čakam, da se odprejo banke. Pijem čaj v umazani beznici brez sprednje stene, miza je tik ob cesti, loči jo le odprt kanal, po katerem teče mestna kanalizacija. Končno odprejo banko. Prijazna uslužbenka obrača moje kartice. Ne Visa ne zlati Master Card, ji nista všeč: *Ne, nimamo pogodbe, ne moremo vam izplačati gotovine. Če bi imeli Amerikan expres...* Ne, te pa nimam. Ima jo pa Matjaž. Zopet na moped, pa z dinghyem nazaj na *Beo*, ki je zasidrana kako miljo zunaj zaliva.

Z novim upanjem, da prideva do nafte, se Matjaž odpelje na obalo. Čez kaki dve uri se vrne, že od daleč vidim, da je dinghy prazen. Ni nafte, ni gotovine, vzamejo samo amerikan potovalne čeke. Teh pa nimava.

Ni druge poti, moram v glavno mesto, Tanjungpandan 90 km daleč na edino banko na otoku, kjer bom lahko dvignil gotovino.

V biznis se je vrinil še domnevno glavni biznismen, mestni zlatar. Ki je tudi poklical na banko in preveril. Matjaž ostane na Bei. Zdaj gre vse tekoče, s taxijem ki ni bil taxist, le prijatelj zlatarja, se odpeljemo v Tajungpandan. Na banki dvignem gotovino, po vrnitvi nakupim še nekaj sveže hrane in vode. Zlatarjevi ženi plačam dizel oil. Nišem še videl nekoga, ki bi tako spretno štel bankovce kot jih je ona.

Bankovci so s tako hitrostjo drseli čez njene prste, da ji niti z očmi nisem mogel slediti. Kupček je bil zajeten za več centimetrov, vsake toliko je določeno vsoto pripognila. Plačala taxi, ki je bil zdaj dražji, kot smo se dogovorili.

Moj vodnik in njegov prijatelj sta kar razočarana, ker me ne moreta spraviti v bar, v katerem mi obljubljata mlade punce, zabavo in pijačo. Ne, hvala, imam nafto, *Bea* me čaka v zalivu in do Singapurja je še daleč.

Belotung, 5. 10. 2005

Zjutraj sva zapustila otok Belotung. Pozneje so se v Singapurju in Maleziji vsi domači ribiči in jadralci kar zgrozili, ko sva jim povedala kje sva sidrala ko sva iskala nafto. *Saj to je v samem gnezdu morskih piratov, pa še živa sta,* so se čudili. *Tudi oropali vaju niso*, kar verjeti niso mogli. Samo v lanskem letu (2004) so pirati napadli 200 ladij in ubili 40 mornarjev.

Bea pluje proti ekvatorju do katerega imava še 330 milj. Nekako sem upal, bližje ko bom ekvatorju, lepše bo vreme, pa tudi vetrovi naj bi se umirili.

Pa spet ni bilo tako. Bolj kot je *Bea* plula proti ekvatorju, bolj so naju zapirali črni grozeči oblaki. Pluli smo po morju med velikimi otoki Javo, Sumatro in Borneom. Po morju, ki nosi zloglasno ime *Črni kotel*. Na tem področju pade v povprečju največ dežja na svetu, 320 dni na leto dežuje, divjajo nevihte. Nevihte so naju zopet zaprle, ne štejeva jih več. Velikanski napihnjeni kumulonimbusi se iz vseh strani dvigajo visoko v sivo pepelnato nebo. Tam kjer nevihtni oblaki prihajajo skupaj, se med njimi redno pojavljajo nevarno grozeči, lijaki tornada. Vsakič, ko črna fronta divja čez *Beo*, se za nas tri: *Beo*, Matjaža in mene začne pekel. Vse naokoli je sivo, črno. Morje postane grdo, sivo umazane barve. Ne ločim več, kje se neha morje in kje se začenjajo oblaki. Strele švigajo na vse strani, tudi v krogu, grmenje je tako grozno, glasno doni, da na Bei vse od jambora do pripon zaječi. Če gre čez *Beo* ena fronta, traja kake tri ure, nekajkrat si fronte sledijo druga za drugo, najprej od severozahoda, to je od spredaj, nato z boka, na koncu še od zadaj kar vse skupaj traja cel dan, ali pa celo noč. *Le kaj mi je tega treba?* se izmučen sprašujem.

Neko jutro mi Matjaž v presledku med nevihtami pove, da ima še veljavno letalsko vozovnico iz Singapura do Celovca. B*eo* bo zapustil takoj, ko doseževa kopno. Ni je sile, ki bi ga še spravila na jadrnico. Prisega, da bo odslej jadral samo še na katamaranih.

Zlomil sem se do konca, sesedem se v dno korita kokpita in jokam…ne morem več, nimam več moči, ne volje boriti se s podivjano naravo, z nevihtami, ki prehajajo v ciklon, z razburkanim morjem, strmimi valovi, ki z uničujočo silo tolčejo v *Beo* iz vseh strani. Ravnodušno gledam švigajoče strele, donečega grmenja, ki stresa *Beo* ne poslušam več. Vseeno mi je. Vseeno mi je, če trešči vame. Nekje v sebi si tega tudi močno želim. Bo vsaj konec, konec vsega tega morskega pekla.

Ker nimam papirnatih pomorskih kart, si vsak dan znova narišem skico območja, po katerem plujeva, v sredini te skice potegnem črto, ki predstavlja kurz, po katerem pluje *Bea*. Levo in desno do 50 milj od te poti, označim vse čeri, prodišča, plitvine in koliko milj od naše poti je do njih. Pred vsako nevihto, skozi katero jadrava, izklopim vse inštrumente, tako da v tem času jadrava samo na magnetni kompas. Skica mi pomaga, koliko milj se še lahko varno umikava levo ali desno od smeri naše poti med nevihtami, saj se začrtane smeri skoraj nikoli nisva mogla držati.

V takih razmerah se počasi, resnično počasi, pomikava proti Singapurju. Za vsako miljo se morava boriti, vseeno pa naju včasih med nevihtami odnese nazaj. Grozno je izgubljati milje, ki sva jih že preplula. Spala nisva že nekaj dni, kuhanje predstavlja poseben napor, pa tudi hrana nama ne gre. V zadnjih dveh mesecih sem shujšal za 18 kg.

Odločil sem se! V Singapurju bom v eni od marin pustil *Beo*. Koleno rabi kirurga, jaz pa daljši počitek. Po tej odločitvi, ki ni bila lahka, bila pa je nujna, mi je bilo nekako lažje

Južno Kitajsko morje. 29. 10. 2005

Že ponoči vidiva sij luči na obzorju, pred nama je Singapur. Nevihte so že včeraj popustile, občasno se pokaže celo sonce.

Bližava se južnemu delu Singapurskega kanala, skozi katerega plujejo konvoji vseh mogočih ladij. Dan in noč, vsako uro na stotine ladij vseh mogočih oblik in velikosti, s celega sveta pluje v vse smeri,. To morsko avtocesto morava z *Beo* prečkati. Matjaž celo popoldne na krmilu kar se da spretno krmari med vsemi velikani, kot bi pletel mrežo. Že po sončnem zahodu zapeljeva v majhno marino Yacht Cluba v južnem delu Singapura.

Izbral si je morje mornar, ne bo se več vrnil.

pa tudi če bi se vrnil, ga ne bi več spoznali.

Morje mu je vzelo srce in izpilo dušo.

(Jože Mušič)

MALAŠKA OŽINA

Singapurska ožina in Malaška ožina, 1.11. 2005

Bea pluje po Malaški ožini, njen ožji del je dolg 300 milj z malo bolj širokim zgornjem delom pa 500 milj. Singapur imava že za seboj. Ja, pišem v dvojini, Matjaž gre z menoj še do Malezije.

Šank v restavraciji Yacht cluba, pivo, cigareti, dobra hrana, predvsem pa prijazni domačini, so Matjažu in meni privabili smehljaj na obraz, in nama povrnili voljo do življenja. V Singapurju niti pod razno nisem mogel pustiti jadrnice, če bi mi že uspelo zbrati vsa dovoljenja, bi bilo vse skupaj predrago. Do Port Dicksona v Maleziji imava 200 milj. Z močnimi nasprotnimi morskimi tokovi se z motorjem prebijava med gostim ladijskim prometom.

Čez Malaka Strait poteka več kot 40% vsega svetovnega ladijskega prometa. Vse tri države, ki mejijo na Malaka strait, so se dogovorile, in s policijo in vojsko močno poostrile nadzor nad tem območjem. Napovedale so vojno piratom, klub temu pa je prejšnji teden izginil večji tanker z nafto in posadko vred.

Plovba z jadri je tukaj nemogoča, zato plujeva z motorjem. Po dve do tri ladje skoraj vzporedno plujejo v eno smer, prav tako dve do tri v nasprotno smer. Tako se ta morska avtocesta z ladijskimi konvoji premika v obe smeri. Hitrejše novejše ladje prehitevajo počasnejše. Tiste, ki morajo zaviti levo ali desno, prečkajo to morsko avtocesto. Po vsem tem morskem prometu pluje *Bea*. Prvi dan imam občutek, da me bo če ne eden pa drugi ali tretji velikan povozil, pa se vedno nekako izide. *Bea* je pod vsemi temi ogromnimi tankerji kot majhna igračka. Plujeva kolikor se da po desnem robu na kartah zarisane ladijske poti, pa naju vseeno prehitevajo, po levem in desnem boku. Če podnevi še nekako določim smer ladje ki vozi za menoj, mi je ponoči dostikrat skoraj nemogoče določiti ali bo ladja plula mimo, ali me bo povozila. Hvala Matjažu za obe noči, ko sva plula po Malajski ožini. Ponoči je videl boljše od mene in v vseh kritičnih trenutkih prevzel krmilo. Radar mi je bil v veliko pomoč, še posebej ponoči, ko sem lahko na njegovem ekranu spremljal, kam se premika katera ladja. Alarm na radarju sem moral izklopiti, ker je neprekinjeno tulil, da se bomo zaleteli ali da nas bo kdo povozil.

Posebno nevarnost predstavlja na stotine vrtincev morja na razdalji 50 milj ob Malaki. Morje se vrti z veliko hitrostjo v krogu, dviga blato z dna, da je morje na tem območju rjavo umazane barve. Vrtinci v svojih krogih vrtijo vse kar priplava po morju, od smeti civilizacije, desk, hlodov. Točno se vidijo centri teh vrtincev, imam občutek kot bi se iz njim dvigalo morje. Če je *Bea* zapeljala na tak vrtinec jo je popolnoma ustavilo in s težavo je izplula iz kroga, ki ima v premeru po moji oceni 100 do 200 metrov. Na pomorskih kartah so ti vrtinci označeni v obliki polžkov. Pozneje ko sva se jih izogibala, sva videla, da se jih izogibajo tudi tovorne ladje. Že drugo noč ne spiva, le tu in tam kateremu uspe v salonu sede zadremati deset, petnajst minut. Med enim takim dremanjem me Matjaž kliče ven v kokpit, mislil sem, da sem spal le kakih pet minut, pa mi pove, da sem spal že tri ure. Pogledam ven, bliska in grmi vse naokoli. Vidljivost je padla na minimum, ladje ki plujejo mimo ali za *Beo* vidim le ko se zabliska.

Matjaž preklinja vse okoli sebe, še najbolj sam sebe in škaf pod seboj. Medtem ko sem spal, je šla čez Beo še ena nevihta. Sam je bil zunaj na krmilu. Mene je utrujenost premagala, nisem slišal ne razburkanega morja ne grmenja.

Matjaž gre v salon počivat. Sam ostanem na krmilu, okoli mene je tema, kljub ladjam, ki me prehitevajo. Krmni del imajo ladje razsvetljen z reflektorji, čez krmo pa se jim zlivajo ogromni slapovi vode, ki preprečijo piratom, da bi splezali gor.

Močno dežuje, grmi in bliska vse bližje in bližje. Držim smer kar se da naravnost, ladje se me izogibajo, ene levo, druge desno. Le morda vsaka deseta zatrobi z ladijsko sireno, mi daje znak, da vozi naravnost. Če takrat vidim hkrati njeno zeleno in rdečo luč, ter pokrite obe beli luči na palubi in mostu ladje, vem da vozi direktno na *Beo*. Šele takrat se umikam.

Dežuje vse močneje, veter se je dvignil na 30 vozlov, le med bliski lahko vidim kje plujejo ladje.

Vsakič, ko grem v salon, se usedem za navigacijsko mizo. Pogledam na radar, kje so ladje, spotoma preverim na računalniku pozicijo jadrnice. *Beo* sem prepustil avtopilotu. Boli me že cela noga, ne

samo koleno. To je že tako zateklo, da se oblika kolena niti ne vidi več. Ker stojim ali se opiram le na desno nogo, me je začelo boleti še desno koleno. Utrujen sem, najraje bi kar zaspal, kako lepo bi bilo spati.

Takrat me predrami ladijska sirena, kljub bolečini v kolenu sem v hipu zunaj v kokpitu. V temi za Beo pluje ogromna gmota, kot bi plula za menoj cela gora. Kam pluje? Levo ali desno? Luči je toliko, da ne morem ugotoviti, kam katera spada. Ladijska gora za *Beo* zatrobi, da zavija desno, ni mi čisto jasno, vseeno v strahu, da me ne povozi, zavijem levo, še isti hip se oglasi ladijska sirena za menoj, da zavija levo. Avtomatsko poravnam *Beo*, vozim naravnost, kam se naj zdaj umaknem? Gmota za menoj je vse bližje. Luči je toliko kot bi se za menoj vozil visok otok z močno razsvetljenim pristaniščem. Nekdo po radijski postaji kliče mali čoln, in ga prosi naj vozi naravnost. Ne upam spustiti krmila, da bi šel v salon na radijsko postajo vprašati, če je to namenjeno meni. Noge imam že čisto mehke. Klici na VHF postaji se ponavljajo, mali čoln naj vozi naravnost.

Kličem Matjaža, revež je komaj malo zaspal, nejevoljen pride v kokpit. Spotoma preklinja: »*Kakšna banja, to še banja ni, to je škaf, čisto navaden škaf«*

En pogled na situacijo na morju je Matjažu zadostoval. Za Beo sta dve ladji. Vštric plujeta po ožini in naju kar hitro dohitevata. Stopil je za krmilo, stal zravnano, kot bi bil spomenik, in samozavestno krmaril *Beo*, ne da bi se enkrat ozrl nazaj. Čez nekaj minut sta naju istočasno zelo tesno, prehitevale obe ladji. Po levi čez deset nastropij visoka in kot novoletna jelka razsvetljena potniška ladja, po desni ogromna ladja, naložena s kontejnerji. Na obeh ladijskih mostovih visoko nad *Beo* sta naju pozdravljala oba kapitana.

Vmes se je razdivjala nevihta, veter se je dvignil na 40 vozlov. V naslednje pol ure so se dvignili strmi valovi do dva metra visoki, v katere se je zabijala *Bea* in z njih udarjala ploskoma v morje. Vlila se je tako silovita ploha, ki je do zdaj še nisva doživela. Vidljivost je padla na ničlo. *Bea* je dolga le deset metrov, pa njenega premca v tem močnem nalivu plohe nisva videla.

Vihar, ki je divjal od spredaj je ustavljal *Beo*. Motor nas je z vsemi obrati uspel premikati le s kakšno miljo hitrosti. Okoli naju ladijski promet, ki ga ne vidiva. Matjaž na krmilu skuša obdržati *Beo* v kurzu, čeprav nas sila viharja, valov in morja hoče na vsak način obrniti nazaj. Radar, me prešine, na radarju bom lahko spremljal ladijski promet, med katerim pluje Bea.

Na ekranu radarja pa megla, kot na televizijskem ekranu, ko ni signala. Naliv plohe je tako močan, da radarska antena ne lovi ničesar, tudi ne ogromnih kovinskih tankerjev, ki plujejo le kakih sto metrov od *Bee*.

Na premcu je začel ropotat viharni flok, ki sem ga imel pripravljenega na jeklenici za hitri dvig in privezanega na palubo. Vihar in valovi, ki so udarjali čez Beo, so razvezali vrv. Veter ga je v hipu dvignil in zdaj z groznim ropotom udarja levo - desno in ustavlja že tako počasno napredovanje jadrnice.

Po trebuhu se plazim po palubi na premec jadrnice, vihar še vedno nažiga 40 vozlov. Vsakič ko *Bea* pade čez dvometrske valove v morje, moje telo za trenutek obstane v zraku, kot bi lebdelo in šele čez zapozneli hip treščim ob palubo tudi jaz. Ko se priplazim do jadra, me ta med opletanjem udari čez obraz s tako silo, da se mi za hip stemni, čelna baterija odleti v morje. Medtem ko vlečem viharno jadro navzdol po jeklenici, me ta še kar naprej klofuta, z vsem telesom moram ležati na njemu, da mi ga vihar zopet ne potegne navzgor. Premec jadrnice se na vsakem valu dvigne visoko nad morje. Če naslednji hip pade v morje, hip za njim treščim na palubo še jaz morje me samo zalije z obeh strani, če pa jadrnica zapluje po valu navzdol, se njen premec z menoj vred zarije v naslednji val, ki me hoče na vsak način odplaknit z *Bee* v morje. Čez vse to še vedno lije ploha. Viharno jadro je podvezano, sam pa se odplazim nazaj v kokpit.

Matjaž je tiho in krmari. Moker sem da bolj ne bi mogel biti, zebe me da se tresem. Zavlečem se v salon in s težavo slačim s sebe mokro obleko, ki je kar prilepljena name. Zebe me tako, da si moram obleči toplo termo perilo z dolgimi gatami in debelo termo jopo. Ploha z nevihtami, ki po Malajski ožini razsaja kake dve uri popusti skupaj z vetrom, ki pade na znosnih 20 vozlov. Ti dve uri, ko je bila vidljivost nič, na radarju megla, je Matjaž je brezhibno krmaril *Beo* in obdržal smer med vsemi tovornimi ladjami in tankerji, ki sva jih lahko le slutila, videti jih nisva mogla.

Krmilo mi je prepusti šele, ko se je začelo daniti. Skoraj celo noč je krmaril. Utrujen, naveličan vsega, se usede na sprednji del klopi v kokpitu, se udobno nasloni, prižge cigareto, z užitkom počasi kadi, in začne svojo meditacijo sproščanja: »*Norci, pa koliko norcev po svetu jadra na enotrupci. Ko bi vedeli kak užitek je jadranje na katamaranu, ne bi noben jadralec več stopil na jadrnico.«*

Matjaž ima v Jadranu 8 m dolg katamaran, ki ga je izdelal sam in z njim kar nekaj prejadral. Njegov katamaran ima le dobrega pol metra ugreza, kar ima veliko prednost, ko zapelje v zalive, prav tako se pri šibkih vetrovih zelo hitro odzove in lepo zajadra, kar je najbolj pogrešal na *Bei*.

Matjaž mi je pomagal prepluti najtežjo etapo na mojem jadranju okoli sveta. Njegova vloga na krmilu, še posebej v nočnih nevihtah ko nisem videl na kompas, je odigrala odločilno vlogo za srečni konec. Hvala Matjaž.

MALEZIJA

Port Dickson, 3. 11. 2005

V jutranjih urah sva zaplula v novo in varno Admiral marino. V restavraciji marine se ob dobri hrani, pivu, predvsem pa trdih tleh, počutje hitro popravlja, Matjažu hitreje kot meni.

S kolenom imam resne težave, nekajkrat med hojo padem na tla, ker mi ostra bolečina v kolenu prepreči, da bi stopil na nogo. *Beo* bi rad pustil na kopnem, kar pa to v tej marini ni mogoče. Nimajo dvigala. Naslednja možnost je po podatkih, ki jih imam, na otoku Langkarwi oddaljenem 270milj.

Tu se srečava z Mortonom, lastnikom jadrnice *Haffiman*, ki je sem priplul kak mesec pred *Beo*. Nazadnje sva se videla na Tahitiju. Na večerji v restavraciji marine se nam pridruži še njegova žena Haffi s petletnim sinom, s katerim so skupaj prijadrali iz Norveške. Haffi je doma iz Kuala Lumpurja. Na Norveškem sta prodala firmo, zdaj si urejata hišo na otoku Langkarwi, kjer se bosta ukvarjala s turizmom. Morton mi razlaga, da je moral na Baliju menjati pripone jambora. Natrgal jih je v močnem toku in valovih, ko je plul v pristanišče Balija čez zloglasni Batung Strait. Na južnem kitajskem morju je imel samo eno nevihto, strela mu je oplazila jambor in mu uničila antene, GPS in računalnik z elektronskimi kartami. Z rezervnim GPS je potem priplul do Singapurja.

Matjaž se po cel dan ne loči od šanka, je nasmejan in zadovoljen. Od 8 ure zjutraj do 11 zvečer imajo namreč »vesele urice«. To pa pomeni, da je pivo po polovični ceni.

Kupim si kovček za prtljago in s pakiram stvari za domov. Na upravi marine so mi obljubili, da si bodo sposodili avto dvigalo, s katerim bi lahko postavili Beo na kopno. Ko dobim predračun, vidim, da bi me vse skupaj stalo skoraj 5000 US dolarjev za eno leto, še enkrat več kot če bi jo pustil v marini. Ker mi je vse skupaj predrago, se odločim za otok Langkarwi. Glede na moje koleno, fizično in psihično stanje je bila to nespametna odločitev.

Port Dickson, 6. 11. 2005

Izplujem za otok Langkarwi. Matjaž gre z menoj.

Kmalu po izplutju sva na propeler motorja spet ujela polivinil. Zopet sem moral premagati odpor do umazanega morja in strah pred morskimi psi in kačami, ki so plavale po morju Indijskega oceana. Morski tok je močan kake tri vozle. Medtem ko sem se potapljal pod Beo in z nožem rezal folijo s propelerja me je Matjaž imel privezanega na vrvi, saj bi me tok odnesel stran od jadrnice.

Kakšno uro po tem dogodku je odpovedal poslušnost še avtopilot. Nekaj časa sem še vztrajal, da bi plula naprej, nato pa sem obrnil *Beo* nazaj v Port Dickson.

Deset dni tem dogodku sem že ležal na operacijski mizi v Ljubljani, kirurg je imel kar precej dela z raztrganim meniskusom in kolenskimi.

Z jadrnico preko Tihega oceana

Dnevnik

Aleš Drinovec

februar – september 2005

Odhod na Trinidad 8.2.2005

Začetek nove avanture s prečenjem Pacifika se bo/je začel 8.2.2005 s poletom iz Ljubljane za London, New York in Port of Spain. Prva etapa se bo nadaljevala z drugo praktično tam kjer se je nehala.

Odhod za London

8.2.2005, torek, N 51°31′, W 0°11′, London

Ob 14:00 smo se odpeljali na letališče Brnik, odkoder sem imel ob 16:25 EasyJet-ov let v London. Dodatne kilograme so mi pošteno zaračunali, tako da je res vprašanje, če je vse skupaj toliko ceneje od Adria Airways. 13 funtov so mi vzeli za vlak do podzemne, 2 funta za podzemno in 3 funte za menjavo na letališču, pri čemer pa je bil še tečaj obupen, kar 1.55 EUR. Malo pred osmo sem le prišel do hotela Lords, ki pa je bil poln in so mi dali sobo v Westminster hotelu (39 EUR).

Časa za ogled Londona praktično ni, le nekaj nočnega življenja.

Naprej v New York

9.2.2005, sreda, New York

Heathrow Express je spet pobral nadaljnjih 14 funtov. Kontrole za lete v ZDA so vsaj tri in vsaka je bolj natančna od druge. Odhod je bil zaradi neke stavke s polurno zamudo. Polet je trajal dobrih 7 ur in razen nekaj turbolence ob nasprotnem vetru 100 km/h potekal mirno na višini 11.300 metrov pri hitrosti okrog 800 km/h (preko tal).
Zahvaliti se moram prijaznemu gospodu, ki me je čekiral na polet in mi dodelil vrsto s praznimi sedeži v repu letala, da sem mirno legel in prespal večji del leta.
Pri vstopu v ZDA kakšnih problemov ni bilo, vzeli so le prstne odtise in nas poslikali.

Prihod na Trinidad

10.2.2005, četrtek, N 10°40′, W 61°37′, Chaguaramas/Trinidad in Tobago
Glede na to, da se nisem uspel znebiti kovčka, nisem uspel izvesti ogleda Empire State Buildinga. 12 ur na letaliscu se je zelo vleklo.
Polet v Port of Spain je bil ob nekaj turbolence zaradi pasatnih vetrov. Z 10.500 metrov so se lepo videli karibski otoki, ki smo jih preleteli. Po dobrih štirih urah smo pristali v Port of Spain, glavnem mestu Trinidada in Tobaga. Ker nisem imel s seboj kapitanovega vabila, sem imel nekaj problemov pri vstopu, vendar se je na koncu vse uredilo. S taksijem sem hitro prispel v marino v Chaguaramasu, kjer me je že pričakoval Slavc in lepo sprejel z obrokom jote na čolnu.
Spakiral sem opremo in nato sva odšla na zasluženo pivo na obalo.
Glede na to, da je bil prejšnji dan dolg kar 29 ur, sem kaj kmalu sladko zaspal.

Priprava na odhod za Venezuelo

11.2.2005, petek, N 10°40′, W 61°37′, Chaguaramas/Trinidad in Tobago
V Port of Spainu sva uredila vakcino proti rumeni mrzlici za Slavca. Popoldne sva se se odjavila na carini (res so pravi umetniki pri papirjih) ter nabavila potrebno hrano in pijačo.
Pripravil sem tudi prve slike in tekst za internet.
Jutri odplujeva proti otoku Marguerita v Venezueli.

Punta Galera/Venezuela

12.2.2005, sobota, N 10°50′, W 62°28′, Punta Galera/Venezuela
Ob 6:30 sva dvignila sidro in krenila iz Chaguaramasa za otok Margarito v Venezueli, ki je oddaljena približno 130 NM.
Napovedan je bil prehod oslabljene hladne fronte proti NE, ki pa sva jo midva občutila le kot cirusno in stratusno oblačnost.
Predlagal sem, da nastaviva trnek in poskušava ujeti kakšno ribo. Možnosti so bile dobre, saj sva prejšnji dan kupila sveže meso. In res je okrog poldneva prijela zlata skuša srednje velikosti. Problem kosila je bil rešen. Poskusila sva tudi nekaj surovih filetov z grenivko, vendar so z limono boljši.
Morje je bilo zelo mirno z zelo slabim vetrom, tako da sva skoraj cel dan motorirala. Ponoči je zapihalo malo bolje in kakšnih 5 ur jadranja je bil pravi balzam za dušo.
Približno na polovici poti se je proti nama zapodilo 7 motornih čolnov. Sicer naj tu ne bi bilo piratov, kar se je tudi izkazala za resnično, saj so naju le vprašali za tobak in šli naprej lovit ribe.

Isla de Margarita/Venezuela

13.2.2005, nedelja, N 10°50′, W 64°05′, Isla de Margarita/Venezuela
Po dolgi nočni plovbi sva prispela do otoka Margarita. Slavc, se je odločil, da ne gre v Parlomar, ampak v enega krajev/zalivov na južni strani otoka. Izkazalo se je, da nikjer nisva mogla natočiti goriva in se prijaviti. Končno sva v Puenti Piedras le prišla do enega ribiškega pristanišča, kjer so nama prodali 100 l dizla in nama postregli tudi s sveže pečeno ribo. Nazaj se nisva hotela več vračati, zato sva se usmerila proti Tortugi in Los Roques.
Med vožnjo so prijemale mlade tune (sicer ne Calvo).

Pokvarila se nama je črpalka za sladko vodo in potrebno jo bo čim prej popraviti.
Straže imava na 3 ure.
Ponoči sva plula mimo otoka Tortuga. Glede na to, da 18.2.2005 prideta na Arubo še dva člana posadke, sva si premislila in usmerila barko direktno na Arubo.

Islas los Roques/Venezuela

14.2.2005, ponedeljek, N 11°22′, W 66°28′, Islas los Roques
Veter nama je bil nekoliko bolj naklonjen le zjutraj, nato pa sva preklopila na motor. Hitrost je bila spet zadostna za vleko panule in okrog poldneva sva ujela kormorana, ki se je zapletel v laks. Nekako sva ga uspela izvleči iz vode in odmotati. Nekaj časa nama je delal družbo nato pa odfrčal v vodo. S poškodovanim krilom bo težko vzletel.
Poskusila sva še nekaj variant vab in dve sta bili tako dobri, da so nama jih ribe kar strgale. Ponoči se nama pogosto pridružijo delfini. Vidijo se le številne svetleče sledi v vodi.
Črpalke za vodo nisva uspela popraviti, ker se je pedal iz litega železa odlomil.
Islas los Roques v priročnikih v glavnem odsvetujejo. Tu je obilo možnosti nasedanja. Peljeva se le mimo. Do Arube je še okrog 220 NM. Veter je narasel šele z mrakom in ponoči sva jadrala s 5-7 vozli.

Bonair/Nizozemski Antili

15.2.2005, torek, N 11°53′, W 68°10′, Bonair/Nizozemski Antili
Nočni veter se je lepo nadaljeval preko dneva. Piha z 12-20 vozli NE, morje pa je tudi že bolj vzvalovano. Dopoldne sva uredila računalnik in dodatni GPS v kokpit, da bo videti detalje na elektronski karti pri pristajanju.
Preveril sem sekstant in dobil pozicijo v območju šestih milj.
Ravno, ko sem se spravljal k pripravi kosila, je zaropotala ribiška palica. Prijela je metrska zlata skuša. Problem mesa je bil tako rešen za ta in še kakšen naslednji dan.

Oranjestad/Aruba/Nizozemski Antili

16.2.2005, sreda, N 12°31′, W 70°02′, Oranjestad/Aruba
Močan veter se je nadaljeval preko cele noči in še naprej vse do pristanka na Arubi v Oranjestad, ki je del nizozemskega kraljestva.
Po opravljenih vstopnih in carinskih formalnostih sva si ogledala mesto. Tu je precej igralnic, kjer lahko turisti s križark poskusijo svojo srečo. Mesto je lepo urejeno.
Od Trinidada do Arube sva potrebovala 128 ur plovbe za približno 523 NM.
Zelo dobro je svoje delo opravljal tudi tretji član posadke, to je avtopilot.

Aruba/Prijava

17.2.2005, četrtek, N 12°31', W 70°02', Oranjestad/Aruba

Zjutraj sva se po zajtrku s carinskega pomola premaknila v marino Seaport. Gre za ogromen hotelski kompleks s tremi casinoji in celim kupom trgovinic in restavracij. V sklopu naselja je tudi privatni otok s topless plažo. Imajo tudi svoj heliodrom za panoramske polete. Skratka tu je praktično vse, bolj zahteven turist želel. Čez noč sta pristali tudi dve križarki in mesto je bilo v trenutku preplavljeno z ameriškimi turisti. Dopoldne sem si malo podrobneje ogledal center mesta in zadnjih nekaj dni prenesel na internet. Popoldne sva s Slavcem na barki zamenjala črpalko za sladko vodo, očistila barko in avtopilota povezala z GPS, da bo lahko še bolj avtomatsko vozil po programirani poti, ne le v zadani smeri.

Cene so tukaj kar solidne in prilagojene predvsem ameriškim turistom. V pristanišču je bila privezana tudi ladja ameriške obalne straže, ki patruljira ob kolumbijski obali zaradi tihotapljenja mamil.

Aruba/Prihod Marjana in Anne

18.2.2005, petek, N 12°31', W 70°02', Oranjestad/Aruba

Dopoldne sva naredila seznam potrebne opreme in živil. Marjan in Anne sta javila, da prideta ob 19:30. Spisala sva standardne postopke in ravnanja v različnih situacijah, ter dolžnosti posameznih članov posadke. Tako imamo črno na belem neke vrste pravila. Slavc je pripravil kabino za nova člana posadke in že sta prišla po pomolu. Ker je imel njun let zamudo pri prestopanju, so jima obljubili, da prtljaga pride naslednji dan ob istem času.

Nazdravili smo z Marjanovim viskijem in spakirali opremo, kar sta je imela v obliki ročne prtljage.

Na hitro smo opravili še krajši sprehod po mestu.

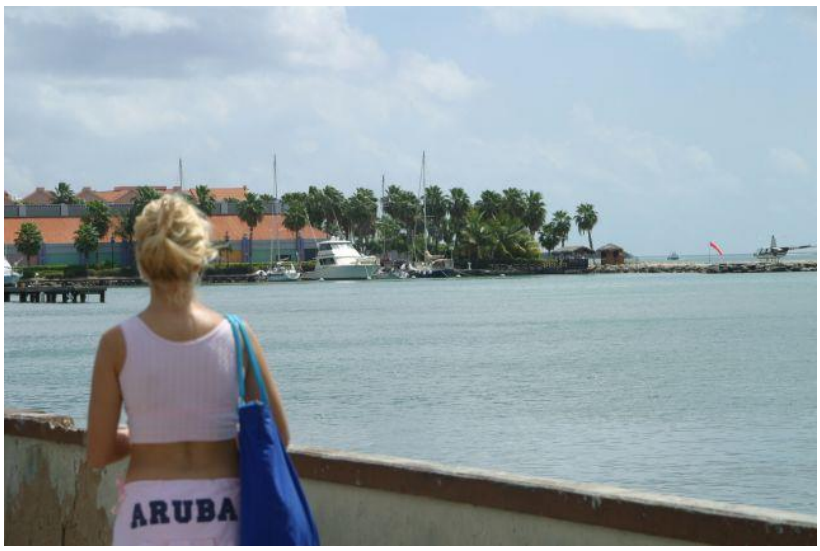

Aruba/Srecanje z Marjetko

19.2.2005, sobota, N 12°31', W 70°02', Oranjestad/Aruba

Ko smo opravili nakupe in vse zložili na barko ter napolnili vodo sta šla Marjan in Anne še malo po mestu, na internet ter na privatni otok.

Popoldne se je pri nas oglasila Marjetka Krivenko, ki že 4 leta, v glavnem sama, jadra okoli sveta. Sama je preplula Atlantik v 8 metrski barki, nato križarila po Karibih, preživela orkan Ivan na Grenadi in pol leta servisirala barko na Trinidadu. Sedaj se prav tako odpravlja z Arube proti otokom San Blas in Panami.

Prinesla nam je tudi slabe novice glede vremena, da je veter zelo močan, z visokimi valovi približno 120 NM od kolumbijske obale. Odločili smo se počakati še kakšen dan, ker naj bi se depresija nad Kolumbijo umaknila tja do srede.

Aruba/Na sidru

20.2.2005, nedelja, N 12°31', W 70°02', Oranjestad/Aruba

Prespali smo še v marini, po zajtrku pa smo se prestavili na sidrišče s kakšnimi šestimi jadrnicami in med njimi tudi Marjetkina. Na večer nas je povabila na svojo barko.

Na sidru čas zapravljamo z branjem in študijem vodičev po Panami.

Tuje barke so z Arube v glavnem namenjene naprej v Panamo. Tako je tudi z dvema super jahtama v marini.

Pri Marjetki smo preživeli prav prijeten večer. Zadnje čase ji delajo družbo norveški prijatelj Morten, pes in mačka.

Aruba/Čakanje na ugodno vreme

21.2.2005, ponedeljek, N 12°31', W 70°02', Oranjestad/Aruba
Še kar čakamo na manjši veter proti Panami. Pol posadke je šlo danes na obalo, ostali pa smo urejali stvari in kaj popravljali.
Morten je prinesel celo zbirko pomorskega software-a, tako da si bom moral vzeti kar nekaj časa, da vse skupaj pregledam.

Odhod z Arube

22.2.2005, torek, N 12°42', W 70°28', Proti Kolumbiji
Dopoldne smo se še enkrat slišali z Marjetko, ki se je prišla poslovit. Sosednji jadrnici sta že odšli na carinski pomol. Hotel sem sprejeti še vremenski faks, vendar nam nikakor ne uspe uskladiti sprejemnika, računalnika in antene.
Okrog poldneva smo opravili formalnosti in krenili proti odprtemu morju. Valovi so se hitro dvignili do dveh-treh metrov. To je še ostanek močnejšega vetra preteklih dni. Anne je imela malo težav z morsko boleznijo.
Razporedili smo se v tri izmene po tri ure.

Ob kolumbijski obali - Cartagena

23.2.2005, sreda, N 12°53', W 72°38', Kolumbijska obala

Planiranih 50 milj od kolumbijske obale smo dosegli ob 5. uri zjutraj in obrnili na zahod ob obali proti otočkom San Blas pri Panami.

Valovanja morja je okrog 3 metre, veter pa je s 15-25 vozli tudi kar soliden. Popoldan smo pustili le še prednje skrajšano jadro in pluli v krmo s 6.5-7 vozli. Do točke vzporedni Cartageni imamo še kakšen dan plovbe.

Anne je danes že boljša, predvsem pa ne sme biti v notranjosti barke.

Vabi se je nevarno približal morski pes, vendar ga kaj kmalu ni zanimala več, mi pa smo bili veseli, ker nam je še eden zadnjih trnkov ostal cel.

Avtopilot sedaj lepo pluje po začrtani poti.

Ob kolumbijski obali

24.2.2005, četrtek, N 12°24', W 74°09', Kolumbijska obala

Veter kar vleče 15-30 vozlov in le z malim prednjim jadrom se prebijamo skozi visoke valove s 5-7 vozli.

Počasi nam zmanjkuje trnkov, saj ribe prijemljejo, vendar se potem uspešno odtrgajo. Eno metrsko zlato skušo smo imeli že skoraj v mreži, ko se je z zadnjimi močmi uspela sneti s trnka.
Ponoči veter in valovi še nekoliko pojačajo. Do cilja, otokov San Blas je še kakšnih 200 milj,kar je slaba dva dneva.
Anne je že malo bolje. Očitno obliž čez popek že deluje, malo pa se je tudi privadila.
Zaradi vetra v čisto krmo, smo malo popravili kurz.
Včasih pride do take kombinacije valov, da nam do kolen zalije kokpit.

Ob kolumbijski obali-pred San Blasom

25.2.2005, petek, N 10°31', W 77°06', Kolumbijska obala
Rutinska vožnja proti otokom San Blas se je nadaljevala. Morje je malo popustilo in rolanja je bilo malo manj. Ribe so nam še naprej kradle vabe in trgale laks.

Med rajskimi otoki

26.2.2005, sobota, N 09°35', W 78°41', Calubir/San Blas/Panama
Dopoldne je veter povsem popustil na 6-9 vozlov in za prihod na otoke podnevi bi bili prepočasni. Na pomoč smo poklicali Volvo Pento, ki je našo hitrost zvišal na sprejemljivih 5-5.5 vozlov. Nekaj smo še poskušali z raznimi vabami, vendar tudi tokrat nismo bili

srečne roke. Popoldne so se že prikazali obrisi idiličnih otokov s palmami. Bolj, ko smo se jim bližali, bolj pravljični so se nam zdeli. Še posebej Anne je bila navdušena nad koncem plutja po odprtem morju.
V opomin na koralne grebene nam je bila nasedla ladja. Brez zemljevidov ali elektronskih map se je idiličnim otočkom zelo težko približati.
Ko smo se zasidrali, smo si čestitali za uspešen del poti in si privoščili večerjo.
Noč na mirnem morju in ob zvokih eksotičnih ptic in škržatov z otokov je bila prav prijetna.

San Blas - prijava

27.2.2005, nedelja, N 09°33', W 78°57', Porvenir/San Blas/Panama
Krenili smo proti otočku Porvenir, da opravimo carinske formalnosti ob vstopu v Panamo. Paziti je bilo treba na koralne grebene in po dobrih treh urah smo se zasidrali. Ob nedeljah in praznikih uradniki uradujejo le dopoldne zato smo si malo ogledali otok, ki ima tudi manjše letališče, hotel in celo muzej o zgodovini indijancev Kuna. Noč smo prebili na sidru ob še sedmih jadrnicah in jahti.
V muzeju je bilo zanimivo videti, kje indijanci Kuna prebivajo, kako se hranijo, praznujejo in preživljajo dneve.
Takoj, ko smo ustavili barko, je bilo okrog nas vsaj pet čolnov z indijankami, ki so prodajale mole. Kupil sem majico in srajco za spomin. Indijanke sloje blaga lepo prešijejo z raznimi tipičnimi vzorci rib, palm in predmetov iz vsakdanjega življenja. Prodajajo jih po 10 USD. Izdelujejo tudi razne obeske. Moški del ponuja ribe in rake, otroci pa radi prosijo za kakšen bombon.

Sprehod po otočkih Cayos Chichime

28.2.2005, ponedeljek, N 09°35', W 78°53', Cayos Chichime/San Blas/Panama

Carinske in vstopne formalnosti smo začeli opravljati ob 8:30 uri in bili gotovi kakšni dve uri kasneje. Zakompliciralo se je s kapitanovo vizo, pa tudi nacionalno pestra sestava posadke jim je dala precej opraviti. Vstop nas je tako stal 20 USD, dodatno še 12 USD za kongres indijancev Kuna in še 48 USD za permit za panamske vode.

Privoščili smo si še pivo in odpluli proti otočkom.

Marjan in Anne sta želela takoj raziskovati koralne grebene, zato smo kosilo preložili na pozno popoldne.

Povsod nas spremljajo indijanci Kuna in nam ponujajo svoje izdelke.

Med indijanci Kuna

1.3.2005, torek, N 09°35', W 78°53', Cayos Chichime/San Blas/Panama

Marjan je imel dopoldne dogovorjeno lovljenje rib z gospodarjem enega od otokov. Povabili smo ga na ričet, ki ga je pripravil Slavc in za spremembo od vsakdanjih rib, mu je bil zelo všeč. Nekaj ga je vzel tudi za svojo babico na otoku. Za večerjo so nas povabili na riž z ribami.

Na otoku sicer preko celega leta živi le gospodar, ostale družine pa se menjajo na 3 mesece in prodajajo mole in druge izdelke. Največja sezona je med januarjem in majem. Od junija naprej pride le še kakšna barka na teden.

Proti panamskemu kanalu

2.3.2005, sreda, N 09°21', W 79°54', Colon/Panama

Glede na 72 ur dolgo plovbo do pristanišča Cristobal (Colon) v Panami smo računali, da pridemo v dobro poznano in označeno področje pozno zvečer, če krenemo takoj zjutraj. Druga varianta je bila vožnja ponoči in prihod v dopoldanskem času.

Hitro smo pripravili barko za pot. Trnek je bil tokrat zelo uspešen. Za uvod smo začeli z manjšo dvokilogramsko tuno. Te še nismo povsem očistili, ko je prijelo nekaj velikega. To je bil pa že lep komad z okrog 10 kg. Pripravili smo sveže filete z limono in je nekaj popekli. Tu se lahko tako Calvo kot Rio Mare skrijeta, čeprav ni bila rumenoplavuta tuna.

Bolj smo se približevali pristanišču, več ladij se je nabiralo. Večje so čakale na vstop,manjše pa smo smuknile mimo valobranov.

Pri prihodu v pristanišče je potrebno kontroli po VHF 12. kanalu javiti svoj položaj 3 milje pred valobranom in med valobranoma.

Zasidrali smo se ob pol polnoči.

Naslednji dan nas spet čakajo razne prijavne formalnosti.

Urejanje prehoda skozi kanal

3.3.2005, četrtek, N 09°21', W 79°54', Colon/Panama

V vodiču za Panamo je pisalo, da se marina poziva po 64. kanalu. Nikakor nismo dobili odziva, zato smo kar zapluli vanjo. Bila je polno zasedena in za informacije so nam svetovali kanal 68. Tu se je dalo zmeniti že nekaj več. Privezali smo se na pomol in dotočili gorivo ter šli na urejanje vstopnih zadev. Slavc je moral odstraniti čoln in je šel nazaj na sidrišče. Imigracijska kontrola nas je že čakala zaradi kapitanove vize. Morali smo ponjo v Panama City. Stala je sicer le 10 USD, zato pa bil taksi 100 USD in še stroški za inšpektorja 35 USD.

Marjan in Anne sta se že skoraj dogovorila za prehod, vendar je stvar padla v vodo, ko so na vstopni kontroli ugotovili, da Marjan kot kanadski državljan rabi vizo, ker je vstopal z morja.

Po vrnitvi iz Panama City-ja smo naročili še pregled čolna za kanal. Določili so ga za soboto.

Tu EUR menjajo spet nekaj slabše 1.15 USD.

Slovo Marjana in Anne

4.3.2005, petek, N 09°21', W 79°54', Colon/Panama

Dopoldne smo odšli v pisarno marine na internet, kjer sem objavil zadnjih nekaj dni dnevnika in pregledal elektronsko pošto.

Šli smo v nakupovalni center po material za poslovilno kosilo. Marjan in Anne se odpravljata z nekim drugim čolnom preko kanala. Poslovili smo se in odšel sem v Colon po mobilni telefon za Slavca, ker naši ne delujejo.

V pričakovanju merjenja čolna

5.3.2005, sobota, N 09°21', W 79°54', Colon/Panama

V pričakovanju merjenja barke sva si delo organizirala tako, da je bil vsaj eden stalno na čolnu. Slavc se je lotil žehte jaz pa raznih priročnikov.

Glede na to, da imava rezervni čoln zelo majhen, bom poskušal nabaviti malo večjega, da bi se z njih lahko peljali vsaj štirje.

Sicer pa je dan minil umirjeno.

Napovedanega merjenja ni bilo. V nedeljo ga tudi ne pričakujeva, mogoče v ponedeljek.

Mesto Colon vsi bolj ali manj smatrajo za zelo nevarno in turistom odsvetujejo prosto sprehajanje po mestu. Do želenih destinacij zato koristimo taxi, ki ima povsem sprejemljivo ceno.

Čoln je izmerjen

6.3.2005, nedelja, N 09°21', W 79°54', Colon/Panama

Še pred poldnevom so naju prijetno presenetili merilci. Namerili so dolžino 10.70 m. Po pregledu opreme in instalacij bo potrebno nabaviti kemični WC, saj obstoječi izplakuje direktno v morje namesto v poseben rezervoar. Skozi kanal se pluje tudi po Gatunskem jezeru, ki je vir sladke vode za Panama City in izpuščanje fekalij ni dovoljeno.
Cena prehoda je 600 USD ob 850 USD kavcije.
Jutri bova takoj šla v akcijo, da čim prej prideva do datuma. Potrebno bo tudi obnoviti zaloge hrane in v prihodnjih dneh dobiti tri pomočnike za upravljanje z vrvmi pri plovbi po prekopu.
Malo upava tudi na Marjetko in Mortena, da bosta že priplula s San Blasa.

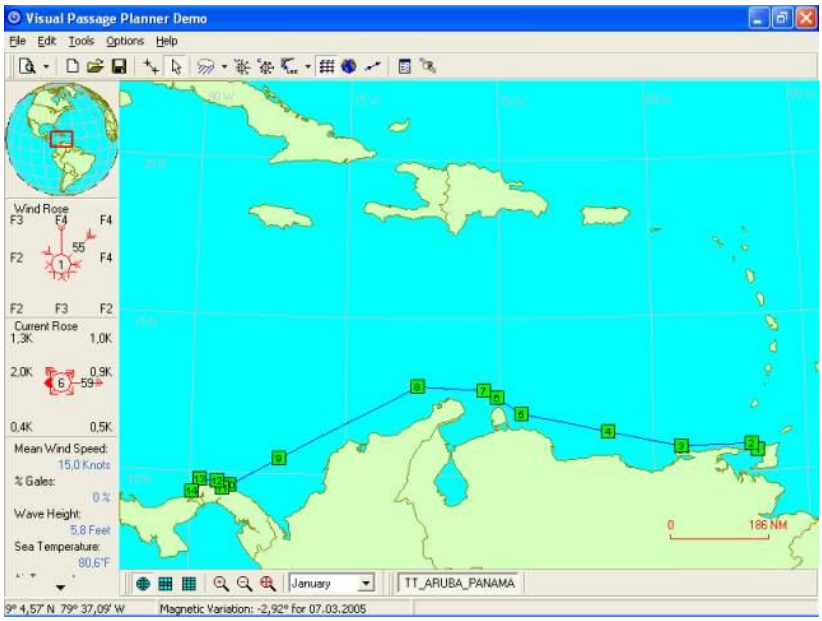

Imava datum prehoda

7.3.2005, ponedeljek, N 09°21', W 79°54', Colon/Panama
Pri plačevanju prehoda nama je limit na VISA kartici krepko zagrenil življenje. K sreči je bilo dovolj gotovine da sva EUR zamenjala v USD in poravnala obveznosti.
Po vrnitvi v marino sem srečal prodajalca rezervnih čolnov in ravno enega pravšnjega je imel na zalogi. Odločil sem se za nakup. Starega je vzel v ceno za 250 USD. Novi je precej udobnejši in bolj ploven, več problemov pa ga bo spraviti med plovbo z jadrnico.
Po šesti uri sem poklical na upravo kanala, kot nam je bilo naročeno, in dobil termin 23.3.2005. Vsi, ki smo se merili isti dan, smo dobili ta termin. Razočaranje je bilo veliko. Malo sem jih potolažil, da je to prvi termin in da bomo v enem tednu verjetno že vsi na drugi strani.
V pisarni marine sem zamenjal nekaj knjig in jo obogatil z dvema v slovenščini.

V Panama City po nakupih

8.3.2005, torek, N 09°21', W 79°54', Colon/Panama

Malo po osmi uri zjutraj sem se odpravil v Panama City po prenosni WC, črpalko in ribiški pribor. Avtobus stane le 2 USD v eno smer (približno 80 km). Vse razen črpalke sem dobil. Panama je zelo razgibana in že nekaj korakov od ceste se začne prava tropska džungla. Prav neverjetno je, kako strmi so griči, poraščeni s palmami in bananami.

Slavc je šel po hrano, da bova imela svežo zelenjavo za nekaj naslednjih dni.

Ponudila sva tudi pomoč pri vrveh pri prehodu drugih jadrnic, da si pridobiva kakšno izkušnjo pred najinim.

Slavca lahko kontaktirate na telefon 00507/5328053.

Na sliki je del glavne avtobusne postaje v Panama City-ju (večje kot brniško letališče).

Priložnost za prvi prehod

9.3.2005, sreda, N 09°21′, W 79°54′, Colon/Panama

Dopolnila sva zaloge bencina za pomožni čoln. Slavc se je lotil čiščenja krmnih bunkerjev in namazal krmilo.

Obvestilo, ki sva ga objavila prejšnji dan je izginilo že zjutraj. Očitno fantje, ki nudijo profesionalno pomoč pri vrveh dobro pazijo na nelojalno konkurenco.
Sprva je Slavc nameraval dvigniti barko in obnoviti zaščitni premaz, vendar tu lahko dvignejo le čolne z 1.5 m greza. To bo torej ostalo za Pacifik. Pozna se, da je voda precej toplejša kot v Jadranu in kar odplakne barvo.
Popoldne se je mimo ustavil Američan Jeff, ki gre jutri skozi kanal in povpraševal po pomoči pri vrveh. Ponudil sem se in tako je bilo zmenjeno, da se jutri ob štirih dobimo na njegovem čolnu.

Ponovna priložnost za prvi prehod

10.3.2005, četrtek, N 09°21′, W 79°54′, Colon/Panama
Na obali sem se spoznal še z ostalimi člani posadke in še zadnjič potrdil udeležbo, ko so se premislili in vzeli s seboj prijatelja, za katerega niso vedeli, če bo prispel še pravi čas.
Popoldne pa se je že pokazala nova možnost za naslednji dan. Tokrat gre preko nek Anglež, ki je bil pretekla tri leta na hrvaški in slovenski obali.
Dokupila sva še plin, Slavc bo zamenjal še olje v motorju, dokupil pa je tudi bokobrane, ki so malo bolj robustni in primerni za zapornice.
Jadrnic je vsak dan več in očitno je sezona prehodov na višku. V glavnem gremo vsi v smeri Galapagosa in Markeških otokov, torej se bomo še videli.
Do 13. marca so termini povsem zasedeni, po tem datumu pa smo dobili namig, da bi se dalo kaj skrajšati čakalni čas.

Prvi prehod

11.3.2005, petek, N 09°21′, W 79°54′, Colon/Panama

Še pred poldnevom mi je Richard potrdil prehod kanala in napovedal uro srečanja za 15:45. Kmalu zatem smo se z avstralsko barko Sovereign dogovorili, da greva s Slavcem 15.3. skupaj pomagati pri delu z vrvmi. Ob dogovorjenem času smo se linehandler-ji zbrali na njegovem čolnu Shameel in imeli spoznavni uvodni sestanek. V posadki sta bila Danca Anne in Mors z Northern Star, Anglež Hary z jadrnice Octagon in jaz. Richardu se je videlo, da je bil v službi njenega veličanstva, saj nam je lepo sistematično predstavil načine, postopke in pot. Najprej je razložil, kako naj bi se vezali z drugimi čolni, razdelil naloge, nato pa smo se seznanili še z barko, ki jo je sam naredil pred 27 leti. Presenetljivo je bil kanalski pilot ob šestih zvečer že na čolnu in lahko smo dvignili sidro ter krenili proti zapornicam. Delo je šlo lepo od rok in zapornice za dvig (3) so bile hitro za nami. Razvezali smo se od drugih dveh čolnov ter odšli na prenočevanje na bojo.

Prvič na pacifiški strani

12.3.2005, sobota, N 09°21′, W 79°54′, Colon/Panama

Sredi noči me je v kokpitu malo namočil dež in spraviti sem se moral v kabino. Nato se je zares zlilo. Zjutraj so nas s svojim rjovenjem (zares rjovenjem) zbudile opice na obali Gatunskega jezera. Pilot je bil točen in že malo pred sedmo smo se po označenem kanalu zapeljali po jezeru. Do poldneva smo bili že pri naslednjih zapornicah. Navzdol gre vse skupaj še bolj enostavno, saj ni turbulence. V dobri uri smo se spustili prek treh zapornic na pacifiški nivo. Pri mostu dveh Amerik nas je pilot zapustil, posadka pa se je od Richarda poslovila na sidrišču pred marino v Balboi. Ob treh smo bili že na avtobusu za Colon in ob petih "doma". Ko zadevo enkrat daš skozi, sploh ni več tak bav-bav.

Še naprej isti datum prehoda

13.3.2005, nedelja, N 09°21′, W 79°54′, Colon/Panama

Slavc je zamenjal olje v motorju, s sidra pa sva snela tudi označevalno bojo, ki je motila druge čolne pri manevriranju.

Dan je bil sicer vroč in soparen, tako da sva ga preživela bolj ležerno. Pozno popoldne sva odšla na obalo in bilo je kar pestro. Linehandler-ji so se ravno vrnili in poročali o tekočem prehodu in novih izkušnjah. Po klicu na upravo kanala je datum prehoda ostal isti.

Na sliki je eden od živo pisanih avtobusov, ki vozijo po panamskih cestah.

Ponovno srečanje z Marjetko

14.3.2005, ponedeljek, N 09°21′, W 79°54′, Colon/Panama

Zopet je bilo potrebno iti v nabavo. Nakupila sva si hrane in pijače za kakšen teden. Ne veva še točno ali bova za nadaljevanje poti nabavljala na tej ali na oni strani. Nekateri svetujejo tu, bolj praktično (teža barke v kanalu) pa je tam. Na obeh straneh pa je potrebno paziti na male hroščke, ki so ponavadi v kartonski embalaži, še posebno pri testeninah, rižu in moki. Vse stvari zato redno prepakirava v plastične steklenice ali posodo.

Popoldne, v času kosila, sta na sidrišče pripeljala Marjetka in Morten. Po 10 dnevnem bivanju na otokih San Blas sta se le odločila za Panamski prekop. Zasidrala sta se v bližini in povabila sva ju na kosilo.

Izmenjali smo nekaj besed o poti, otokih San Blas, prijavi in carinskem postopku ter sploh o tem kako tečejo zadeve v kanalu. Zdaj sva že stara mačka in dober vir informacij.

Za jutri je vse pripravljeno za ponovni prehod kanala.

Nevarne ulice Colona

Prijavni postopki po meri uradnikov

15.3.2005, torek, N 09°21′, W 79°54′, Colon/Panama

Napisal sem nekaj razglednic in jih odposlal. Slavc je šel pogumno na internet preverit pošto in internet stran.

Voda je tako topla, da je barka po slabih 14 dneh, odkar je bila očiščena, ponovno vsa kosmata. Stopnice za v/iz vode, ki so bile kakšnih 10 dni spuščene so bile povsem poraščene s školjkami.

Marjetka in Morten sta opravila s prijavo in carinskimi postopki. Prav v posmeh vsem, je uradnica spustila Marjetko brez vize, Morten pa jo je moral plačati. Kot izgleda obravnavajo vsakega drugače in malo po svoje. Merili naj bi ju jutri in posodila sva jima nekaj stvari za kontrolo.

Danse naj bi sicer odšla preko kanala, vendar so naju z barke Sovereign II poklicali, da imajo za en dan preložen prehod. Tako greva preko jutri.

Sicer pa sva malo preverila, koliko hrane bo treba nabaviti do Marquesov, in številke so kar velike za 50 dni. Nove jadrnice, ki prihajajo v Colon dobivajo datume prehoda za konec marca. Vidi se, da so jim jadrnice povsem odveč. Absolutno prednost imajo ladje, saj zanje iztržijo od 100.000-200.000 USD za jadrnice pa le od 600-1.000 USD, angažirati pa morajo več ljudi.

Na sliki je pomol za pomožne čolne s sdrišča

S Sovereign II preko kanala

16.3.2005, sreda, N 09°21′, W 79°54′, Colon/Panama

Slavc je dopoldne odšel na internet. Okoli poldneva se je pri čolnu oglasil Ernie s Sovereign II, da so odhod prestavili za kakšno uro prej. Rekel sem mu, da ni problema, da sva midva pripravljena in da lahko pride po naju kadar hoče.

Ko se je Slavc vrnil, sva hitro pripravila kosilo in nujne stvari (rokavice, kremo, nekaj proti dežju in soncu,...). Po radiu nama je Ernie sporočil, da gremo vseeno eno uro kasneje.

Okrog štirih smo se zbrali na Sovereign II, 14 meterskem ketchu z 90 konjskim motorjem. Z njim že 10 let jadrata Avstralca Julie in Ernie. Najprej v južnem Pacifiku, nato Indoneziji, Maleziji,Indijskem oceanu, Rdečem morju, Mediteranu, Atlantiku, Karibih, južni obali ZDA, spet po Karibih, sedaj pa gresta proti Ekvadorju. Kmalu sta prišla še Pat in Steve iz ZDA. Strinjali smo se, da se najprej dvignemo preko zapornic in se šele nato spravimo k večerji.

Sovereign II je prevzel vlogo glavnega sredinskega čolna, tako da z vrvmi ni bilo kaj dosti dela. Tu in tam smo priskočili na pomoč sosednjima čolnoma, ki so delali z vrvmi na stenah zapornic. Prehod je bil tekoč in ob devetih smo bili že na boji za prenočevanje. Pilot Alejandro se je tam po nekaj rumkolah poslovil.

Nov datum prehoda

17.3.2005, četrtek, N 09°21′, W 79°54′, Colon/Panama

Okrog sedme ure je prispel na barko novi pilot Jorge. Vožnja po gatunskem jezeru je v zanimivem okolju džungle. Pilot je povedal, da so opice iz bližine kanala preselili globlje v gozd,ker jim je na otoku že zmanjkovalo hrane.

Steve je bil zelo dobrodošel vir informacij, saj je v Colonu že 3 mesece na dopustu. Sicer se je ukvarjal s pomorsko pilotažo ter instrukcijami jadranja. Opoldne smo se ponovno zvezali in pripravili za spust na pacifiško stran. V uri in pol smo zapustili zadnjo zapornico in krenili proti marini Flamenco Yacht Club. Poslovila sva se od dobrih gostiteljev, bogatejša za prenekatero informacijo. Čoln bova lahko dvignila v tej marini, vendar bo kar drago (500 USD dvig in spust ter po 60 USD/dan).

S taksijem sva odšla na avtobus in v uri in pol sva bila spet v Colonu. Marjetka in Morten sta naju odpeljala do čolna, nato pa smo se zbrali pri njima na večerji. Še pred tem sem poklical na upravo kanala in prestavili so naju na 21. marec.

Panama kanal v živo

Povezava na živo sliko panamskega kanala. Jadrnice so tam običajno okrog 19:00 po srednjeevropskem času.

Strganje školjk

18.3.2005, petek, N 09°21', W 79°54', Colon/Panama

Slavc se je že navsezgodaj, dokler ni take pripeke, lotil čiščenja barke. Na vodnem delu trupa so bile že 1 cm velike školjke ter prav toliko "masti". Kasneje sva pripravila še bokobrane iz gum in barka je takorekoč pripravljena na prehod. Jutri se poslavljajo Danci, s katerimi smo bili skupaj od San Blasa, pa tudi na prvi "kanalski preizkušnji". Delu posadke se že mudi na letalo na Galapagosu. www.northernstar.dk

Popoldne sem se lotil peke kruha, da preveriva, kako deluje pečica. Kruh je bil kar dober, le štruci na robu sta bili od spodaj malo zažgani, ker greje le na eni strani.

Poglejte pri tistih z rusko zastavo in nekim čudnim znakom na njej.

Skupaj ob joti

19.3.2005, sobota, N 09°21', W 79°54', Colon/Panama

Ob sobotah dela pisarna jadralnega kluba le do 12. ure. Zato smo odšli na obalo dovolj zgodaj, da smo prišli do interneta, Slavc in Marjetka pa sta šla tudi po manjših nakupih za prehod. Zaradi pomanjkanja pilotov so spet prestavili nekaj čolnov na pozneje. Med njimi je tudi danski Northern Star. Upava, da to ne bo vplivalo tudi na najin razpored. Popoldne je Slavc skuhal svojo specialiteto, joto po Vilminem receptu. Vabljena sta tudi Marjetka in Morten. Vsem je zelo teknila. Sicer pa je velik problem v promet spraviti 100 in 50 dolarske bankovce, ker so kolumbijci prinesli v Panamo ogromno ponarejenega denarja v teh apoenih.

Polnjenje zalog

20.3.2005, nedelja, N 09°21', W 79°54', Colon/Panama

Na cvetno nedeljo je sledila nabava hrane za približno 50 dni, do marqueških otokov. Kupil sem tudi panamski klobuk.

Skoraj celo popoldne sva pakirala in spravljala hrano v bunkerje. Ob štirih je prišla na obisk Marjetka z obljubljeno kuro v cimetovi omaki. Bila je odlična.
Na upravi kanala so nama potrdili prehod ob barkah Northern Star in Iolia.
Slavc je za še enega pomočnika pri vrveh našel skiperja češke posadke. Jutri ob štirih se zberemo in pripravimo vse potrebno za odhod. Prehod boste lahko videli z live internet kamero 22.3. približno ob 19:00 po srednjeevropskem času.

Preko prvih treh zapornic

21.3.2005, ponedeljek, N 09°16′, W 79°54′, Jezero Gatun/Panama
Tokrat sem se lotil čiščenja kobilice. Bila je taka kot "rašpla". Za vsak slučaj sem še enkrat preveril čas odhoda,da ne bi bilo kakšnih neprijetnih presenečenj.
Okrog štirih smo se zbrali vsi na krovu Bea-e: Čeh Vašek (Angel), ki je bil 4 leta v Novi Zelandiji in sedaj jadra po svetu, Marjetka in Morten (Little Mermaid) in midva s Slavcem. Novim članom posadke sem pojasnil predviden potek dogodkov in dolžnosti. Dvignili smo sidro in okrog sedme ure je prispel pilot Angel, ki je, kot smo izvedeli kasneje, praznoval rojstni dan, ravno tako kot skiper Mors na Northern Star, ki je šla istočasno z nami. Pred zapornicami smo se vezali na njihovo desno stran ter prevzeli krmno vrv na steni zapornice. Slavc je spretno ravnal po pilotovih navodilih na krmilu in motorju. Prehod skozi vse tri zapornice navzgor je bil brez najmanjšega problema. Na jezeru Gatun smo zavili na bojo za prenočevanje. Sledila je obilna večerja in nato zaslužen počitek.

Na sliki: Vasek, Morten, Angel, Slavc in Marjetka

Končno na Pacifiku

22.3.2005, torek, N 08°55′, W 79°31′, Flamenco/Panama

"Pa smo čez" sva si s Slavcem oddahnila, ko smo se zasidrali na sidrišču v Flamencu. Že kmalu po bujenju opic (ob 5. uri) smoob 7:00 sprejeli pilot, tokrat Carlosa, in krenili na 4,5 ure dolgo vožnjo po kanalu. Vozili smo s povprečno hitrostjo 5.5 vozla. Ob 11:30 smo bili že pri zapornici. Tokrat smo se vezali le na eno večjo oldtimerico, ki je sama prevzela vse vrvi za stene zapornice. "Chiquite" se bojijo, da bi popustila. Navzdol je šlo še bolj gladko kot navzgor. Ob treh smo bili pod mostom dveh Amerik, kjer smo se poslovili od pilota, in ob štirih že na sidrišču v Flamencu. Sledilo je slovo od Marjetke in Mortona, ki imata datum prehoda 6. aprila nato pa gresta v Ekvador. Čeh Vašek pa ima prvi termin v drugi polovici aprila in je še možnost, da se vidimo v francoski Polineziji. Zvečer sva se pozdravila še z avstralcema Erniejem in Julie s Sovereign II ter preverila termin za dvig jadrnice.

Dvig jadrnice iz vode

23.3.2005, sreda, N 08°55′, W 79°31′, Flamenco/Panama

Dopoldne sva barko pripeljala s sidrišča v Marino Flamenco, kjer sva počakala na plimo in dvig. Med čakanjem sem skočil še v trgovino z barvami. Dobil sem odlično proti vegetativno barvo s kar 65-75% bakrovega oksida. Zaščitniki okolja se bodo pri tem podatku kar križali, vendar se v teh vodah drugače s čolni ne da voziti.

Ko sva Beo dobila na stojala, sva takoj začela s pranjem in strganjem. Res je čudno, da je sploh še kam šla. Zvečer sva si privoščila še internet in večerjo v bližnji restavraciji. Sicer pa je Panama City 4 milijonsko mesto in center vsega dogajanja, kar gre na račun razvoja drugih panamskih mest.

Čiščenje spodnjega dela trupa

24.3.2005, četrtek, N 08°55′, W 79°31′, Flamenco/Panama

Takoj s svitom sva že nadaljevala s čiščenjem in strganjem trupa ter barko še dopoldne pripravila za prvi temeljni premaz. Vodno linijo sva dvignila za 10 cm. Precej dela je bilo tudi s propelerjem.

Nanos barve nama je dal s sušenjem kakšne 3 ure odmora, potem pa je sledil nov sloj. Tako je vse pripravljeno za jutrišnji dvojni nanos antivegetativne barve. V soboto bova čoln predvidoma že imela spet v vodi.

Na sliki je tudi ostanek ene od školjk s premerom 1 cm, za tiste, ki niso verjeli

Nanos zaščitne barve
25.3.2005, petek, N 08°55′, W 79°31′, Flamenco/Panama
Sledila sta dva premaza z antivegetativno barvo. Takoj, ko sva končala se je lepo vlil dež. Upava, da to ne bo škodovalo barvi. Jutri naju čaka še čiščenje vodnega tanka in spust v vodo.
Danes je sicer v Panami praznik, veliki petek, in proti večeru se je to videlo po številnih gostih v bližnjih lokalih ob marini. Imam občutek, da gre za nekaj podobnega kot sta Bled in Portorož v panamski izvedbi.

Od tu se lepo vidi mesto Panama City.

Bea zopet v vodi
26.3.2005, sobota, N 08°55′, W 79°31′, Flamenco/Panama
Ker sva imela pri roki močnih 220V sva lahko uporabila vrtalnik in povrtala krmno senčno konstrukcijo in jo utrdila.
Dvig je bil naročen za 14:00, ko je bila najvišja plima. Pobarvala sva še tiste dele trupa, na katerih so bila stojala in spust z dvigalom v vodo lepo dokumentirala. Spet se je zlila popoldanska nevihta. Pozno popoldne sva že preživela na sidru na drugi strani otočka.
Ti štirje dnevi so se končali z dobrimi 1.000 USD stroškov. Sledi pa stroškovno ugodnejše obdobje na odprtem morju.

Velika noč

27.3.2005, nedelja, N 08°55′, W 79°31′, Flamenco/Panama

Za praznični velikonočni zajtrk sva si tako kot vsak pošten Slovenec, veren ali neveren, privoščila šunko s pirhi. Šunka sicer ni bila "tista prava",pa je vseeno teknila. Malo sva pogrešala tudi potico.

Nato sva se lotila čiščenja rezervoarja vode in popravila izvenkrmni motor, ki je imel v vplinjaču neke nepotrebne dele (smeti).

Ostali del dneva sva preživela v prazničnem lenarjenju v senci. Psihočno se pripravljava še na zadnje panamske nakupe: voda, plin, diezel, sadje, zelenjava, kruh, ... v glavnem hitreje pokvarljiva roba, kar se hrane tiče.

Vsem zvestim bralcem tega dnevnika sporočam, da se sedaj nekaj časa ne bom oglasil. Predvidevam, da bom v dveh do treh tednih na Galapagosu, nato pa v nadaljnjih 30 dneh na Markeških otokih, kjer upam na internetno povezavo.

Poslednji dnevi v Panami

28.3.2005, ponedeljek, N 08°55′, W 79°31′, Flamenco/Panama

Malo pred deveto sva odšla po opravilih. Slavc je imel žehto, jaz pa sem šel po preostalih nakupih, po plin in na pošto. Domov sem poslal poln dnevnik, slike na CD-ju in nekaj video posnetkov.

Končala sva okrog treh in ker se nobenemu ni dalo kuhati, sva si privoščila pizzo v bližnji restavraciji.

Na internetu sem preveril še zadnjo pošto, ker sva tik pred odhodom. Vreme je že nekaj dni s popoldanskimi nevihtami. Tako naj bi ostalo do srede. V sredo zjutraj naj bi tudi krenila na pot proti Galapagosu. Okrog 1.000 milj dolga pot vodi tudi skozi dolldrums ali Inter Tropical Convergence Zone (ITCZ), po domače povedano en kup bonace okrog ekvatorja.

Za motoriranje sva se oskrbela z dodatnimi petimi 20 litrskimi kantami, kar naj bi zadostovalo za dodatnih 50 ur motoriranja.

Na sliki je nova vaba za rabe, zadnji model.

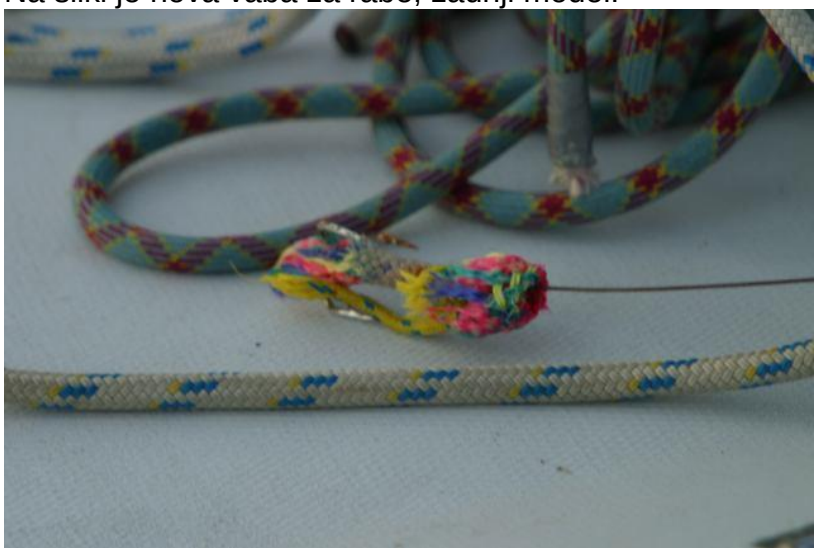

Še gorivo in voda

29.3.2005, torek, N 08°55′, W 79°31′, Flamenco/Panama

Sledilo je še polnjenje vodnih rezervoarjev in goriva. Barko sva čim bolj enakomerno obremenila.

Popoldne sva šla se šla odjavit v Balboo, kjer so najprej nekaj komplicirali, da bi se po prehodu kanala morali tam takoj prijaviti. Nekako sva le uspela prepričati uradnike, da bi rada le zapustila Panamo naslednji dan.

Na internetu napovedi niso bile nič kaj ugodne glede vremena. Veter v glavnem iz smeri, kamor smo namenjeni. Nekatere barke še kar čakajo na ugodnejše vreme, midva pa jutri zjutraj odrineva.

Na sliki je most dveh Amerik

Proti rtu Cabo Mala

30.3.2005, sreda, N 07°57′, W 79°28′, Panamski zaliv

Navsezgodaj, že okrog pol šeste ure sva začela laziti po barki in pripravljati izplutje. Sidro sva dvignila ob sedmih, pomahala v slovo barkam na sidrišču in Panami ter zavila v kanal, nato do konca po njem in proti izhodu Panamskega zaliva, rtu Cabo Mala.

Nastavila sva nove trnke in vabe na močnejšem laksu. Izžrebala sva straže in kuharstvo. Srečala sva nekaj ribiških čolnov in v glavnem motorirala. Popoldne se je ponudila lepa priložnost za jadranje, saj je veter malo ojačal. Pri dviganju jadra in zasuku barke veter sem bil nepozoren na trnek, ki je ostal v vodi in rahlo se je zapletel v propeler.

Slavc je premagal strah pred morskimi psi in odrezal laks, ki na srečo ni povzročil kakšne škode. V prihodnje bo treba biti bolj pazljiv.

Oba sva vesela, da sva po skoraj enomesečnem čakanju v Panami zopet na vodi in da se končno začnemo pomikati proti Avstraliji.

120 cm, 7 kg trofeja v ponvi

31.3.2005, četrtek, N 06°26′, W 80°35′, Pacifik

Preko noči sva do 11. dopoldne lepo jadrala v polkrmo. Nato je veter pojenjal in motor je spet prišel do glavne besede.

Že v času zajtrka je prijel za vabo prvi dorado in odnesel cel trnek z laksom vred. Laks je bil namreč preslabo privezan na ribiško palico in vozel se je razvezal. Naredil sem nove vabe in nov komplet za lovljenje ter tokrat bolj zanesljivo učvrstil zadevo. Rezultat se je pokazal okrog štirih popoldne - kot običajno, ko sva na krov povlekla 7kg, 120 cm dolg dorado. To je bila lepa popestritev kosila.

Sicer pa je bil od 11. ure dalje Pacifik res Pacifik. Morje je bilo povsem mirno in sapica le do treh vozlov. Nafte za celo pot ni. Ne vem, kako bo, če se bodo stvari razvijale v tej smeri.

Brezveterje in mala poraba

1.4.2005, petek, N 05°02′, W 81°45′, Pacifik

Brezveterje ali neugoden slab veter sta se nadaljevala cel tretji dan. Nekoliko naju je razveselil le podatek, da sva v 30 urah pokurila le 45 litrov nafte in ne planiranih 60. Ob taki računici bi bilo goriva dovolj celo do cilja na Galapagosu. Nekajkrat so se nama razigrano približali delfini ali pa so v daljavi zganjali ribe z glasnimi skoki iz vode. Tu in tam vidiva kakšno želvo in pa precej praznih plastičnih steklenic in drugih odpadkov.

Ob slabem vetru sva nekaj poskušala tudi z genakerjem, vendar se je veter tako obračal in nihal, da sva po uri-dveh opustila misel na tako jadranje in si predstavljala, kako bo, ko bova brez goriva.

Ribe so si tokrat vzele odmor, kar niti ni tako hudo, saj imava še nekaj zaloge.

Strah pred prvo nevihto

2.4.2005, sobota, N 04°14′, W 82°26′, Pacifik

ITCZ ali dolldrums je tokrat opravičil svoj sloves. Nevihtni oblaki pred nama so naju z bliskanjem in grmenjem pripravili do spremembe smeri. Obrnila sva proti jugu, ker je bil v tej smeri ugoden veter. Tako sva prevozila noč in proti jutru ponovno naletela na podoben problem. Poskušala sva v različnih smereh in se na koncu odločila, da to k ničemur ne vodi ter se vrnila na stari kurz. Popoldne naju je prehitela ena nevihta in videla sva, da sploh ni tako strašno, kot se je prej zdelo. Loviva vsako sapico močnejšo od 9 vozlov, sicer pa ostalo motorirava, dokler bo rezervoar dopuščal.

Trenutno je do Galapagosa še 533 milj.

Tudi nevihte niso samo slabe

3.4.2005, nedelja, N 03°24′, W 83°44′, Pacifik

Krasen veter in ugodno jadranje dopoldan sva plačala s peturno nevihto, ki se je začela malo pred kosilom (ob treh). Ni sicer nič posebnega, le brez moči čakaš, kdaj se bo oblak zapeljal čezte in koliko vode bo nate spustil.

Ima pa taka nevihta tudi dobre lastnosti, saj okrepi veter in tako lahko jadraš hitreje v željeni smeri, kajti valovi skoraj povsem izginejo, ker jih dež nevtralizira.

Na večer so se oblaki malo razkadili in pokazalo se je celo modro nebo. To pa je pomenilo padec vetra in zagon motorja.
V kalužo sva dobila nekaj vode in še ugotavljava od kod je prišla. Ali je morda s palube z dežjem ali pa kakšen drug problem.

Neugoden jugozahodnik

4.4.2005, ponedeljek, N 02°40′, W 85°05′, Pacifik
Nočno jutranja straža od 5-8 ure je postregla z oblačnim svitom. Vreme se je nekaj časa še kujalo, vendar tudi zagotavljalo potreben veter. Proti poldnevu je veter le še naraščal, vendar v neugodni smeri iz jugozahoda. Popoldne sva zato kljub vetru 10-12 vozlov pognala motor in popravljala smer.
Do cilja je še dobre tri dni ali 345 milj.
Voda v kalužo priteka od nekod za zadnjega dela palube in bo potrebno paziti ob nalivih.
Že nekaj dni nas ponoči spremljajo tri do štiri čigre, ki imajo očitno paritveno obdobje.
Slavcu je danes zmanjkalo cigaret, tako da je bil to prvi dan brez njih. Pokadil je že po dve škatli na dan.

Dvoboj motor-veter

5.4.2005, torek, N 01°52′, W 86°04′, Pacifik

Jadranje v žago nama ni nič kaj v veselje. Za 1 miljo v smeri Galapagosa jih narediva 2.5 cik cak. Problem je, ker je barka težka in gre slabo v veter, le do kakšnih 55-60 stopinj. Pri tako slabem kotu pa so vse računice tudi v glavnem slabe. Slavc se je zato odločil, da gre v boj do zadnje kapljice diezla direktno v veter in valove. Po pregledu rezerv nafte in porabe goriva, imava le-tega za okrog 350 milj, do cilja pa jih je še okrog 270.
Sprašujeva se, kje so tiste ekvatorske bonace!?
Sedaj razumeva tistega pomorščaka, ki je z enim prvih GPS zgrešil Galapagos in se nato vračal nanj. Ni ga zgrešil, le do njega ni mogel zaradi neugodnega vetra in valovanja.

Hladna voda ob ekvatorju

6.4.2005, sreda, N 00°40′, W 87°23′, Pacifik
Morje se je povsem umirilo in vožnja v smeri otokov je bistveno olajšana. Tudi nasprotni veter je popustil. Problem je le še tok, ki ga je kar za 1 vozel.
Tisti mali veter, kar ga je, je zelo hladen. Razlika med sončno in senčno stranjo je vsaj 15-20 stopinj. Morje ima tu le dobrih 23 stopinj, kar je v primerjavi s panamskih 29 mrzlo.
Jata čiger okoli barke se je še povečala. Zdi se kot, da bi se zmenile: "Čez noč se dobimo pri Bei." Takoj ob svitu namreč izginejo in jih niti ne morem dobro slikati.
Ribe sploh ne prijemljejo. Prej bi ujela kakšnega ptiča.
Do konca te etape naju loči še 162 milj.

Preko ekvatorja

7.4.2005, četrtek, S 00°19′, W 88°51′, Pacifik

Motoriranje se nadaljuje. Na dan porabiva 35 l goriva. Tu in tam poskusiva jadrati z genakerjem v vetru 6-7 vozlov, vendar sta smer in hitrost, ki ju dosegava, preslaba. Ob 13:00 po lokalnem času sva si čestitala za prehod ekvatorja in obeležila dogodek s fotoaparati. Slavc je simbolično daroval tudi grškemu bogu morja Neptunu.

Popoldne naju je presenetil ptič, ki se je ustavil na sončnih celicah in jih onečedil.

Že celih 9 dni, vse od odhoda iz Paname nisva videla niti ene ladje ali čolna. Niti na radarju v dosegu 16 milj ne.

Jutri dopoldne bi morala biti že v Baquerizo Moreno, upravnem središču galapaških otokov ali Islas Colon, kot jim pravijo Ekvadorci. Leži na otoku San Cristobal. Trenutno sva oddaljena še 56 milj.

Galapagos/Islas Colon

8.4.2005, petek, S 00°53′, W 89°36′, Baquerizo Moreno/Galapagos/Ekvador

Prvotno nastavljeni kurz na otok San Critobal sva nekoliko popravila zaradi nevarnih čeri. Večino otoka sva preplula ponoči. Ko se je zdanilo sva pripravila še sidro, ki je med potjo shranjeno v enem od bunkerjev v salonu, da premec ne tišči preveč v vodo zaradi teže. Po nekaj pozivih na kapitanijo sva ostala brez odziva in vplula v zaliv ter se ob 9:30 po lokalnem času (UTC-6) zasidrala k drugim jadrnicam. Tu je bilo veliko znancev iz panamskega kanala.

Slavc je takoj skočil po cigarete. Zaradi morskih levov večina uporablja vodni taxi namesto pomožnih čolnov. V eno smer te stane 0.5 USD. Po prijavnih formalnostih (viza 15 USD in permit za plutje 95 USD) sva si ogledala mestece, šla na internet in skušala najti ugodno varianto za Slavčev prenosni telefon. Vse je bilo predrago, zato je sedaj do 15.4.2005 dostopen na svoj elektronski naslov.

Od taksistov so prišle že razne ponudbe za oskrbo z gorivom in vodo, pa tudi turistične aranžmaje za ogled otoka.

Izlet po otoku San Cristobal

9.4.2005, sobota, S 00°53′, W 89°36′, Baquerizo Moreno/Galapagos/Ekvador

Takoj zjutraj sva pomaknila vrh jambora malo naprej, da se pri bumu ne krivi preveč. Ob 9:00 sem imel odhod na ogled otoka San Cristobal. Zapeljali smo se proti kraterju z jezerom sladke vode na vrhu. Približno napol poti je nacionalni park v malem z galapaškimi želvami in endemičnim rastlinjem. Sledil je spust proti južni obali, kjer smo poslikali morske iguane. Izlet se je končal s kosilom, kjer smo si privoščili jastoga. Gostiteljeva babica je že od vsega začetka svoje restavracije zbirala slike in podpise vseh jadrnic, ki so se ustavile pri njej. Vnuk Fernando nadaljuje družinsko tradicijo in dobil je štiri nove vpise. Vpisal sem Beo in polistal tudi, če bi kje našel kakšno slovensko, vendar je nisem.

Ponovno sem srečal Angleža Richarda s katerim sem šel prvič preko Panamskega kanala. Na obisk mu pride žena in skupaj gresta na enotedensko križarjenje po otokih s turistično ladjo.

Sprehod po Baquerizo Moreno

10.4.2005, nedelja, S 00°53′, W 89°36′, Baquerizo Moreno/Galapagos/Ekvador

Kot ponavadi sva jutranje sveže ure izrabila za servisna opravila na barki. Tokrat je bil na vrsti motor z menjavo olja in filtrov. Dotočila sva tudi nafto in pripravila kante za novo

polnjenje. Plinsko olje je tu po 1.30 USD za galono (3.785 litrov). Sledil je odhod na obalo s komunikacijskim delom, kosilom in nakupom nekaterih potrebščin. Kosilo je tako poceni (1.5-2 USD), da se nama ga niti ne da pripravljati na barki.
Slavc je sklenil narediti arhive svojih slik in se ob tem naučil tudi zapisovati CD-je. V računalništvu napreduje bolj in bolj iz dneva v dan. Sicer pa v mestu ponujajo v glavnem ene in iste aranžmaje z ogledom vulkanskega krateria El Junca, želv in morskih iguan. Več izbire imajo potapljači in deskarji na valovih. To je tu nacionalni šport št. 1.

V mislih že na Markeške otoke

11.4.2005, ponedeljek, S 00°53′, W 89°36′, Baquerizo Moreno/Galapagos/Ekvador
Na kapitaniji sva morala poravnati še plovno dovoljenje (95 USD), dan pa sva v glavnem posvetila polnjenju rezervoarjev nafte in vode. Ob še nekaterih malenkostih sva pripravljena za nadaljnjo plovbo.
Po ogledu prospektov in propagandnih gradiv sva se odločila, da drugih otokov ne bova obiskala, ker ne ponujajo kaj bistveno novega in drugačnega.
V mislih se že koncentrirava na nov odsek poti, ki bo najdaljši od vseh na poti okoli sveta.

Na Markeške odpotujeva v četrtek

12.4.2005, torek, S 00°53′, W 89°36′, Baquerizo Moreno/Galapagos/Ekvador

Dan je že minil v preverjanju vremena in določanju prihodnje poti. Skušala se bova čim prej spustiti do 5 stopinj južno in nato s pasati do Hiva Oa v Markeškem otočju.
Četrtek zjutraj sva določila za odhod. Jutri nabaviva še zadnjo, najbolj pokvarljivo robo in zbalansirava barko.
Na sidrišču je vsak dan več novih gostov, stari pa počasi odhajajo. Zaenkrat je starih znancev iz Paname bolj malo.

Nenavaden gost na barki

13.4.2005, sreda, S 00°53′, W 89°36′, Baquerizo Moreno/Galapagos/Ekvador
Zjutraj sva nakupila še nekaj špecerije nato pa ležerno rebila dan. Jaz sem malo začel obnavljati francoščino, Slavc pa je še podmazal krmilo.
Današnji podatki o vetru kažejo na vzhodnik, ki bi bil za odhod proti Markezom ravno pravšnji veter. Tudi naprej je bil veter tak kot "mora biti". Upava, da bo tako tudi ostalo in še naprej trajalo.
Na sidrišču je 16 bark in od tega le še 4 z nekajdnevnim stažem. V glavnem so ameriške, kanadske, skandinavske in angleške. Tu in tam se na vsakih nekaj let najde tudi kakšna slovenska. Ponoči, ko sva se že odpravila spat, je po barki začelo nekaj lomastiti. Oba sva skočila v zrak gledat, kaj je. Barko si je za svojo vzel eden od morskih levov. Dogodek sva ovekovečila in morskega leva spodila nazaj v morje.

Slovo od Galapagosa

14.4.2005, četrtek, S 01°29′, W 90°01′, Pacifik (1)

Tik preden sva ob 8:30 dvignila sidro, je Slavc še skočil v mesto na internet pogledat,če je dobil kakšen odgovor v zvezi s kreditnimi karticami. Te mu namreč kmalu potečejo. Nove so mu poslali v Panamo, vendar jih do najinega odhoda še ni bilo.

Iz zaliva naju je proti odprtemu morju pospremil dober veter. Poslovila sva se še od najjužnejših otočkov in krenila proti petim stopinjam južno. Za ta del ITCZ sva rekla, da bova še pogosteje vklapljala motor, če bo veter padel pod 9-10 vozlov. Sicer pa je zaenkrat le-ta v ugodni smeri iz JV in voziva skoraj bočno.

Trnek je zopet v vodi. Tokrat so se mu ribe uspešno izognile.

Sprememba smeri - Pacifik 2. dan

15.4.2005, petek, S 02°16′, W 91°43′, Pacifik (2)

Ko sva prišla do dveh stopinj južno, sva obrnila proti zahodu, ker sva prišla do podatkov, da so v območju, kamor sva nameravala pluti, pogoste nevihte (S03-08 in W90-95). Veter je popustil in skoraj cel dan sva motorirala. Šele proti večeru se je zopet malo okrepil, da sva nastavila metuljčka.

Sicer pa uživam v vožnji, opazovanju valov, oblakov ter razmišljam o razno raznih stvareh. Tu je dovolj časa za to.

Elektronske karte Markizinih otokov- Pacifik 3. dan

16.4.2005, sobota, S 02°25′, W 93°24′, Pacifik (3)

Prijetno nočno in dopoldansko jadranje je prekinila popoldanska umiritev vetra in proti večeru se je tudi valovanje že povsem umirilo. H gibanju vodne mase je prispevalo le še oddaljeno dolgo valovanje iz JV. Tudi nasprotni tok pojenjuje.

Ugotovila sva, da Garminove elektronske karte ne pokrivajo Markeških otokov. Zato sva uporabila C-Map in določila točne "way pointe". Novo Garminovo spominsko kartico s Pacifikom bova tako vstavila šele na tokratnem cilju za preostali del do Avstralije.

Glede rib je še naprej slabo. Danes sem nastavil za vabo lignje, ki so ponoči pristali na krovu, pa vseeno nič.

V slabem vetru sva poskusila tudi s špinakerjem. Na hitrosti sva pridobila za kakšen vozel. Je pa tudi več dela z njim.

Slavc se uči tipkati - Pacifik 4. dan

17.4.2005, nedelja, S 02°35′, W 95°18′, Pacifik (4)

Od ranega jutra sva imela cel dan lep pasat JV od 10-15 vozlov. Stare vabe sva zamenjala z novimi, še bolj domiselnimi. Na te pa bodo morale prijeti. Najprej sva poskusila z dvema in sta se zavozlala laksa. Gordijski vozel sva reševala po kosilu in ga tudi rešila. Res sva si zaslužila pivo. Nato sva nastavila le eno vabo na palico. Čez kakšni dve uri je boben zaropotal, skočil sem k zavori in jo zaprl, vendar je bila sila prevelika. Palica se je malo skrivila, laks pa se je pri taki hitrosti odvijanja le še strgal z bobna. Merlin je še kakšnih štiri do petkrat skočil iz vode, ko se je hotel otresti trnka in to je bilo vse za ta dan, kar se rib tiče.

Nastavila sva nov trnek, tokrat na fiksno ograjico. Upam, da name ne bo kakšna riba odnesla še te.

Sicer pa napredujeva kar solidno s kakšnih 120 milj na dan.

Slavc se je lotil tečaja tipkanja in za vajo na računalnik prepisuje Tavčarjevo Cvetje v jeseni.

Prvi obisk delfinov - Pacifik 5. dan

18.4.2005, ponedeljek, S 02°46′, W 97°14′, Pacifik (5)

Tik pred svitom je Beo spremljala kar velika skupina delfinov. V vodi so se zelo dobro videle sledi svetlečega planktona.

Veter se je čez noč okrepil do 20 vozlov tako, da imava še preko celega dneva lep rodeo po valovih. Še posebno zoprno je kuhanje, ko ti lonci letijo na vse strani. Pri obroku ni nič čudnega.če ti krožnik nenadoma poleti prek mize.
Danes so bile zelo aktivne morske lastovke, leteče ribe, ki so se dvigovale iz vode pred čolnom in švigale na vse strani.
Slavc še naprej kaže svoje kuharsko mojstrstvo pri enolončnicah in omakah. Tokrat je pripravil odlično prikuho k rižu. Nekaj nameče skupaj in na koncu je odlično.

Luna nekoliko drugače - Pacifik 6. dan

19.4.2005, torek, S 02°54′, W 98°52′, Pacifik (6)
Zopet je celo noč brnel motor. Veter se je dvignil šele dopoldne in od tedaj uživava v prijetnem jadranju. Valovanje je razmeroma majhno.
Luna se na južni polobli vidi nekoliko drugače kot na severni. Pri nas velja, ko raste, da se Debeli, ko pada pa Crkuje. Tu sta črki D in C obrnjeni malo drugače, včasih od spodaj navzgor, včasih pa od zgoraj navzdol. Težko rečeš ali gre za D ali C.
Še naprej voziva v močan protitok 1.5-2 vozla. Pričakujeva, da se bo to v dveh ali treh dneh obrnilo. Tako vsaj kažejo podatki v Visual Passage Planerju (www.digwave.com), programu za načrtovanje poti, z vetrom, tokovi in drugimi pomembnimi podatki, ki jih rabi navigator pri načrtovanju plovbe.

Tule na sliki se luna debeli.

Menjava Genoe - Pacifik 7. dan

20.4.2005, sreda, S 03°11′, W 100°52′, Pacifik (7)

Proti jutru je zopet zaropotal motor. Tokrat sva zamenjala rol genovo. Gor je šla večja, ki bo bolje vlekla v slabšem vetru in ob bočnem do krmnem vetru. Pri 9-10 vozlih vetra sedaj daje že hitrost 6.5 vozla povodi in do 5.5 po GPS (hitrost preko dna). Veter je preko dneva obrnil na jug, zvečer pa spet nazaj na jugovzhod.

Danes sva šla skozi zadnji Waypoint s spremembo smeri (S03 in W100). Sedaj greva po ortodromi do otoka Hiva Oa približno v smeri 250. Te črte je še za 2360 milj.

Končno se naju je usmilila prva ribica, mali dorado, toliko, da sva ga okusila. Cena zanj pa je bila še ena izgubljena vaba pred tem.

Dober ulov - Pacifik 8. dan

21.4.2005, četrtek, S 03°37′, W 102°55′, Pacifik (8)

Na nočno jutranji straži si je Slavc vzel čas za premislek glede vab in iz rokava povlekel aduta, del rdečega ovoja dakronske vrvi. Še preden sem ga zamenjal, je imel v kokpitu že eno malo zlato skušo. Ravno dobro jo je očistil že je prijela še ena. Sedaj sva vedela, da ribe na tej strani Galapagosa padajo na rdeče vabe. Sam sem preizkusil še umetnega lignja iz sredice dakronske vrvi. Ta je bil še uspešnejši, saj je bila ta zlata skuša večja od prejšnjih dveh skupaj. Končno sva bila potešena glede ulova in sledila je prava ribja

pojedina. Sedaj bom verjetno kakšen dan tiho glede rib. Veter je ugoden do 15 vozlov in z bokom drviva Markesom naproti. Vzvalovanost morja je med 2-4. Velika genova zaenkrat odlično nosi.

Uživava v jadranju - Pacifik 9. dan

22.4.2005, petek, S 04°03′, W 104°58′, Pacifik (9)

Umirjen dan. Uživam v vožnji ob ugodnem vetru, morju in vse ugodnejšem toku. Voziva v poprečju kakih 5.5 vozlov preko dneva in 4.5-5 vozlov preko noči. Zvečer se množina oblakov zaradi visoke vlage v zraku (70-80%) ob ohladitvi zaradi sončnega zahoda bistveno poveča (potroji ali več). Marsikje tudi dežuje. Na srečo pod takimi oblaki do sedaj še nisva bila. Vzvalovanost morja je med 2-4 ob dodatnem dolgem valovanju. To pomeni, da so valovi ob 1-2 metrskih dolgih še nagubani od 0.5 do 1 metra in se vrhovi valov že malo penijo. Voziva bočno na valove z jadri na levih uzdah (bum na desni - port tack). Nagnjena sva od 0-15 stopinj, prehod preko valov pa včasih pošteno zaziblje barko, kar je neugodno predvsem v kuhinji.

Avtopilot zaenkrat odlično deluje in se drži poti v okviru +/-10 metrov.

Visoke hitrosti - Pacifik 10. dan

23.4.2005, sobota, S 04°33′, W 107°26′, Pacifik (10)

Včeraj zvečer sva premaknila uro na nov časovni pas UTC-7 (Greenwich(London)-7).
Po GPS dosegava že rekordno hitrost za to barko. Veseli naju predvsem, da izdatno pomaga tudi tok. Urna povprečja so že okrog 7.5 vozlov. Vzdušje je odlično in straže se rutinirano izmenjujejo na vsake tri ure, enkrat dnevno pa tisti, ki ni kuhar, odsluži še eno uro, da se termini straž pomaknejo za eno uro in niso vedno ob istem času.
Za nama je že prvih 1.000 milj, dvakrat toliko pa jih še ostane do cilja.
Malo sva gledala tudi razpored za naprej in do jeseni v Avstraliji naj bi imela 9-10 etap. To pomeni na vsako približno 12-17 dni z vožnjo vred. Izgleda, da bo kar pestro.

Še naprej hitro - Pacifik 11. dan

24.4.2005, nedelja, S 05°01′, W 109°46′, Pacifik (11)
To je bil enkraten jadralski dan. Dopoldne sva sicer začela v šibkem vetru z genakerjem, vendar sva ga kmalu pospravila, ker je veter postal premočan. Z odprto genovo je šlo nato tja do 8 vozlov po GPS (+ tok) in do 7.5 vozlov po brzinomeru.
Slavc se je spomnil na Vilmo in njen rojstni dan ter ji pripravil torto iz palačink. Žal jo bo Vilma videla le na sliki.
Mnogi, ki berete tole, se boste vprašali, kaj vidi v tej modri puščavi. Po svoje ne veliko: 3.5 milje do obzorja, oblake, sonce, luno in zvezde ter tu in tam kakšno ribo. Vendar se zato razveselim vsake malenkosti, ki tako postane pomembnejša in ji sicer v današnjem hitrem tempu življenja niti slučajno ne bi posvečali pozornosti. Človek bi večkrat moral na tako potovanje, ki mu omogoča, da malo razmisli o tem in onem, kaj je pomembno in kaj ni, kako se do koga obnašamo in zakaj, da dirka za denarjem in pritoževanje nad pomanjkanjem časa pač ne moreta biti smisel življenja. Jaz pravim, da na koncu vedno ostane čas.

Peka kruha - Pacifik 12. dan

25.4.2005, ponedeljek, S 05°29′, W 112°08′, Pacifik (12)
Zmanjkalo nama je svežega kruha oz. starega svežega kruha in lotil sem se peke. Ko sem imel pripravljeno testo, je Slavc rekel, da pečice vseeno ne bi uporabljala, ker lahko poškoduje plinsko napeljavo. Lotil sem se cvrtja testa in izpadli so prav dobri krušni ocvrtki, ki upam, da bodo za kakšen dan nadomestili svež kruh. Sicer imava še prepečenec in nekaj trajnega kruha. Za jutri predvidevava polovico poti in če bo to to in naprej še podoben veter bova že v začetku maja na Markeških otokih.
Z ribami je sedaj tako, da so prevelike in odtrgajo vabo ali pa ne zagrabijo.

Na polovici - Pacifik 13. dan

26.4.2005, torek, S 05°57′, W 114°30′, Pacifik (13)
Za polovico poti sva nazdravila s čilskim Cabernet-Sauvignonom. Računava, da bo druga polovica časovno še hitrejša, saj je tok na najini strani.
Dopoldne sva se še borila z vsemi jadri proti šibkemu vetru,popoldne pa sva vseeno prešla na motor.
Bea je čez noč ujela kar zajetno letečo ribo (25 cm), ki sva jo potem uporabila za vabo. Skoraj cel dan sva jo vlekla za sabo, ko jo je zagrabil morski pes. Sunek je bil tako močan,

da se je odkrivil trnek. Morski pes je odplaval dalje s svojo malico, midva pa sva ostala brez še ene vabe.

Padec vetra - Pacifik 14. dan

27.4.2005, sreda, S 06°21′, W 116°39′, Pacifik (14)
Praznični dan se je začel s slabim vetrom v krmo. Dvignila sva špinaker in dopoldanski veter prejadrala z njim. Popoldne je še ta veter padel pod razumno mejo in vklopila sva motor. Izgleda, da sva prišla ravno na mejo dolldrums ali pa se je ta pomaknila južneje.
Praznično vzdušje sva popestrila z Avseniki. Vzela si bova tudi dva dneva dopusta in ga vezala s prvomajskimi prazniki, tako kot mnogi doma.

Videla sva prve ladje - Pacifik 15. dan

28.4.2005, četrtek, S 06°53′, W 118°49′, Pacifik (15)
Noč je bila v znamenju špinakra, proti jutru pa se je veter okrepil in nastavila sva genoo in nekoliko skrenila iz smeri, ker Slavc ne mara voziti metuljčka. Popoldne je bilo spet špinakrovo.
Proti jutru sva srečala dve korejski ribiški ladji.

Rumenoplavuta tuna - Pacifik 16. dan

29.4.2005, petek, S 07°08′, W 120°58′, Pacifik (16)

Dan je minil v slabem vetru izmenjaje špinaker in motor. Ne vem kako bo, če bo do konca tako.

Po enem tednu suše sva ujela prvo tuno v Pacifiku - rumenoplavuto. Ulov je bil kot naročen, saj sem ravno razmišljal, kaj naj pripravim k pire krompirju. Danes sem se zabaval tudi s pripravo pudinga in želeja. Prej sva vedno imela probleme in se ni nič dobrega izcimilo, tokrat pa je izpadlo zelo dobro. Bomo še ponovili.

V toku tega dneva bova tudi prešla v zadnjo tretjino te etape. Še 1.000 milj pa bova tam. Ob normalnih razmerah v osmih dneh.

S Slavcem sva v prvih dneh stavila koliko časa bova vozila. Sam sem stavil na 28 dni, on pa na 27. Izgleda, da bo pizza njegova.

Srečanje z delfini - Pacifik 17. dan

30.4.2005, sobota, S 07°29′, W 122°55′, Pacifik (17)

Delfine sva na Pacifiku podnevi redko srečala. Tokrat so nama popestrili dan zjutraj in skoraj dve uri spremljali Beo. To je bila sedaj prva resna priložnost, da jih malo posnamem in poslikam.

Veter je povsem upadel. Noč sva premotorirala, zjutraj sva dvignila genaker, nato pa popoldne zopet pognala motor. Goriva imava še za kakšnih 600 milj z rezervo vred. Vsaj 400 milj bo treba še prejadrati in to pomeni 3-4 dni ugodnega vetra.
Slavc je že končal s tipkarskim tečajem in pretipkal celo knjigo Cvetje v jeseni. Sedaj ga čaka obdelava slik in priprava gradiva za internet.

Plezanje na jambor - Pacifik 18. dan

1.5.2005, nedelja, S 07°47′, W 124°42′, Pacifik (18)
Tudi veter je bil danes nedeljsko-praznično razpoložen in ni presegel 9 vozlov. Dopoldne sva še nekaj poskušala s špinakerjem, potem pa ga je povsem zmanjkalo. Sedaj motorirava do naslednjega vetra ali praznega tanka.
Ob slabem vetru se še toliko bolj občuti tropska vročina. Sonce je res močno. Zelo nadležno je dopoldne in zvečer,ko skoraj nimava sence. Noči se da bolje prenašati. Ob vetru in hladnem morju (okrog Galapagosa) so bili potrebni tudi dolgi rokavi. Trenutno plujeva po morju z 29.6 stopinjami Celzija.
Ob dvigovanju genakra se nama je pri vrhu odpela zaklepna sponka na dvižnici in potrebno je bilo plezanje na jambor, da sva jo dobila dol. Slavc je nekaj kilogramov lažji, pa je plezal on.

Genaker in spinaker na delu - Pacifik 19. dan

2.5.2005, ponedeljek, S 08°09′, W 126°52′, Pacifik (19)
Proti jutru sva končno našla nekaj vetra ter ga začela loviti z genakerjem v položaju špinakra, nato paga zamenjala s špinakerjem, ker je veter še narasel.
Cel dan sva imela ugodno jadranje. V 24 urah skuriva kakšnih 35 litrov nafte in je imava v rezervi še za dva ali tri dni.
Zopet so na krajši obisk prišli delfini, kar je pomenilo, da najverjetneje tudi tokrat ne bova ujela nič rib.
Upava, da bo ta veter malo trajnejši, čeprav proti večeru že popušča.

Vročina, vročina... - Pacifik 20. dan

3.5.2005, torek, S 08°34′, W 128°53′, Pacifik (20)
Lepo jadranje na špinaker dopoldne in nato okrepitev vetra ter menjava na genoo in nekaj slabši kot jadranja. Zamenjala sva dvižnico špinakra, ker je bila stara pretrda in že načeta. Kot kaže so pasati ponovno začeli delovati, saj se je tudi oblačnost popravila.
Midva še naprej računava dan prihoda za različne variante vetra in motoriranja.
Dnevi so zelo vroči. Kar se temperature tiče je še najbolje biti na nočni straži.
Na vsake toliko časa pregledava hrano,predvsem riž in testenine, če je kaj žužkov. Na Karibih in v Panami jih dobiš z embalažo ali že kar zapakirane. Dobila sva tri v rižu in jih odstranila. Razsuto hrano imava sicer po plastičnih steklenicah, da je ločena med sabo in v primeru česarkoli ne bi bila vsa zanič. Sveža hrana je že v glavnem pošla, razen zelja, čebule in česna.

Moč vetra raste - Pacifik 21. dan

4.5.2005, sreda, S 08°40′, W 130°38′, Pacifik (21)
Soliden veter 12-25 vozlov preko noči je povzročil tudi solidne valove do treh metrov. Gre že za veter in vzvalovanost 5-6 stopnje po Beauforu. Po obratu, ker naju je zaneslo že 25 milj s smeri, praktično prvič jadrava na desnih uzdah (starboard tack). Pred nočjo bova ponovno obrnila.
Avtopilot se v teh razmerah kar dobro drži, le ponoči, ko sva jadrala v načinu vetrnega pilota, je po potrditvi spremembe vetra (15 stopinj), prišlo do nenadnega obrata z vetrom. Ta se je ob zaščiti na bumu dobro končal, brez hitrega preleta buma. Tudi jadra sva nato še malo zmanjšala in uspešno prejadrala noč. Do cilja imava še nekaj manj kot 500 milj (en Jadran).

Mojih 40 let - Pacifik 22. dan

5.5.2005, četrtek, S 09°24′, W 132°22′, Pacifik (22)
Že ob prvi izmeni tega dne mi je Slavc čestital za 40. rojstni dan in mi izročil darilo. Uradno sva praznovala dopoldne, ko sem spekel kruh namesto torte. Prilegel seje tudi španski puding - flan.
Sicer sem planiral, da bom pot okoli sveta do 40. leta že končal, pa se nekako ni izšlo.Tole potovanje je v bistvu darilo meni samemu,recimo, za zaokrožitev prve polovice življenja.

Veter je sicer malo popustil, valovi pa se še kar ne poležejo. Križariva v polkrmo ob najini idealni smeri. Še vedno delava več kot 100 milj na dan, kar naj bi naju pripeljalo na cilj v štirih dneh.

Deževni oblaki - Pacifik 23. dan

6.5.2005, petek, S 09°31′, W 134°27′, Pacifik (23)

Na polnočni straži me je pošteno dvakrat opral deževni oblak. Veter se je zelo menjal, tako da sem moral narediti številne obrate, če sem hotel kolikor toliko voziti v smeri. Podobne težave je imel tudi Slavc. Dopoldne se je morje začelo umirjati, na nebu pa so še kar veliki deževni oblaki, ki vsak trenutek grozijo, da se bodo zlili nad nama.

Spustila sva se pod 300 milj, kar je le še desetina poti in sedaj imava že tudi nafte dovolj, če že vetra ne bo. Dan je bil sicer soparen in vroč. Tako sva se prekladala po barki in iskala senco, pri čemer je imel prednost dežurni. Iz kabine si se vedno vrnil ves premočen. Rib enostavno ni. Izginile so tudi jate letečih rib. Le tu in tam se pojavi še kakšna. Tudi na BBC World Servis so imeli oddajo na temo prevelikega izlova rib in opustošenosti morij.

Sva že nestrpna pred ciljem - Pacifik 24. dan

7.5.2005, sobota, S 09°43′, W 136°21′, Pacifik (24)

Nočno motoriranje sva prekinila z jutranjim špinakrom in nato prehodom na polkrmo z genoo. Veter je bil soliden, valovi pa tudi in proti koncu dneva sva se odločila za krmno vožnjo samo z genoo.

Jadranje je bilo odlično, nestrpno pa že pričakujeva prihod, saj so številke na merilnikih vse manjše. Zaenkrat planirava prihod za ponedeljek dopoldne.

Spremstvo velikih pliskavk - Pacifik 25. dan

8.5.2005, nedelja, S 09°46′, W 138°10′, Pacifik (25)

Morje in veter se držita kar okoli petih beauforov, kar omogoča prijetno jadranje. Dopoldne so se nama pridružile velike pliskavke. To so morski sesalci, podobni delfinom, vendar skoraj dvakrat večji od njih. Razigrano so plavale okoli barke in se sporazumevale s piskajočimi glasovi. Prihod na cilj tempirava za jutri zjutraj. Veter in smer plovbe sta ugodna. Na obzorju še vedno iščeva kakšno drugo jadrnico, vendar je vse manj verjetnosti, da bi na tej dolgi poti srečala vsaj eno.

Pristanek na Hiva Oi

9.5.2005, ponedeljek, S 09°48′, W 139°02′, Atuona/Hiva Oa/Markizini otoki

Še v okviru petindvajsetega dne sva zjutraj pristala na Hiva Oa/Markizini otoki v francoski Polineziji. Na sidrišču sva najprej srečala Nicolasa (Batt), ki se je takoj, ko sva povedala odkod sva, pohvalil, da je skoraj eno leto jadral skupaj z Milanko Lange Lipovec ob južni Afriki. Tu je tudi Iolea, s katero sva skupaj prečkala panamski prekop.
Ko sva pospravila barko, sva se odpravila v vas in izvedela, da se lahko prijaviva le dopoldne do 12. ure. Tu imajo nekakšen vmesni čas, saj je premaknjen za pol ure.
Ko sva začela plačevati prve račune, se je pokazala resnica o francoskih otokih. So izredno dragi. Tako je tudi z navadno špecerijo v trgovinah. Ogled nekaterih znamenitosti me vseeno čaka v naslednjih dneh. To sta vsekakor grobova Paula Gauguina in Jacquesa Brela ter še nekaj naravnih znamenitosti.

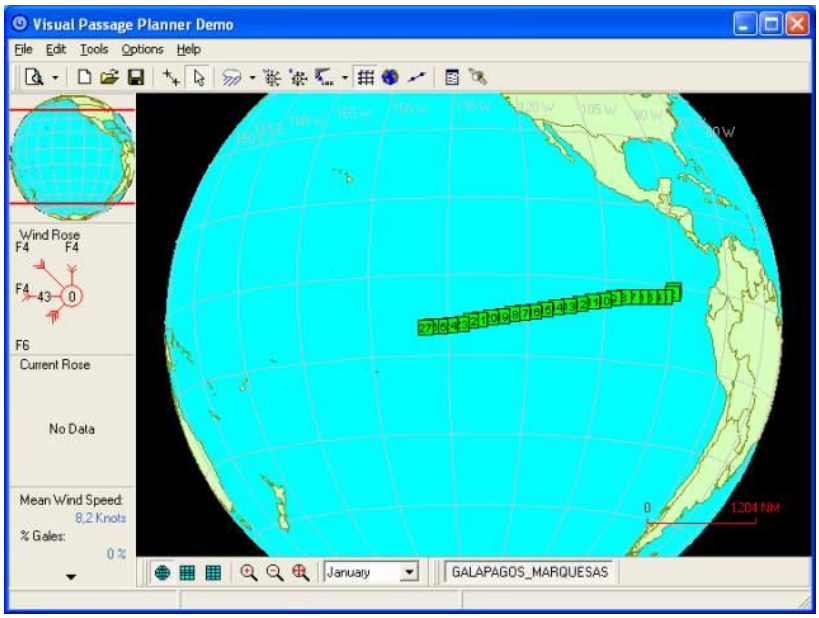

Neurje v zalivu

10.5.2005, torek, S 09°48′, W 139°02′, Atuona/Hiva Oa/Markizini otoki
Ponoči in dopoldne nas je večkrat fino napral dež, da so skiperji zaskrbljeno preverjali sidra in bližino sosednjih bark. Nekateri so se presidrali, drugi zategnili sidra. Vsi so na dveh sidrih, premčnem in krmnem, da se barke ne obračajo, ker je v zalivu razmeroma malo prostora. Prišlo je še kakšnih pet novih bark in med njimi tudi ena norveška, s katero smo bili skupaj že v Colonu v Panami.
O količini padlega dežja naj povem le to, da je bilo zjutraj v gumenjaku vode skoraj do polovice (20 cm), do poldneva pa ponovno toliko.
Popoldne v zalivu trenirajo veslači na polinezijskih kanujih. Tu v zalivu je namreč tudi veslaški klub.
Zaradi vsega tega silnega dežja sva prijavo prestavila na naslednji dan. Sva pa imela čas popraviti motor za gumenjaka, saj je po enomesečnem mirovanju začel štrajkati.

Prijava in ogled pokopališča

11.5.2005, sreda, S 09°48′, W 139°02′, Atuona/Hiva Oa/Markizini otoki

Tokrat se je jutro prebudilo v sončen dan. Praktično vse nove posadke so sešle v vas prijavit. Midva sva prijavo združila z nabavo špecerije, jaz pa sem si šel ogledat še grobova Gauguina in Brela. Popoldne sva se odločila poiskati internet v hotelu Hanakee, na lepi razgledni točki nad zalivom Atuona. Gre v bistvu za bungalove. Internet je še na klasično linijo prek modema 56k in s slabo povezavo. Za jutri smo se zmenili, da lahko prinesem svoj računalnik in pošljem z njega. Cena povezave je 100 PF na 5 min ali po naše 2.400 SIT/uro. Ugodno, ali ne.

V naslednjih dneh še narediva servis motorja, dokupiva nafto in nekaj zalog hrane, pa na pot proti otočju Tuamotu na Rangiroo, največji koralni atol v tem arhipelagu.

Problemi z izvenkrmnim motorjem

12.5.2005, četrtek, S 09°48′, W 139°02′, Atuona/Hiva Oa/Markizini otoki

Slavc je dan začel s servisom, jaz pa z dostavo nafte. Dobro, še prej sva si za zajtrk privoščila šmorn (praženec). Liter nafte stane 99 polinezijskih frankov ali krat dva tolarjev. Ravno, ko je bilo najbolj pomembno, je odpovedal izvenkrmni motor na gumenjaku (spet se je zapacal vplinjač - fergazer), tako da sem vseh 150 litrov nafte lepo zveslal do barke. Po kosilu sem odšel v hotel v upanju, da dnevnik objavim na internetu, pa so imeli

prekinjene telefonske linije. Slavc je šel na pošto na internet pogledat e-maile in ko sem prišel v Atuono, je ravno končal, da sem si jih ogledal še sam. V glavnem spam. Žal terminal ne dovoljuje nobenega priključevanja zunanjih enot. Vidim, da se je končal Portorož Open z nekaterimi presenetljivimi izidi (Škoberne, Rožiči, ...).
Novih bark je vse več in vse težje parkirava na pomolu. Jutri se odjaviva in v soboto zjutraj na pot.

Nikakor do interneta

13.5.2005, petek, S 09°48′, W 139°02′, Atuona/Hiva Oa/Markizini otoki
Še pred osmo,ko je kolikor toliko znosna temperatura, sva na barko zvozila vodo. Od Galapagosa do tu sva porabila 150 litrov + 160 litrov v steklenicah. Po vodnih poslih sva se šla v vas odjavit in videla, da imajo danes maraton. Skoraj vsi so praznovali in tudi Slavc si je privoščil vlogo bobnarja v cilju. Popoldne nisem uspel priti do interneta v hotelu. Še naprej imajo okvaro na linijah, čeprav gre za hotel iz verige Pearl Lodge, ki ima svoje enote tudi na Bora Bori, Tahitiju, Manihiju, ... Cene v njih so od 400 USD na dan dalje.
Jutri dopoldne počakava oseko in odrineva proti Rangiroi. Veter v začetnem delu naj bi bil slab iz vseh smeri, proti Tuamotuju pa proti 15 vozlom z vzhoda ali jugovzhoda.

Odhod proti Rangiroi

14.5.2005, sobota, S 10°07′, W 139°30′, Pacifik

Pred dvigom sidra sva nakupila še kruh in zelenjavo. Sidri sta bili zelo dobro zakopani v zalivskem pesku. Ob 10:30 sva dvignila roki v pozdrav in krenila iz zaliva proti odprtemu morju. Namesto napovedanih 5 vozlov naju je sprva gnalo 15 vozlov z nenavadne severne smeri. Pozno popoldne sva prebila pregrado deževnih oblakov in padla v napovedan veter do 5 vozlov. Raymarinov avtopilot Autohelm 4000+ je začel nekaj štrajkati, zato sva ga zamenjala s Simradovim TP30. Za tega morava še urediti povezavo z GPS, Autohelm pa razdreti in pogledati kaj škrta.

Do Rangiroe imava sicer 600 milj.

Vse več deževnih oblakov

15.5.2005, nedelja, S 11°03′, W 141°00′, Pacifik

Oblaki, ki naju prečkajo so vse bolj mokri. V zahvalo dobiva kakšen veterni pospešek.

Sicer je nedelja minila bolj ležerno: Slavc je popravil nekaj stranskih omaric, v katere je tekla voda s krova, jaz pa sem novega pilota povezal z GPS.

Proti poldnevu je nekaj oblakov zapretilo kar z vetrom do 30 vozlov, vendar so naju le oplazili. Pred takimi izpadi so tudi ptiči bolj zbegani in ne vedo ali bi sedli na barko ali ne.

Plavanje na 3000 metrih vode

16.5.2005, ponedeljek, S 11°57′, W 142°35′, Pacifik

Noč sva nekako prejadrala s solidnim vetrom v prvem delu in slabim v drugem. Dopoldne je povsem upadel in spreminjal smer. Popoldne je zapihal severovzhodnik do10 vozlov (v krmo).

Slavc je nadaljeval s čiščenjem omaric nato pa sva šla zamenjat genoo. Velika je šla dol šele posredovanju na jamboru. Morje se je povsem umirilo, zato sva ustavila barko, da sem si privoščil kopanje na približno 3.000 metrih globine. Občutki so krasni, čeprav je prisotnega nekaj strahu pred "tistim" tam spodaj.

Ribe praktično ni. V treh dneh nisva videla niti ene leteče ribe. Ali je to posledica francoskih jedrskih poskusov na Mururoi, ki je nedaleč od tu (otočje Tuamotu-južni del,okrog 1.000 milj)? Francozi imajo južno od 17 stopinj 20 minut in 145 stopinj, 25 minut zahodno zaprto območje.

Prva nevihta

17.5.2005, torek, S 12°48′, W 144°03′, Pacifik

Okrog petih zjutraj naju je prehitela skupina deževnih oblakov in naju močila dobro uro ter ustvarjala veter do 25 vozlov. Držala sva smer v polkrmo s cutter stayem na levem boku. Obseg oblakov je bil prevelik, da bi jim ušla.
Zadnji se je razblinil ravno nad nama. Valov taki oblaki ne ustvarjajo, saj so razdalje vseeno premajhne, dež pa površino kar izravna.
Preostanek dneva sva nekaj prejadrala s krmnimi vetrovi, če pa je veter le preveč oslabel, sva vključila motor.

Druga nevihta

18.5.2005, sreda, S 13°42′, W 145°35′, Pacifik
Danes sva imela veter iz čisto vseh smeri. Začelo se je z nevihto ob petih zjutraj in nato preganjanjem do zgodnjega popoldneva. Ko sva prebila zadnje deževne oblake, se je odprlo jasno nebo. Veter je padel, morje pa se je mešalo z vsaj treh strani. Na koncu je vseeno prevladala severovzhodna - v krmo - s petimi vozli. Do cilja je tako še dober dan vožnje. Na atol Rangiroa morava priti med dnevno plimo, to je med 8. in 14. uro. Kasneje je tok iz atola premočan ali pa je vidljivost preslaba.
"Ko imava čas", sestavljava načrte za nadaljnjo pot in postanke. Tahiti bo nekako polovica poti tako preko Pacifika kot na poti okoli sveta. Do Avstralije je še okrog 4.500 navtičnih milj v ravni črti.

Tretja nevihta

19.5.2005, četrtek, S 14°32′, W 147°04′, Pacifik

Če sva imela včeraj 2-3 urno nevihto, je bila tokrat trikrat hujša. Začelo se je že malo po polnoči, ko naju je dobila velika kompozicija oblakov. Stvar je bila še toliko slabša, ker se ni čisto nič videlo. Reševal naju je radar, ki je kazal vsaj deževne oblake. Najprej sva bežala v polkrmo z vetrom 30 vozlov. Ko je veter malo popustil sva obrnila nazaj v pravo smer in vozila z motorjem ter jadri proti vetru in valovom. Proti svitu sva malo bolje videla situacijo, bilo pa je v glavnem tudi že mimo. Izgleda, da je nekje na jugu depresija, ki vleče zrak s tega območja in onemogoča pasate. Veter sva zopet imela iz statistično povsem nenavadnih smeri (sever, zahod, jugozahod).

Oprema in midva se zaenkrat dobro držimo in se veselimo prihoda na Rangiroo.

Prihod na Rangiroo

20.5.2005, petek, S 14°58′, W 147°38′, Rangiroa/Tuamotu

Po deževni noči se je proti jutru malo umirilo in ob otoku sva bila že okrog četrte ure. Nato sva se do osme ure vozila po poti nazaj in naprej ter čakala ugodno uro. Na C-mapu so otoki zamaknjeni za četrt milje proti zahodu, kar sva opazila pri zavoju v prehod Avatoru v atol.

Ob takem nevihtnem vremenu v zadnjih dneh je bilo na sidrišču le šest bark. Zasidrala sva se okrog desete ure zjutraj, nekaj pojedla in šla spat. Popoldne je z zahoda prišla nova nevihta, ki je pa je tudi že vzvalovila morje v atolu, saj je širok kar 15 milj.

Ponovno srečanje s Haffimanom

21.5.2005, sobota, S 14°58′, W 147°38′, Rangiroa/Tuamotu

Nevihta z dežjem ni pojenjala pozno v noč, zjutraj pa je bilo morje vseeno kot ogledalo. Najprej sva se presidrala, saj so nama koralne skale pustile le 10 metrov verige pri guganju. Po številnih manevrih sva le rešila sidro in ga prestavila na manj skalnato območje.

Ravno, ko sem se pripravljal na obalo, je mimo priplula Haffiman, norveška jadrnica, stara znanka še iz Paname.

Končno sem prišel spet do enega spodobnega interneta in objavil vsebine za skoraj mesec in pol nazaj.

Slavc je le prišel do svojih cigaret, čeprav kar malo jamra, saj so bile v hotelu Kia Ora skoraj še enkrat dražje kot sicer. To je zelo luksuzen hotel, tudi z luksuznimi cenami celo za francosko Polinezijo.

Sicer pa sem dobil pol litra tahitijskega piva Hinano v neki priobalni restavraciji že za 400 PF (800 SIT). Cena interneta pa je 1.400 PF/uro.

Prehod ciklona

22.5.2005, nedelja, S 14°58′, W 147°38′, Rangiroa/Tuamotu

Laguna je zopet nemirna in veter piha tja do 25 vozlov. Prešel nas je ciklon in v nekaj dneh naj bi se vreme in smer vetra že toliko popravila, da se bo dalo iti proti Tahitiju.
Sicer pa je dan minil na zibajoči in gugajoči barki ob študiju vremenskih kart, ki sva jih končno uspela uspešno prejemati, in dostopov do bodočih ciljnih otokov.

Snorkljanje in potapljanje privlači številne goste atola.

Sprehod po atolu

23.5.2005, ponedeljek, S 14°58′, W 147°38′, Rangiroa/Tuamotu
Dopoldne sem si ogledal otok do vasi Avatoru. Na celem atolu je okrog 6.000 prebivalcev v dveh vaseh. Na tem delu je tudi letališče, srednja šola z internatom za cel arhipelag Tuamotu, osnovna šola, pošta, dve banki, cerkev, bencinska črpalka, štiri trgovine z živili, nekaj z olačili in spominki, delavnice z nakitom, še posebej s črnimi biseri, in dva luksuzna hotela, ter še nekaj bifejev in restavracij. Precej ljudi živi tudi od potapljaških izletov.
Glede na kakih 10 km ceste je tu presenetljivo veliko avtomobilov ter celo en taxi (bus). Veliko je novogradenj, kar pomeni, da se kraj turistično iz leta v leto bolj razvija. Elektriko pridobivajo iz enega velikega dizelskega generatorja, vse komunikacije pa gredo preko satelitov. Poleg domačinov je tu tudi kar nekaj priseljenih Francozov.
Vreme se stabilizira in v dnevu ali dveh gremo spet na pot - proti Tahitiju.

Dužina na jadrnici Haffiman se seli z Norveške v Malezijo.

Na isti poti kot Haffiman

24.5.2005, torek, S 14°58′, W 147°38′, Rangiroa/Tuamotu

Po razgovoru s posadko Hafimana smo ugotovili, da gremo do Avstralije praktično po isti poti.

Vreme, tu na Rangiroi, je slabo poleg tega pa tudi sidrišče ne varuje pred južnimi in zahodnimi vetrovi. Kljub napovedanemu izboljšanju nas je danes popoldne pošteno naprala nevihta.

Korale ob oseki.

Tahiti zaenkrat preložen

25.5.2005, sreda, S 14°58′, W 147°38′, Rangiroa/Tuamotu

Vstala sva že ob petih zjutraj, da se pravočasno pripraviva na dvig sidra in konec oseke v prehodu. Ravno sva dvignila sidro, pa naju je pri dvigovanju označevalne boje odneslo proti sosednjemu katamaranu, kjer se je sidro zataknilo v njegove privezne vrvi. Trčenju sva se še izognila s spuščanjem sidra in vzvratno vožnjo. Soseda Haffimana sva poklicala, če nama pride na pomoč z dinghyjem, da rešimo sidro, ker sva najin pomožni čoln že pospravila v potovalni položaj. Na nesrečo mu je sredi poti odpovedal motor. Sedaj sva lahko hitro napihnila svojega in šla v reševanje soseda, ki ga je odnašalo proti obali z

ostrimi skalami. Ujel sem ga tik pred obalo, že za skalami tako, da sva le s težavo prišla mimo njih in visokih valov. Veter je namreč nažigal do 30 vozlov. Nato sva s Slavcem vrgla rezervno sidro in glavnega pustila le z bojo. Kasneje sem ga dvignil izpod katamarana z dinghyjem in uspešno odvozlal tudi označevalno bojo. Ker je bilo rezervno sidro večinoma na vrvi, sva se še enkrat presidrala. Tokrat se je zataknilo za koralno skalo rezervno sidro, ki še čaka, da ga rešiva v kakšnem lepšem vremenu. Po petih urah sva bila zasidrana na starem mestu. Tahiti nama očitno še ni namenjen.

Na Rangiroi še kar slabo vreme

26.5.2005, četrtek, S 14°58′, W 147°38′, Rangiroa/Tuamotu

Veter je nabijal celo noč in v laguni so se razvili metrski valovi. Zjasnilo se je proti poldnevu,veter pa ni popustil. Ker sem si hotel razjasniti sliko glede napovedi vremena, sem šel na obalo na internet in ugotovil, da je nad Tuamotujem ogromen sistem oblakov. Napoved padavin sicer ne omenja veliko, so pa problem valovi 2-2.5 metra z juga. Pomeni, da bomo tolkli skoraj direktno vanje. Odločili smo se še malo počakati, da se veter obrne bolj na iz vzhodne strani, se malo umiri, poleg tega pa se mora umiriti tudi morje.

Slavc je skušal dvigniti rezervno sidro, pa v razburkanem morju ni šlo. Prišlo je nekaj jadrnic, ki v laguni iščejo zavetja, tega pa ni.

No saj je tudi čakanje po svoje lepo in koristno za kakšno stvar, ki je sicer ne bi opravil.

Rešeno še rezervno sidro

27.5.2005, petek, S 14°58′, W 147°38′, Rangiroa/Tuamotu

Po zajtrku sva se lotila rezervnega sidra. Valovanja je bilo še kar nekaj (0.5-0.75 m), kar bi nama s sunki lahko pomagalo. Vrv sva pritegnila do konca in nekajkrat poskusila s čolnom potegniti kar se je dalo. Ko je Slavc vzel masko,da bi pogledal, kje je zataknjeno, je bilo v bistvu samo še za potegnit v dinghy. Vremenske napovedi so se izboljšale, kot tudi samo stanje in očitno naju je nekaj moralo zadržati tu.

Popoldne je na obisk prišel Morten, skiper Haffimana. Malo smo podebatirali o odhodu ter poti. Slavca je zanimala malezijska varianta poti ter preletovanje v Avstraliji (ni prezimovanje, ker bo zima sedaj!).

Malo sem krmil prilepe, pridne čistilce lagune ter sklenil enega ujeti. Kmalu je prijel na kruh, da sva se slikala, nato pa sem ga izpustil nazaj v vodo.

Visoki valovi proti Tahitiju

28.5.2005, sobota, S 15°23′, W 148°12′, Pacifik

Okrog osmih zjutraj je bilo vse pripravljeno za dvig sidra. Tokrat je šlo gladko. Haffiman se je odsidral istočasno in plul za nama proti izhodu lagune. Zunaj naju je na robu otoka že prehitel in popoldne že izginil za obzorjem s svojim 37ft Sun Odissey.

Veter je pihal 15-25 vozlov ob valovih 2.5 metra. Veter je bil sicer ugoden, le valovi so malo preveč iz smeri, tako da sva morala za 10-15 stopinj iz smeri, ker je preveč tolklo v trup. Pričakujeva dan in pol do dva dneva dolgo vožnjo, cca 200 navtičnih milj.

Dober večer Tahiti

29.5.2005, nedelja, S 17°32′, W 149°34′, Papeete/Tahiti

Noč je bila za Beo kar naporna, vendar je do jutra,ko se je malo umirilo, dobro prenesla vse udarce valov.

Popoldne sva na obzorju že uzrla obrise otokov Tahitija in Mooree. Danes je bil sicer čudovito jadranje z vetrom in valovi v bok. Slavc praznuje prvo obletnico odhoda na pot in obenem tudi polovico poti, jaz pa tudi polovico Pacifika.

Ob 21:30 sva se privezala v pristanišču v Papeeteju.

Presidranje k marini Taini

30.5.2005, ponedeljek, S 17°34′, W 149°37′, Taina/Tahiti

Po opravljeni prijavi pri pristaniških oblasteh, mejni policiji in carini sva šla na ogled mesta, da se malo orientirava. Kljub opozorilom, da je zelo drago, so bile cene zmernejše kot na predhodnih postajah. Tudi internet je bistveno hitrejši in cenejši. Popoldne, ko sva šla povpraševat po mizarskih storitvah za ojačitev barke, sva, kot bi se zmenili, srečala posadko Haffimana. Morten naju je opozoril, da je bilo na mestnem privezu precej tatvin in naj se presidrava v bližino marine, kjer so oni. To sva po hitrem postopku tudi storila še pred temo. Napisal sem nekaj razglednic in obnovil internet stran. Sedaj je pred nama nekaj servisnih dni,nato pa še malo ogleda otoka.

Dan namenjen servisu

31.5.2005, torek, S 17°34′, W 149°37′, Taina/Tahiti

Dan sva posvetila iskanju potrebne opreme za popravilo barke (spoj palube pri prvi kabini). Pri tem opravilu nama je nesebično pomagal eden od domačih obrtnikov.

Popoldne sva šla v mesto še na internet in pivo, ob povratku v marino pa naju je na pijačo povabil še Morten. Tudi on je imel delavni dan s servisom motorja. Ponudil nama je tudi svoj generator, da bo Slavc lahko povrtal luknje z vrtalnim orodjem na 230 voltov.

Kmalu bi ostala brez dinghyja

1.6.2005, sreda, S 17°34′, W 149°37′, Taina/Tahiti

Ko sva zjutraj pogledala okrog čolna, ni bilo dinghyja. Sam se ni mogel odvezati, saj je bil zavezan s pašnjakom in zavarovan s polovičnim vozlom. Ko sem se vrnil s policijske postaje, kjer sem prijavil krajo, sem na pomolu v marini, kamor sva se preselila, ob Haffimanu zagledal najin čoln. Morten je dejal, da ga je pripeljal Američan Don s trimarana Anduri. Zjutraj je priplaval mimo njegove barke.
Popoldne sem se šel še posebej zahvalit. Naključje je hotelo, da je bil prav on tisti, ki so mu pred dnevi ukradli motor, čoln pa je našel v bližnjem zalivu.
Slavc se je sicer lotil mizarskih opravil pri ojačevanju prednjega dela barke, sam pa sem šel po že potrebnih nakupih.
S Haffimanom smo izmenjali slike s poti proti Tahitiju in preživeli prijeten večer ob steklenici španskega vina.

Imenitna večerja

2.6.2005, četrtek, S 17°34′, W 149°37′, Taina/Tahiti
Slavc je cel dan sestavljal in "šraufal" ojačitve, sam pa sem dopoldne odšel v mesto, popoldne pa malo študiral francoščino. Zvečer smo si s sosedi (Haffiman) privoščili imenitno večerjo v restavraciji v marini. Razlogov zanjo je bilo več, eden od njih pa tudi najdeni dinghy.

Pojasnilo policistom

3.6.2005, petek, S 17°34′, W 149°37′, Taina/Tahiti

Na policijski postaji sem moral podati še poročilo, kako smo dobili nazaj dinghy. Slavc je v glavnem končal z ojačitvami, sedaj je potrebno le še sestaviti opaže in tapete.

Haffi nam je pripravila odlično večerjo: ribo v sladko-kisli omaki po malezijsko.

Iz marine sva se preselila nazaj na sidrišče, kjer bova še čez vikend. V ponedeljek ali torek pa bomo že napoti proti novim ciljem.

Duty free nafta

4.6.2005, sobota, S 17°35′, W 149°37′, Taina/Tahiti

Haffiman nama je ob slovesu dostavil še gorivo po neobdavčeni tarifi. Odšel je Bora-Boro,kjer mu bodo vrnili 6.000 USD kavcije za tri člane posadke. Na srečo te kavcije v gotovini Slovencem ni treba plačevati. Ob slovesu smo si zaželeli mirno morje in ugoden veter ter izrazili upanje na ponovno snidenje. Verjetnost je kar precejšnja, saj nas do Avstralije vodi praktično ista pot. Po nakupih in internetu sva popoldne končala z oblogami in se bova jutri spravila na popravilo avtopilota.

Ko sem se vrnil iz trgovine, je bila najina barka le še kak meter od sosedove. Želel je da se presidrava, vendar zaenkrat upava, da je bilo dovolj le poteg verige stran od njega. On kroži na 75m verige, midva pa na 45m.

Ali imaš mogoče baterijski vrtalnik? Seveda, izvoli.

Skuterji in veslači

5.6.2005, nedelja, S 17°35′, W 149°37′, Taina/Tahiti

Kot kaže pri avtopilotu je nekaj narobe z ležajem in bova poskušala dobiti novega.

Dan je bil sicer vroč in je minil bolj ležerno, ob branju. Mimo sidrišča so vseskozi švigali skuterji in motorni čolni s smučarji na vodi. Popoldne so na vodi vedno veslači v tradicionalnih kanujih katamaranih enosedih do šestsedih. Med veslači je opaziti tudi precej deklet.

Za šoferje avtobusov pa je prav neverjetno, kako velik procent je šoferk.

Prvi prosti dan za Slavca

7.6.2005, torek, S 17°35′, W 149°37′, Taina/Tahiti

Po ogledu vremenske napovedi sva določila, da je višina valov 2-3 metre previsoka in da raje počakava kakšen dan. Trenutno je v tem koncu spet eno podobno vreme kot je bilo nad Tuamotujem. Ciklon na jugu povzroča stalne nevšečnosti. Veter bi še bil,pa je morje previsoko.

Zamenjal sem še nekaj knjig v menjalni bukvarni v marini. Slavc je bil vesel dneva premora po stalnem delu in je skoraj cel dan pisal pisma in pakiral pošto.

Sosed je imel sidro skoraj čisto zraven najinega, tako da se je vse skupaj še dobro izšlo. Nekateri imajo v vodi skoraj 100 metrov verige in vrvi ter s svojim vrtenjem zavzamejo kar lep kos sidrišča.

Ponovno srečanje z Nicolasom

8.6.2005, sreda, S 17°35′, W 149°37′, Taina/Tahiti

Še en čakalni dan.Na obalo niti nisem hodil, ker takoj ostaneš brez kakšnega tisočaka.Malo bolj sem se posvetil literaturi in francoščini. Okrog poldneva je na sidrišče priplul Nicolas. Ponovno srečanje po Markeških otokih.

Nedaleč od sidrišča se valovi razbijajo na koralnem grebenu. Ponoči se sliši, kot bi mimo tebe nekaj metrov stran peljal vlak. Z juga sedaj prihajajo še posebej visoki valovi.

Proti Bora-Bori

9.6.2005, četrtek, S 17°18′, W 150°18′, Pacifik

Na obalo sem odpeljal še smeti in pogledal vremensko napoved, da ne bi bilo kakšnih presenečenj. Ob 8:30 sva dvignila sidro, zapustila sidrišče in čez dobro uro tudi pristanišče Papeete. Morje med Tahitijem in Mooreo je bilo sprva mirno in brez vetra, da sva že mislila, da bo treba kar nekaj motorirati. Izkazalo se je drugače. Sredi kanala med otokoma

je dobro potegnilo in tudi držalo celo popoldne. Skoraj še enkrat toliko, kot je bilo napovedano (veter, ne valovi). Zopet sva dajala s šestimi bofori.
Ob takem poteku dogodkov bova na Bora-Bori že jutri dopoldne (150 NM od Tahitija).

Srečanje s kiti pred Bora-Boro

10.6.2005, petek, S 16°32′, W 151°45′, Bora-Bora/Družbeni otoki
No, potek dogodkov ni bil tak in na Bora-Boro sva prišla ob treh popoldne. Noč je bila vseeno naporna in stalno buškanje valov v bok barke nama ni dalo trdnega spanca.
Ko sva spustila sidro, sva še nekaj pojedla in šla počivat.
Med potjo so se nama nekaj milj pred otokom pridružili pravi kiti. Bila jih je cela jata. Veliki so bili približno toliko kot barka (10 metrov) in Slavc se je že ustrašil, da bi se kateri zaletel vanjo. Že v kratkem so šli svojo pot dalje.

Na sliki: Raiatea, Bora-Bora, kit, Znameniti lux hotel Bora-Bora

Lepote Bora-Bore

11.6.2005, petek, S 16°32’, W 151°45’, Bora-Bora/Družbeni otoki
Od sidrišča do vasi Vaitape sem se odpravil kar peš, da sem si lahko bolje ogledal okolico. V laguni je bila ravno zasidrana križarka, ki je dala vasi poseben utrip z ameriškimi (v glavnem) gosti. Ti so se razkropili po trgovinah z nakitom in kupovali črne bisere ter druge

spominke z Bora-Bore. Kraj se kar razvija, povsod se gradi. Med drugim tudi zdravstveni dom, ki bi jim ga lahko zavidala marsikatero večje slovensko mesto. Cene so v glavnem francosko polinezijsko navite, ampak to je cena tega, da smo tu. Ne more biti vsak.
Sidrišče je sicer globoko (22-25m), vendar izredno mirno. Tišina ponoči je že skoraj moteča.
Bora-Bora je sicer, podobno kot ostali družbeni otoki,vulkanski otok obkrožen s koralnim grebenom. Posebno značilna je ogromna skala sredi otoka. Po otoku je speljane okrog 40 km ceste. Na severnem delu sta letališče ter hotel iz verige Pearl Beach, na jugu pa je znameniti luksuzni hotel Bora-Bora in še nekaj podobnih hotelov.

Bora-Bora, raj za potapljače

12.6.2005, petek, S 16°32', W 151°45', Bora-Bora/Družbeni otoki
V vodnem rezervoarju je že nekaj dni močno ropotalo. Potrebno je bilo odtesniti pokrov in pogledati za kaj gre. Odlomil se je plovec na merilniku količine vode. To popravilo nama je vzelo dopoldne.
Popoldne sem si ogledal še južni konec otoka. Gre v glavnem za hotele z luksuznimi bungalovi. Poleg uživanja v naravi se gostje lahko kopljejo v laguni, ukvarjajo z vodnimi športi, potapljanjem, tenisom ali pa le pohajkujejo po otoku. Ogledajo si ga lahko tudi s helikopterjem.
Sicer je tu življenje predvsem umirjeno, ni opaziti kakšnega hitenja. Turizem na pacifiških otokih je v glavnem povezan s potapljanjem in opazovanjem življenja na koralah.

Z gumenjakom do vasi

13.6.2005, ponedeljek, S 16°32′, W 151°45′, Bora-Bora/Družbeni otoki

Tokrat sva se v vas odpravila z gumenjakom. Peš je okrog 4 km, s čolnom pa morda 2.5 km, vendar kar naporno za 2.2-konjski suzukijev motor. Po pristanku so sledili klasični obhodi: internet, pošta, trgovina.

Zopet sem se začel ukvarjati z vremenom za nadaljnjo pot in zopet se kuha nekaj podobnega kot v primeru odhoda s Hiva Oe. Nekaj dni bo na najini predvideni poti slab veter iz vseh smeri.

Slavni Bloody Mary

14.6.2005, torek, S 16°32′, W 151°45′, Bora-Bora/Družbeni otoki

Še en vroč dan. Dopoldne sem posvetil branju in kuhanju. Imela sva fižolov dan, ekonom-lonec pa ne dela, in se je fižol kuhal kar 3.5 ure.

Pozno popoldne sem sklenil preverit še večerno in nočno življenje. V vasi se ne dogaja nič, razen večerne nogometne tekme pod žarometi. Tema je že ob šestih.

Gostje hotelov se v glavnem zbirajo v bližnjem lokalu Bloody Mary. Tokrat sem bil za barom skupaj s Candice Bergen (hum. serija: Murphy Brown), ki je s svojo luksuzno jahto zasidrana nekaj metrov od Bee. Mimogrede sem izvedel tudi ceno hotela (750 USD/dan).

Lokal se pred vhodom pohvali s častno tablo slavnih gostov. Kar precej jih je bilo.

Vihar v laguni

15.6.2005, sreda, S 16°32′, W 151°45′, Bora-Bora/Družbeni otoki

Malo po poldnevu se je razbesnel pravi vihar v laguni. Potegnil je severovzhodnik vse do 40 vozlov. S te strani je sidrišče sicer zavarovano z otokom, vendar je lastnikom jaht vseeno povzročilo nemalo skrbi in večina, tudi midva, je okrepila barke s po še enim sidrom. Valov se je na slabem kilometru vode nabralo za kar pol metra.

Tako kot je neurje prišlo je tudi odšlo.

Vremenska slika kaže na stabilizacijo razmer in anticiklon prevzema nadzor nad tem področjem. Mogoče bo še kakšna fronta, ampak v glavnem naj bi bilo to to.

Verjetno bova v dveh-treh dneh že na poti proti Cookovim otokom in Tongi.

Obala Bora-Bore je prepredena z luknjami rakovic. Če kdo misli, da mu krti delajo težave, potem bi se mu pri rakovicah zmešalo.

Večerja za vodo

16.6.2005, četrtek, S 16°32′, W 151°45′, Bora-Bora/Družbeni otoki

V Vaitape sva se odpravila še enkrat, da preveriva vreme na internetu in nabereva še zadnje stvari za na pot. Otroci so imeli ob koncu šolskega leta glasbeno prireditev v centru vasi.
V laguno je spet prišla ena križarka s turisti željnimi ogleda otoka.
Popoldne sva nameravala natankati še vodo na pomolu pri Bloody Mary, vendar je to povezano z večerjo. Tako sva si hočeš-nočeš morala privoščiti gala večerjo pred odhodom iz Francoske Polinezije. Slavc je na ta način izkoristil dobljeno stavo pri etapi Galapagos-Markeški otoki.

Sosedi čakajo rezervne dele

17.6.2005, petek, S 16°32′, W 151°45′, Bora-Bora/Družbeni otoki
Po takšni večerji nama je pripadla pravica do vode in izkoristila sva jo že dopoldne. Dolila sva okrog 100 litrov v glavni rezervoar in še 100 litrov v plastenkah.
Slavc je bil ponovno na jamboru. Tokrat zgolj iz preventivnih in vzdrževalnih razlogov.
Sosednjo luksuzno jahto dostavljajo in obenem testirajo s Tajvana do Floride. Dolga je 92 čevljev in je ni stvari, ki je ne bi imela. Povprečno dela po 190-200 milj na dan.Člani posadke tu čakajo neke "rezervne dele".
Na Bei je vse pripravljeno za pot proti Tongi.

Težko sidro v globoki vodi

18.6.2005, sobota, S 16°21′, W 152°29′, Pacifik

Po dvigu gumenjaka na barko je šlo sidro gladko iz vode, čeprav je bilo zaradi globine kar precej težko. Zunaj Bora-Bore je pihnil veter 12-15 vozlov s severozahodne smeri in zadovoljna sva dvignila jadra. Žal je že na polovici poti do sosednjega otoka Maupiti veter popustil, do večera pa se je povsem umirilo tudi morje.

Pričakujeva, da bo v dnevu ali dveh glede tega bolje. Napovedan je bil sicer veter okrog 10 vozlov, vendar sva ravno na mejnem območju. Malo severneje bi bilo verjetno bolje.

Slovo od Francoske Polinezije

19.6.2005, nedelja, S 16°23′, W 154°29′, Pacifik

Okrog petih zjutraj sva ustavila motor in nastavila jadra. Veter je držal približno do poldneva in nato zopet od petih popoldne dalje. Poslavljava se od zadnjih Družbenih otokov in prehajava v arhipelag Cookovih otokov. Tu planiranih postankov nimava. Šla naj bi direktno do glavnega mesta Tonge - Nuku Alofe. Napoved vetra za nekaj naslednjih dni je vzhodnik 15-20 vozlov.

Težave s krmnim vetrom

20.6.2005, ponedeljek, S 17°06′, W 156°24′, Pacifik

Krmni veter nama dela težave pri držanju smeri. Sedaj sva se usmerila proti Aitutakiju, vstopni luki za Cookove otoke. Eden od razlogov so tudi Slavčeve cigarete, ki mu jih je zmanjkalo.
Jadrava le z genoo okrog 5 vozlov. To se je izkazalo za optimalno pri tem vetru in valovih.

Prvi zimski dan na Pacifiku

21.6.2005, torek, S 17°41′, W 158°19′, Pacifik
Lepo jadranje preko noči z dvema ali tremi deževnimi oblaki. Proti poldnevu je veter zopet popustil. Peljeva se nekako v smeri proti Aitutakiju, vendar naj bi se ravno ob prihodu obrnil veter na bolj južnega in se tam pri nezavarovanem sidrišču zunaj lagune ni priporočljivo ustavljati. Verjetno bova morala zapluti navzgor proti Palmerstonu. Prvi zimski dan sva nekako preživela pri 30 stopinjah Celzija.

Cookovi otoki so se izmuznili

22.6.2005, sreda, S 18°34′, W 160°27′, Pacifik
Ponoči je anticiklon nad nama povsem umiril ozračje in morje. Motorirala sva v smeri Aitutakija, ko je dopoldne začel pihati južni veter. To je pomenilo spremembo smeri in s tem tudi odpoved pristanku na Cookovih otokih. Veter naju tokrat ni spustil zraven. Pomeni pa ta veter dobro popotnico za pot proti Tongi. Pred nama je še kakšnih 8 dni plovbe.

Malo pred nočjo sva končno ujela eno "komad" tuno. Meter dolžine in 10 kg teže (stehtano!). Na jedilniku bo kar nekaj dni. Takoj po borbi sva jo poskusila in je odlična.

Zima na Pacifiku kaže zobe

23.6.2005, četrtek, S 18°58′, W 162°43′, Pacifik

Tuna je bila odlična. Pojedla sva je že skoraj pol, ostalo pa pripravila za naslednje dneve (marinada, popečena).

Veter je zjutraj spremenil smer na jugovzhodnik in po napovedi kaže, da bo tako še vsaj dva dneva. Ta veter je eden ugodnejših, saj jadrava lepo z bokom. Tudi valovi počasi spreminjajo smer na jugovzhod. Zaenkrat je jadranje odlično.

Precej sva razpravljala o tem kam iti na Tongo in na koncu je prevladala odločitev, da v glavno mesto.

Morje ima tu le 26.4 stopinje, veter pa z juga tudi ni ravno vroč. Še enkrat se je ovrgla trditev, da je za Pacifik dovolj le majica s kratkimi rokavi, pa še to le v sili. Čez noč sva na straži v kokpitu kar pošteno napravljena.

Dva dorada na en mah

24.6.2005, petek, S 19°18′, W 164°40′, Pacifik

Pospravila sva še zadnje ostanke tune, ki je po dolgem ribjem postu zares teknila. Ravno sem se odpravil k popoldanskemu počitku, že se Slavc zadere: "Riba, ne, izgleda, da sta kar dve!"
Bila sta dva dorada in prvega, ki pride na krov obdrživa, drugega pa izpustiva. Ko sva se ukvarjala z merjenjem prvega je drugi že uspel uiti. Mere so kar lepe: 120 cm v dolžino in 10.2 kg teže. Spet sva preskrbljena s svežim mesom za dva do tri dni.
Veter je obrnil malo na vzhod in jadrava v polkrmo po sedaj že kar visokih valovih (1.5-2m). Pričakujeva, da bova na cilju v dobrih petih dneh.

Zopet v družbi kitov

25.6.2005, sobota, S 19°40′, W 166°55′, Pacifik
Nočna vožnja je bila zelo pestra z obrati in sunkovitostjo vetra. Sicer sva preostali del dneva premotorirala, ker je bil veter v krmo in loviva čas prihoda na Tongo. Dopoldne so nama nekaj časa delali družbo kiti.
Stalno so grozili oblaki z izlivi dežja.

Igra s časom

26.6.2005, nedelja, S 20°02′, W 169°00′, Pacifik

Kalkuliranje s časom prihoda na cilj po mojem ni najboljša ideja. Še posebno na taki razdalji pred njim ne. Kot zakleto je veter izginil ali pa je iz napačne smeri.
Do cilja je sicer še dobrih 300 milj, vendar bo ob takih razmerah težko priti v treh dneh.
Ribo sva pospravila - dve desetkilogramski v šestih dneh. Kar dobra sva, ali ne.

Sprememba smeri proti Vavau

27.6.2005, ponedeljek, S 19°43′, W 171°25′, Pacifik
V drugem delu noči so se začele stalne nevihte z močnim vetrom in valovi. Smeri proti skupini otokov Tongatapu nisva več uspela voziti. Slavc se je odločil za taktiko polkrme in vlečnega sidra (dve 60-metrski vrvi). To je upočasnilo barko, ki je vozila idealno na val in bežala iz nevihte.
Dopoldne sta veter in valovi še narasla, zato sva se odločila krmariti proti drugi, severnejši skupini otokov Vavau.
Avtopilot v vetru do 35 vozlov ni več uspešno opravljal svoje dolžnosti in izmenjaje sva ga nadomeščala do poznega popoldneva.
Šele proti večeru je vse skupaj le malo popustilo (do 25 vozlov).

Datumska linija

28.6.2005, torek, S 19°23′, W 172°30′, Pacifik/datumska meja

Noč se je nadaljevala z visokim morjem (do 3.5-metrski valovi) in razmeroma močnim vetrom.
Zjutraj naju je čakal prehod datumske meje na 172 stopinjah in 30 minutah zahodno. 28. junij bo eden najkrajših dni v mojem življenju, saj je trajal le 9 ur.
Naprej beri pod 29. junij.

Cena napredka

29.6.2005, sreda, S 19°03′, W 173°14′, Pacifik
Dan se je začel šele ob devetih zjutraj. To je pač davek na napredek: z -11 ur sva se prestavila na +12 ur. Vse tiste ure, ki so nama podaljševale dneve na 25 ur ob prehodih časovnih pasov sva sedaj plačala z enim dnevom.
Vreme se je nadaljevalo v stilu preteklih dni, le da ni deževalo.
Do cilja, otočja Vavau v kraljestvu Tonga, je le dobrih 70 milj.

Učinkoviti uradniki

30.6.2005, četrtek, S 18°39’, W 173°40’, Neiafu/Vavau/Tonga
Podala sva se na sever otoka, da se zasloniva pred valovi in vetrom. Valovi so bili res manjši, veter pa je čez nizki otok pihal povsem neovirano.

Ko sva se zasidrala na mooring pri mestu/vasi Neiafu so bili že po dobri uri na barki uradniki. Carinski pomol je namreč zelo grob in kaže, da gredo barke večkrat kar na sidrišče. Carinik je hotel 20 T$ (1 USD=1.83 T$), mejni policist 46 T$ od vsakega za vizo, za pristaniškega kapitana pa še ne veva. Tu zaenkrat nameravava ostati 14 dni, kako bo točno, bomo pa še videli.

Odličen kruhovec

1.7.2005, petek, S 18°39', W 173°40', Neiafu/Vavau/Tonga

Barko sva morala premakniti s čarterskega priveza na komercialnega (15 T$/noč). Dopoldne sva odšla v Neiafu malo na ogled, sporočit na internet zadnje novosti in odgovorit na številna sporočila.

Na tržnici sem za pokušino nabavil nekaj ekzotičnih sadežev. Tako sva si za kosilo privoščila ocvrti kruhovec (popopran). Odlično!

Po daljšem času sva z ročnega pranja končno prešla na strojno in razlika je očitna.

V ponedeljek praznuje svoj 87. rojstni dan tongaški kralj in to je tu državni praznik - dela prost dan. Slavc je zopet nabavil kartico za mobilni telefon (tu ni roaminga) in je dostopen na številki +676 59-660.

Živahne sobotne ulice

2.7.2005, sobota, S 18°39', W 173°40', Neiafu/Vavau/Tonga

Sledil je še ogled Neiafuja po stranskih ulicah. Vidi se, da je to upravno središče najsevernejšega otočja v Tongi, otočja Vavau. Hiše niso posejane na gosto in so z velikimi vrtovi. V glavnem so lesene in marsikatera izgleda zapuščeno. Vidi se velik vpliv religije, saj je veliko cerkva. To odraža tudi tongška zastava, ki je v bistvu zastava rdečega križa v levi zgornji četrtini rdeče podlage.

Na ulicah je bilo danes zelo živahno. Očitno je bil vzrok predpraznično vzdušje. Tudi v čarter bazi Moorings je živahno, saj se menjajo posadke na barkah.

Vreme je bolj čemerno in vetrovno. Izgleda, da se nadaljuje tisto, ki naju je pripeljalo sem.

Vsi so v cerkvi?!

3.7.2005, nedelja, S 18°39', W 173°40', Neiafu/Vavau/Tonga

Slavc je odšel pogledat v mesto, če se kaj dogaja in bo mogoče odprta internet kavarna. Bilo je vse zaprto in kot v zapuščenem mestu. Edini dogodek je cerkveni obred in očitno vsi meščani veliko dajo nanj in se tudi med mašo zelo angažirajo, predvsem s petjem, kot je opazil Slavc.

Vreme je bilo zoprno (sunki vetra in občasno dež) in se niti nisem podal z barke. Malo sem obudil spomin na prečenje Atlantika pred slabima dvema letoma. Na računalniku sem namreč našel dnevnik španskega sočlana posadke.

Zasledujeva gibanje vremena in upava na zmanjšanje pasatov s 25-30 vozlov na razumnih 15. V priročnikih sicer opozarjajo, da so julija in avgusta na višku moči in tudi močno vzvalovijo morje.

Dvojni praznik

4.7.2005, ponedeljek, S 18°39', W 173°40', Neiafu/Vavau/Tonga

Praznik je bil podobno umirjen kot nedelja, le tu in tam je bila odprta kakšna trgovina. Zabava z živo glasbo je bila edinole v Yacht Clubu Vavau. Bilo je nabito polno, da nisi imel kam parkirati gumenjaka. Ocitno so svoj drzavni praznik praznovali tudi Americani. Sam lokal je zanimivo urejen in okrašen z zastavami in majicami posadk z raznih koncev sveta, ki so se ustavile tu.

Malo sem se sprehodil do konca rta, ob katerem je sidrišče, in naselje je lepo urejeno z osnovno in srednjo šolo. Otroci in mladina igrajo predvsem nogomet in rugby.

Sezona se šele začenja in zato je odprt šele en hotel, drugi pa so zaprti.

Tonga znana po opazovanju kitov

5.7.2005, torek, S 18°39', W 173°40', Neiafu/Vavau/Tonga

Napolniti sva morala plinske jeklenke. Tu imajo sicer ameriške ventile in v plinarni niso imeli adapterja za evropske. No, polnilec se je znašel in improviziral tesnilo ter napolnil obe.

Od taksista sem izvedel, da je glavna sezona opazovanja grbastih (humbackovih) kitov v avgustu. Ti se namreč razmnožujejo v okolici Tonge od junija do septembra. Znani so po svojih bučnih skokih iz vode in oglašanju (petju), ki se sliši do 100 milj daleč.
Slavc se je po dnevni dozi interneta lotil servisa motorja.
Veter bo, kot kaže, v naslednjih dneh malo popustil, ker je nov ciklon v bližini začel mešati štrene. Meteorološka služba Fijija pa zaenkrat še opozarja pred velikimi vetrovi in nemirnim morjem.
Oglasil se mi je Haffiman, ki je že na Fijiju. Avstralske vize so dobili že na Tongi. Po naporni plovbi bodo nekaj dni počivali nato pa naprej proti Avstraliji. Iz Darwina nameravajo ževdrugi polovici avgusta.

Rešujeva težave s plinom

6.7.2005, sreda, S 18°39′, W 173°40′, Neiafu/Vavau/Tonga
Že nekaj časa nama je nagajal plinski regulator pri jeklenki, sedaj pa je dokončno odpovedal. Kljub polnim jeklenkam sedaj ne moreva do plina. Na srečo ima Slavc nekaj rezervnih mini bombic in kuhalnik. Tu imajo ameriški sistem plina in očitno bova morala kupiti eno plinsko bombo z regulatorjem vred, ker evropskega tudi slučajno nimajo.
Založila sva se tudi z nafto, ki je ena dražjih. Za 80 litrov sva plačala 155 T$.
Od 12 kupljenih jajc jih je bilo kar 12 zanič. To je bila pa res smola. Očitno so bila med prazniki na toplem in so se piščanci začeli razvijati. Do sedaj takih problemov še nisva imela.

Slavc s kiklo po mestu

7.7.2005, četrtek, S 18°39′, W 173°40′, Neiafu/Vavau/Tonga

Plinske težave sva rešila z novo plinsko bombo, ki pa bo zasedla nekaj že tako dragocenega prostora na barki. Kot naročeno je zmanjkalo tudi vode v rezervoarju, da sva morala napolniti tudi tega.

Slavc se je po mestu sprehodil v krilu. Domačini jim pravijo tupenu. Začela sva se pripravljati na odhod. To naj bi se zgodilo med vikendom ali v začetku naslednjega tedna.

Skoraj vsaka hiša ima na vrtu prašiče, ki se prosto sprehajajo in hranijo. Mnogi pridejo ob oseki tudi na obalo in lovijo rakovice. Zvečer se pridno vračajo domov v stajo. Srečaš jih tudi na glavni ulici v mestu kako se podijo čez cesto.

Vestni carinik

8.7.2005, petek, S 18°39′, W 173°40′, Neiafu/Vavau/Tonga

Odjaviti sva se nameravala že danes in oditi jutri ali do ponedeljka zgodaj zjutraj. Uradniki so tokrat malo zakomplicirali, predvsem carinik. Po žigu hoče, da čoln odide iz tongaških vod. Tako bova morala predvsem zaradi vremena počakati do ponedeljka. Drugi razlog pa je tudi, da med vikendom strankam direktno zaračunavajo nadure.

Rada bi obnovila zaloge za vsaj nekaj dni pa je izbira zelo slaba, poleg tega pa tudi tisto kar je na razpolago ni po ugodnih cenah. Ustekleničena voda je še dražja kot v Francoski Polineziji (9 T$ za 4 litre).

Spet živahna sobota

9.7.2005, sobota, S 18°39', W 173°40', Neiafu/Vavau/Tonga

Slavc je navsezgodaj oddrvel na internet, sam pa sem bil še zavzeto pri branju neke knjige. Ko sem končal z branjem, sem se odpravil objavit še enega zadnjih dni na Tongi in malo preverit novice ter vreme. Obiskal sem tudi tržnico. Nekoliko s strahom sem kupil jajca, pa kot izgleda bodo vredu. Med vožnjo si za zajtrk pogosto privoščiva šmorn.

Mesto je ob sobotah še posebno živahno. Pred trgovinami so zvočniki z glasbo in kakšnimi karaokami. Mlado in staro je na ulici in nabavlja, se druži...

Jutri bo povsem obrnjeno, vse pusto, vse pri cerkvenih obredih.

Zadnje priprave za Fiji

10.7.2005, nedelja, S 18°39', W 173°40', Neiafu/Vavau/Tonga

Lep miren, lenoben, sončen dan. Preživela sva ga v senci ob branju knjig in vodičev. V mislih sva že na poti proti Fijiju, ovira so le še uradniki s svojim delovnim časom.

Popoldne sva pospravila sidrno verigo in sidro v kabino, zvečer pa še gumenjaka na krov.

Po radiu cel dan vrtijo nabožne pesmi, nekatere pridejo na vrsto tudi po štirikrat. Še dobro, da ima radio gumb za izklop.

Slovo od Tonge

11.7.2005, ponedeljek, S 18°38′, W 174°43′, Pacifik

Ob osmih sva bila že privezana ob carinskem pomolu. Še najprej se je odprl internet cafe. Ostale postopke sva začela urejati ob devetih. Šlo je zelo tekoče. Vmes sem za špecerijo porabil še preostali drobiž, da se mi ne valja po žepih.

Ob desetih po lokalnem času sva bila že na poti proti odprtemu morju. Ure sva prestavila za eno nazaj na fijijski čas UTC+12 ur. Popoldne je otočje Vavau že izginilo z obzorja, plula pa sva še mimo otoka Late.

Predvidena pot do Fijija naj bi trajala 4 dni (okrog 450 navtičnih milj).

Srečala prvo jadrnico

12.7.2005, torek, S 18°34′, W 176°59′, Pacifik

Po 20 urah motoriranja je veter le narasel toliko, da sva lahko normalno vozila 4-6 vozlov. Piha s severozahodne smeri, kar nama zelo odgovarja v smeri proti prehodu Oneata. Preko celega dneva sva imela izredno lepo jadranje.
Okrog poldneva sva srečala, ne boste verjeli, prvo jadrnico na prečenjih. Do sedaj sva srečala le nekaj ladij, od jadrnic pa je bila ta prva. Plula je iz smeri Fijija proti Tongi.

V Fijijskih vodah

13.7.2005, sreda, S 18°29', W 179°00', Pacifik
Močiti naju je začelo že prejšnji večer in vse do jutra. Veter je v osmih urah obrnil za 270 stopinj. Od severovzhodnika preko severa, zahoda, jugozahoda, juga do jugovzhoda. Valovi niso sledili tako hitro in sva imela najprej severovzhodne valove nato pa jugozahodne. Motila sta naju predvsem veter in valovi iz zahodnih smeri, saj sva morala iz smeri, ki sva jo potem popravljala direktno v valove. To pa že pomeni veliko nevarnost za padec jambora.
No zjutraj so se stvari uredile in preko dneva sva imela skozi prehod Oneata v Fijijske notranje vode lepo jadranje.
Slavc je ujel dvoporcijsko tuno in jo za kosilo pripravil v marinadi.

Prehod poldnevnika 180 stopinj zahodno

14.7.2005, četrtek, S 18°38', W 174°43', Pacifik

Tokrat se nama nikamor ni mudilo, zato sva uživala v jadranju od 3-6 vozlov. Prešla sva poldnevnik 180 stopinj zahodno in od sedaj naprej bo samo še odštevanje vzhodnih stopinj.

Prihod v Suvo planirava za jutri zjutraj.

Izpolniti sva morala gore papirja

15.7.2005, petek, S 18°38', W 174°43', Suva/Fiji

Po mirni nočni plovbi in čakalnih jutranjih manevrih pred pristaniščem sva ob svitu vplula v pristanišče Suva na otoku Viti Levu. To je tudi glavno mesto Fijija.

Zasidrala sva se ob 8:30 na sidrišču za karanteno pred jaht klubom. Vstopni postopki so bili tekoči, vendar do sedaj daleč najbolj papirnati (10 obrazcev). Do jaht kluba sva morala veslati (kakšno miljo), ker je zopet odpovedal izvenkrmni motor. Mesto je na prvi pogled pozitivno presenetilo v smislu cen in živahnosti. Ljudje so izredno prijazni in na vsakem koraku slišiš bula - živijo. Populacije je okrog 50% domorodnih Fijijcev, ostali so večinoma Indijci in v majhnem odstotku iz sosednjih otokov.

Oba sva bila že potrebna striženja in to je bilo eno prvih opravil v mestu. Fijijski dolar je 1.89 F$ za 1 USD, kar pomeni, da je v tolarjih približno x 100.

Od vstopnih pristojbin sva morala plačati le 33.50 F$ za - kao zdravstveni pregled (karantena).

Pivo je dobilo pozitivno oceno (Fiji Bitter). Mogoče zaradi vročine in žeje.

Dobro založena tržnica

16.7.2005, sobota, S 18°38', W 174°43', Suva/Fiji

Po priporočilu karantene sva si šla ogledat sobotno tržnico in res je bilo obilo izbire. Sledil je podrobnejši orientacijski ogled mesta, nakup nekaterih malenkosti, internet, opoldanski obrok in odhod nazaj proti jaht klubu. Tam je mladina imela ribiško tekmovanje in prav zanimivo je bilo videti, kako natančno in skrbno so tehtali ulov.

Zamenjal sem nekaj knjig, da bo na voljo novo branje.

Nedelja podobna ljubljanski

17.7.2005, nedelja, S 18°38', W 174°43', Suva/Fiji

V mestu je ob nedeljah podobno mrtvilo kot v Ljubljani. Tu in tam je odprt kakšen lokal, sicer pa si ljudje vzamejo čas še malo zase.

V glavnem sem se posvetil branju. Vmes sva imela tudi žehto. Pralni stroji niso kaj posebno učinkoviti, ker perejo le na hladno vodo, še vedno pa je malo bolje kot na roke.

Na avstralski ambasadi

18.7.2005, ponedeljek, S 18°38', W 174°43', Suva/Fiji

Ob 8:30 sva bila že na avstralski ambasadi. To je tudi odpiralni čas. V jaht klubu so nama priporočili taxi, čeprav je razmeroma blizu. Odsvetujejo tudi sprehod do mesta.

Na ambasadi sva izpolnila prijavne obrazce,poslati pa bo treba še podatke o bančnem računu v zadnjih treh mesecih. Sam sem to naredil že popoldne preko interneta. Glede podatkov so zares temeljiti in zahtevajo natančen popis vsega bližnjega sorodstva. Cena vize je 94 F$.

Popoldne sva na barko zvozila vodo, ki je je v rezervoarju že zmanjkalo. Ustekleničena voda tudi tu ni nič kaj dosti cenejša od tiste na Tongi (1.70 F$ za liter in pol).

Slavc se je zopet lotil pregleda motorja in zamenjal jermen.

Dali so mi napačen e-mail

19.7.2005, torek, S 18°38', W 174°43', Suva/Fiji

Na avstralski ambasadi so mi dali napačen e-mail, tako da sem pošto dobil nazaj. Tokrat sem jim osebno nesel natisnjene bančne izpiske. Postopek za vizo traja 6-10 dni in v tem času, upam, da si bom lahko kakšno stvar še ogledal. Veter, ki se obeta v prihodnjih dneh (30-35 vozlov), se bo do tedaj že pomiril.

Hrana v mestu je razmeroma poceni in vsakič si privoščiva kakšno, za Evropejce, kulinarično novost.

Marjetka v velikih valovih

20.7.2005, sreda, S 18°38', W 174°43', Suva/Fiji

Slavc je že takoj po zajtrku odšel v mesto. Na obalo sem ga odpeljal z gumenjakom, ker sem sam nameraval iti v mesto kasneje. Načrte mi je prekrižal dež. Vreme je bilo cel dan slabo in se nisem premaknil z barke.

Za kosilo sva skuhala cassavo. To je neke vrste korenina z okusom podobnim krompirju ali kruhu. Pravijo ji tudi tapioka.
Javila se je Marjetka, ki ravno preči najširši del Pacifika od Galapagosa proti Markeškim otokom. Prvih deset dni je imela čudovito jadranje, čeprav ji je nekaj nagajal motor, sedaj pa ima močne pasate z visokimi valovi, ki ji zalivajo kokpit. Pozdrave in spodbudne besede ji lahko pošljete na sy_mermaid@yahoo.com.
Elektronsko pošto lahko prejema in pošilja preko SSB postaje.

V muzeju Fijija

21.7.2005, četrtek, S 18°38', W 174°43', Suva/Fiji
Veter in dež sta se menjala celo noč in valovi so se razbijali ob spodnji del krme, da je biloprav težko spati.
Po obisku interneta sem šel v muzej Fijija. Sicer majhen, vendar vreden ogleda. Razložena je zgodovina naseljevanja Melanezije, od kod prihajajo sedanji prebivalci, širjenje naprej, plemenske vojne in vsakdanje življenje, kanibalizem ter pomorska zgodovina. Razstavljen je zanimiv eksponat velikega katamarana, kakršne so uporabljali za vožnjo med otoki. Še posebno zanimive so obredne vilice za človeško pojedino. Zadnji ostanki kanibalizma segajo le 130 let nazaj. Ima pa obredni značaj, saj je to pomenilo, dokončno uničenje sovražnika.
Haffiman nama je sporočil, da na Vanuatuju odvzamejo vso hrano in moraš potem nabaviti njihovo. Podobno kot v Avstraliji. Še dobro, da še nisva nabavljala planiranih zalog.

Poceni kanibalski jedilni pribor

22.7.2005, petek, S 18°38', W 174°43', Suva/Fiji

Malo bolj sem postal pozoren na spominke in ne boste verjeli, da lahko za borih 70 F$ kupite cel kanibalski jedilni pribor. Sam sem investiral v kanibalske vilice.

V mestu je opaziti, da se bliža tržni dan. Iz notranjosti otoka prihajajo številni tovornjaki z robo in branjevkami, ki že dan prej zasedajo glavna strateška mesta na tržnici.

Ko se sprehajaš po mestu, te pogosto del poti pospremi kak prodajalec ročnih izdelkov, ki te prijazno ogovori, se pozanima od kod si, koliko časa boš na Fijiju in po imenu. Ko mu poveš ime, hitro začne s kombinacijami tvojega vrezanega imena v njegov izdelek. Takrat se turisti ponavadi obrnejo proč ali gredo naprej brez zanimanja. Drugi spet nasedejo in kupijo.

Prišla do vodiča po avstralski obali

23.7.2005, sobota, S 18°38', W 174°43', Suva/Fiji

Od prijaznega novozelandskega para, ki dela in živi v Cairnsu v Avstraliji sva dobila vodič po avstralskih vodah in nekaj prepotrebnih dobrodošlih informacij. Neil in Anne (Carronade) križarita že okrog leto dni in se bosta proti koncu leta vrnila na delo.
Tržnica je bila danes v polnem zagonu in prav zanimivo je bilo opazovati ljudi pri trgovanju. Po kosilu sta k barki prišla Finca (Arctic Lady), ki sta svojo pot začela pred dvema letoma v Trstu in sva ju že srečala na Bora-Bori in na Tongi. Do Fijija sta imela težko delo v nemirnem morju in pri močnem vetru. Odpovedal jima je računalnik in sta ostala brez kart Vanuatuja. Z veseljem sva priskočila na pomoč, saj ima Slavc lepo zbirko papirnatih kart.

Deževen dan na sidrišču

24.7.2005, nedelja, S 18°38', W 174°43', Suva/Fiji
Dež! Dež! Dež! Celo noč in cel dan. Zjutraj je narasel še veter, da so se mnogi presidrali in okrepili z dodatnim sidrom. V gumenjaku je bilo okrog 30 cm vode.
V takem vremenu razen čitanja, kart in računalnikaskoraj ni kaj početi.
Po radiu že opozarjajo prebivalce na povečanje vodotokov in hudournike ter na opreznost. Prav tako še naprej velja opozorilo pred močnim vetrom in razburkanim morjem.
Na sidrišču je vsak dan več jadrnic. Večinoma čakamo avstralske vize in pa lepše vreme za ogled otokov ali za naprej.

Sezonska razprodaja v Suvi

25.7.2005, ponedeljek, S 18°38', W 174°43', Suva/Fiji

Vreme se je izboljšalo. Tu in tam je kakšen oblak še malo porosil.

Obiski v mestu so že rutina. Trgovine vabijo k nakupu s sezonskimi popusti. Cene so res ugodne, vendar ne moreš imeti vsega.

Oskrbela sva se z nafto (1.30 F$/liter ali 155 SIT/l).

Finca sta uspela dobiti kopirnico za velike formate in uspešno prekopirala karte Vanuatuja. V zameno sva dobila zanimiv CD tega otočja z vsemi potrebnimi informacijami, ki jih pomorski popotnik potrebuje.

Še vedno čakava vizo

26.7.2005, torek, S 18°38', W 174°43', Suva/Fiji

Obvestila o vizi še nisva dobila, zato sem poklical na ambasado, kako daleč je že postopek. Še enkrat so se prepričali, če imajo vse podatke in naju bodo obvestili po elektronski pošti. Finca z Arctic Lady sta vizo dobila takoj in brezplačno, ker sta vzela samo tranzitno. Očitno je več komplikacij s turističnimi vizami. Upava, da bo stvar rešena do konca tedna.

Priprave na Vanuatu so v teku

27.7.2005, sreda, S 18°38', W 174°43', Suva/Fiji

Na barki sva postorila nekaj manjših vzdrževalnih del ter nato odšla v mesto. Glede viz še nič novega in jutri greva vprašat na ambasado, ker telefon zvoni v prazno. V petek je fijijski državni praznik in upava, da bova mogoče odjavne formalnosti opravila še pred tem. Vreme je trenutno ugodno za pot proti Vanuatuju, ki naj bi trajala okrog 5 dni.

Fiji pred rugby tekmo s Samoo

28.7.2005, četrtek, S 18°38', W 174°43', Suva/Fiji

Najprej pot na avstralsko ambasado in: "Še v postopku,pridite preverit jutri."

Nabavila sva še nekaj hrane, da je bo do Vanuatuja dovolj.

Izgleda, da jutri vseeno ne bo praznika, kot je navedeno v vodiču. Tu se zadeve hitro spreminjajo z državnimi udari, če na oblast slučajno pridejo Indijci.

Naslednji teden se mladini začnejo enotedenske šolske počitnice. Daljše imajo v decembru.

Cel Fiji je v mrzličnih pripravah in z visokimi pričakovanji glede rugby tekme s sosednjo Samoo. Tekma bo v soboto.

Končno vize in odjava

29.7.2005, petek, S 18°38′, E 178°43′, Suva/Fiji

Toliko čakanja za samo en mesec v Avstraliji. To je botrovalo spremembi načrta plovbe in namesto v Townsville bova šla direktno čez Torresov preliv do Darwina,kjer se bom jaz poslovil, Slavc pa preučil ostale možnosti, verjetno pa nadaljeval pot proti Indoneziji in Maleziji.

Tokrat pri odjavljanju ni kompliciral carinik, ampak policaj. Hotela sva izpluti naslednji dan takoj zjutraj pa sva potem rekla, da greva še isti dan, dobila papirje, izplula pa bova vseeno šele jutri. Delo med vikendom zaračunavajo 75 F$.

Nabavila sva še nekaj zelenjave in si v klubu privoščila še zadnje pivo za zadnje fijijske novce.

Deževno slovo od Fijija

30.7.2005, sobota, S 18°38′, E 177°36′, Pacifik

Takoj, ko se je zdanilo, sva dvignila sidro in odplula proti izhodu iz pristanišča Suva ter naprej proti prehodu Kandavu za smer Vanuatu, Port Vila. Lokalni čas sva kar takoj nastavila na vanuatujski (UTC+11).
Z motorjem sva plula le do vhoda v prehod nato pa je poprijel veter 15-22 vozlov in naju lepo gnal novemu cilju naproti. Zvečer sva že rekla zbogom zadnjemu iz otočja Fiji.
V okolici Suve in samem mestu zelo rado dežuje.To se je potrdilo tudi tokrat, saj naju je nehalo močiti že kakšnih 20 milj od glavnega mesta.

Uspešna nova vaba

31.7.2005, nedelja, S 18°30′, E 175°23′, Pacifik
Slavc je že navsezgodaj preveril novokupljeno vabo in takoj izvlekel manjšo dvoporcijsko tuno. Ko sva jo očistila in si jo privoščila za zajtrk, je malo zatem ujel še enega podobno velikega vahuja. Kasneje sva trnek potegnila iz vode, ker sva morala barko stabilizirati z vlečnimi vrvmi.
Cel dan je minil v prijetnem jadranju. No, tistim z občutljivimi želodci vsekakor ne bi bilo všeč, saj so bili valovi kot nalašč za morsko bolezen. Glede tega se midva dobro drživa in nimava teh problemov.

Uživanje v jadranju proti Vanuatuju

1.8.2005, ponedeljek, S 18°20′, E 173°15′, Pacifik

Še en dan lepega jadranja. Z vetrom v krmo in zmernimi valovi sva se cilju približevala s 4-6 vozli. Preko dneva se ubadava s kuhanjem in lovljenjem rib ter seveda z uživanjem v jadranju.

Soliden veter in valovi proti Vanuatuju

2.8.2005, torek, S 18°10′, E 171°13′, Pacifik

Jugovzhodnik do 25 vozlov se nadaljuje. Tu in tam naju zmoči kakšen oblak, sicer pa lepo napredujeva.

Precej razmišljava o nadaljevanju poti od Vanuatuja do Torresovega preliva in naprej do Darwina, ki je že v Indijskem oceanu.

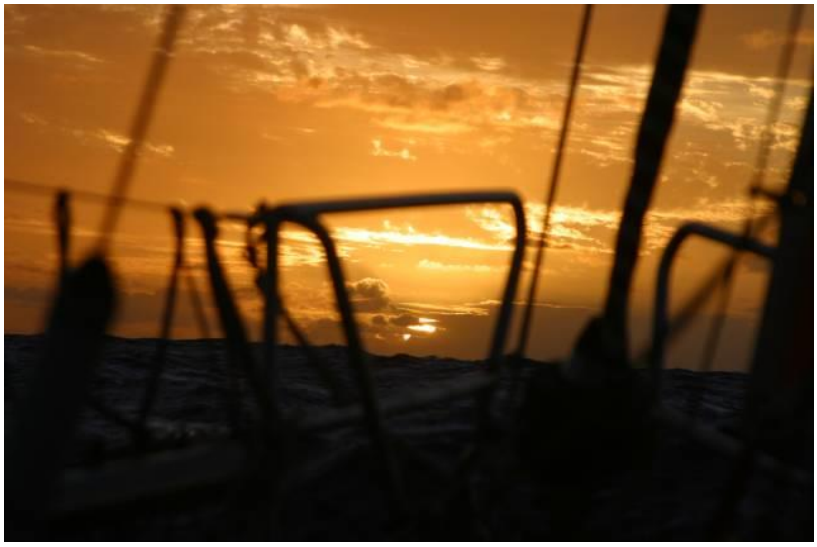

Nevihtni zadnji dan proti Port Vili

3.8.2005, sreda, S 17°57′, E 169°13′, Pacifik

Takoj, ko sem videl jutranjo zarjo sem si rekel: "Rdeča zarja na slabo vreme opozarja!" In res so se kmalu čez celo nebo navlekli debeli stratusni oblaki, da sonce ni več prodiralo skoznje, spodaj pa so pasatni oblaki naraščali v nevihtne deževne, ki so razvili veter tudi do 35 vozlov.

Dobilo naju je nekaj takih oblakov, malo naju je premetavalo, vendar nič hujšega.
Če ni sonca je kar hladno, tja do 15 stopinj se spusti živo srebro. Ponoči včasih uporabiva vso težko konfekcijo, ki jo imava s seboj. Ko pa posveti sonce, je pa takoj 30 stopinj.

Dobrodošli na Vanuatuju

4.8.2005, četrtek, S 17°44′, E 168°18′, Port Vila/Efate/Vanuatu
Preko noči sva pokasirala še dve nevihti, nakar se je le razkadilo. Ostal je le močan veter in nemirno morje. Eden od visokih valov se je prelomil ravno Beino krmo in barko obrnil za 120 stopinj, povsem v veter. Nekaj trenutkov smo mirno stali in pričakovali nov udarec, pa je na srečo sledilo nekaj manjših valov in Bea je spet pridobila manevrsko hitrost.
Sij nad Port Vilo je že okrog polnoči naznanil bližino otoka Efate v Vanuatuju. Otočje Vanuatu se je do sredine 80-ih let imenovalo Novi Hibridi.
Na karantenskem sidrišču sva se zasidrala ob 8:30.

Veliko Evropejcev na sidrišču

5.8.2005, petek, S 17°44′, E 168°18′, Port Vila/Efate/Vanuatu
Po prvem ogledu mesta sva ugotovila, da trditve iz vodiča držijo in da je Port Vila skoraj še enkrat dražja od Suve.

Poravnala sva 3.000 Vatujev (1 USD=108 Vt) za karanteno. Uradnik za karanteno ni mogel oditi s čolna praznih rok in nama je zaplenil četrt zelnate glave, ostalo pa nama je pustil, čeprav ga je mikalo, da bi nama odnesel tudi čebulo.
Glede na to, da sva se morala umakniti s karantenskega sidrišča, so bili najprimernejši mooringi Yachting World-a (1.000 Vt/dan), ker je dno polno koralnih glav ali pa je kamnito in sidri drsi v za povrh še globoki vodi. Na privezih je neverjetno veliko evropskih jadrnic. Ob prihodu naju je pozdravil španski skiper, ki je na križarjenju že 17 let.
Danes je bilo mesto zelo živahno in polno ameriških turistov s križarke. Taki turisti predstavljajo na Vanuatuju kar 75% turizma, jadrnice in potapljanje pa le dobrih 10%.
Nabavila sva hrano in potrebščine do Avstralije, ker planirava odhod že za ponedeljek dopoldne.

Beseda tabu prihaja z Vanuatuja

6.8.2005, sobota, S 17°44′, E 168°18′, Port Vila/Efate/Vanuatu
Po dopoldanskem internetu, kjer sem od Haffimana izvedel, da so nekako le prišli do Cairnsa v Avstraliji, sicer s strganimi jadri in malo načeto snastjo (napone jambora). Opozoril naju je na strogo avstralsko vstopno kontrolo in da je treba carini predhodno napovedati prihod (internet, fax ali telefon). Čestital sem jim za uspešen prehod Pacifika v upanju, da se ponovno srečamo v Darwinu.
Ogledal sem si muzej, ki je nazorno predstavil zgodovino otočja in posebnosti in znamenitosti posameznih otokov. Od tu izvira beseda "tabu", ki pomeni sveto, v prenesenem pomenu pa tudi prepovedano. Če ste se spraševali od kod izvira banji jumping, je to Vanuatu. Zanimivi so tudi tam-tami.
Obisk tržnice je vedno zanimiv, artikli pa so po zelo ugodnih cenah.
Po VHF sva izvedela, da je v Vilo prispelo tudi nekaj sosedov iz Suve.

Priprave na dolgo plovbo do Avstralije

7.8.2005, nedelja, S 17°44′, E 168°18′, Port Vila/Efate/Vanuatu

Včeraj se je Slavc nekaj potapljal okrog propelerja in opazil, da je zaščitni cink povsem požrt. Zadnjič ga je zamenjal v Panami, ko je bila barka zunaj. Za danes dopoldne sva najela potapljača, ki je namestil nove ploščice. Cena posega (10.000 Vt) je praktično zanemarjiva, čeprav ne majhna, v primerjavi z možno škodo na propelerju.

Dan je drugače minil bolj lenobno, nedeljsko. Jutri bo bolj pestro, saj odrineva na 12-15 dnevno plovbo proti Avstraliji (1.670 milj).

Popoldne se je oglasil finski par z Arctic Lady. Imela sta mirno plovbo iz Suve.Nekaj dni bosta po otokih v Vanuatuju, nato pa naprej v Avstralijo. Kot zanimivost sta povedala, da sta med mirno plovbo ujela tudi nekaj polmetrskih lignjev.

Slovo od Melanezije

8.8.2005, ponedeljek, S 17°40’, E 167°48’, Koralno morje

Zbudil naju je rahel dež. Najprej sva zbalansirala barko, nato pasem naju šel odjavit. To naju je stalo še dodatnih 7.825 Vt za plovno dovoljenje. Na tržnici sva porabila še zadnje vatije za svežo zelenjavo in ob 12:00 sva se odvezala od mooringa ter zaplula iz zaliva.

Motor sva ugasnila že dobro miljo od karantenskega sidrišča in veter tja do 25 vozlov naju je pospremil s še zadnje melanezijske otoške skupine.

Pred nama je sedaj dobrih 1.600 navtičnih milj Koralnega morja do Torresovega preliva in Thursday Island v Avstraliji.

Odlična marinada

9.8.2005, torek, S 17°13', E 165°59', Koralno morje

Krmni veter 20-25 vozlov naju lepo poganja. Je sicer precej zibanja, vendar gre to v zakup s pasati. Nebo je prekrito z oblaki in sonce le tu in tam uspe prodreti do Bee. Izostanek sončne energije morava nadomeščati s fosilno. Generator dela kakšno uro do dve na dan. Slavc je računal na ribo za kosilo, vendar je malo zamudila. Osemkilogramski vahu nama bo za kakšna dva dneva popestril jedilnik. Spet bo na sporedu marinada, ki jo Slavc odlično pripravi.

Previharimo viharje

10.8.2005, sreda, S 16°25', E 163°50', Koralno morje

Soliden krmni veter čez noč se je zjutraj spremenil v pravi vihar z vetrom do 49 vozlov in valovi do 4.5 metra. Zašla sva ravno v območje fronte. Pred tem na to sploh nisem bil pozoren na vetrovni karti, saj je bil napovedan le veter do 25 vozlov. Krmilo sva morala prijeti v svoje roke in obrnila bolj proti severu. Po sprejeti vremenski karti preko SSB radia

(vremenski fax) sva smer obrnila v najin običajen kurz (285), saj bi sicer plula ravno proti centru ciklona.
Na zalogi sva imela še dovolj marinade, da ni bilo potrebno kuhanje v takem morju. Zalivalo naju je z vseh smeri. Kabina je bila ves čas popolnoma zaprta. Proti večeru je veter le toliko popustil, da je dobil delo nazaj avtopilot. Sunki do 35 vozlov pa so bili pogosti še do polnoči.
Slik viharja na žalost ni, ker sva imela dovolj drugega dela, pa tudi opreme je bilo škoda.

Mirno po viharju

11.8.2005, četrtek, S 16°10', E 162°14', Koralno morje
Po viharnem dnevu sva odpravila vso odvečno vodo iz kaluž in dala opremi možnost, da se posuši. Naredil se je sorazmerno lep dan. Veter je obrnil na SV in piha do 25 vozlov. V nekaj dnevih pričakujeva še en podoben prehod fronte, vendar upava, da se ji bova izognila po severni strani.

Prehod fronte

12.8.2005, petek, S 15°26', E 160°39', Koralno morje
Zjutraj sva pred seboj zagledala zid oblakov hladne fronte. Odločila sva se jo obpluti po severni strani, ki je izgledala čista, ter nastavila kurz.

Dopoldan sva premotorirala v lepem sončnem vremenu, napolnila akumulatorje in ujela barakudo, ki je zelo teknila.
Pri koncu fronte sva obrnila barko na stari kurz, pokasirala en deževni oblak in zopet zajadrala v sonce.
Veter je bil danes slab, le do 10 vozlov in se je držal napovedi.

Tokrat prehod prave fronte

13.8.2005, sobota, S 14°45', E 158°52', Koralno morje
Kot izgleda je bila včeraj le predhodnica fronte. Ponoči in dopoldne sva imela jasno in sončno, okrog poldneva pa sva naletela na novo steno iz oblakov. Pogumno sva se podala vanjo, vedoč, da bo ta verjetno malo hujša od včerajšnje. Sledilo je dobrih 5 ur boja z dežjem in vetrom do 25 vozlov. Morje je bilo razmeroma mirno še od prejšnjih dni. Najlepše je, ko se ti po toliko časa odpre jasnina in s soncem obsijani kosmi oblakov. No ta druga stran je vetrovno kar močna (25 vozlov) in trenutno še iz ne povsem prave smeri (jugo, jugozahod). Valovi so že metrski in se tudi prekucujejo.
Dan je popestril tudi 7-kilogramski dorado, ki sva ga ujela tik pred fronto in je takoj končal v marinadi in v ponvi.
Sedaj upava na trajnejše obdobje ugodnejšega vremena.

V časovnem pasu +10

14.8.2005, nedelja, S 13°55', E 156°50', Koralno morje

Celo noč in cel dan je pihal jugovzhodnik med 15-25 vozli z valovi 1-2 metra v polkrmo. Razmeroma prijeten jadralni dan z obeti na še nekaj prihodnjih podobnih dni.

Vstopila sva v nov časovni pas UTC+10 ur. Za nama je že več kot tretjino poti, ostaja pa še 960 milj.

Ponovno sva bila ribiško uspešna in v ponev spravila 5-kilogramskega vahuja (podoben tuni).

Dan nama je popestril onemogel fregatni ptič, ki je pristal na sončnih celicah in jih temeljito onečedil. Na sploh je barka predmet zanimanja teh ptičev, še posebno veternica za merjenje vetra na vrhu jambora. Stalno izvajajo prilete in si ogledujejo kaj je to in če je kaj prostora za pristanek.

Vaba kalamar zelo uspešna

15.8.2005, ponedeljek, S 13°25', E 154°50', Koralno morje

Lepo jadranje se nadaljuje prav tako pa je uspešna nova vaba, ki je na barko tokrat zvabila novo rumenoplavuto tuno.

Pripravil sem jo s čebulo v holandski gorčični omaki in za spremembo od pečene je je zelo hitro zmanjkalo. Na ribe sva res prava volkova.

Bližava se polovici prečenja Koralnega morja in najbližje kopno je le še dobrih 100 milj stran. Do cilja v Torresovem prelivu pa je še 840 milj.

Anticiklon naju lepo poganja

16.8.2005, torek, S 12°53', E 152°45', Koralno morje

Veter in morje se še naprej držita pod vplivom anticiklona in naju lepo poganjata proti prehodu skozi veliki koralni greben. Ponoči sva prešla polovico poti.

Morje ima 26.4 stopinje in je s hladnim južnim vetrom vse hladnejše. Če je sonce nad oblaki, je že kar hladno, povsem drugače pa je, ko se razjasni.

Zlata skuša velikanka

17.8.2005, sreda, S 12°25', E 151°00', Koralno morje

Valovi so se v povprečju dvignili za kakšnega pol metra, veter pa piha v enakomernih sunkih od 14-25 vozlov. Plovba je sicer ugodna, čeprav je precej zibanja zaradi "krmnega pogona".

Za kosilo se nama je javila ena tuna, popoldne pa sva ujela zlato skušo velikanko, dolgo 140 cm in težko 15 kg (stehtano, ne "od oka"). Slavc je bil kar malo razočaran,ker jo je ujel na blinker z malim tritrnkom na šibkejšem laksu in ne na kalamara, ki ga je imel pripravljenega za kapitalke. Mogoče pa še pride kakšna večja riba.

Vreme izgleda, da bo zdržalo v taki obliki do koralnega grebena, tam pa se že zna vmešati nov ciklon.

Slavc je ponoči imel bližnje srečanje (500 m) s tovorno ladjo. Za izogib je moral pognati celo motor. Res pa je tudi, da ponoči varčujeva z elektriko za avtopilota in GPS ter barka ni bila osvetljena z navigacijskimi lučmi.
Spanje je dokaj težavno, saj je občutek premetavanja barke znotraj precej večji kot v kokpitu.

Močni nočni pasati

18.8.2005, četrtek, S 11°57', E 149°14', Koralno morje
Prejšnji večer je veter narasel do 40 vozlov in vse do jutra sva bila v stalni napetosti. Preko dneva so se razmere znova ustalile na 20-25 vozlov.
Težko že odštevava preostale milje in sva tudi že malo naveličana stalnega močnega vetra in visokih valov.
Do cilja je še 500 milj, to je 4-5 dni.

Ponoven dvig nočnega vetra

19.8.2005, petek, S 11°26', E 147°23', Koralno morje
Tudi to noč se je ponovil včerajšnji dvig vetra in valov z dežjem ter je trajal vse do poldneva.

Dan in jedilnik je zopet popestril manjši dorado. Sedaj že težko pričakujeva spet kakšno tuno. Marsikdo od vas bralcev je že naveličan branja o teh ribah, kaj šele, da bi jih jedel. Ampak tu so edini vir sveže hrane in še, zelo nama teknejo.

Pred velikim koralnim grebenom

20.8.2005, sobota, S 10°25', E 145°23', Koralno morje

Tokrat se ni ponovil vzorec prejšnjih noči in ta je bila jasna, razsvetljena s polno luno in predvsem razmeroma mirna, da sva si malo odpočila.

Zjutraj sva prišla so zunanjega ladijskega kanala mimo velikega koralnega grebena. Vožnje po njem je še za kakšnih 130 milj v smeri severozahoda in nato še nekaj podobnega v smeri jugozahoda. Začneva se izogibati tudi prvim koralnim otokom.

Veter in valovi so popustili. Le še tu in tam do 15 vozlov, da sva v glavnem motorirala.

Nevarne čeri Torresovega preliva

21.8.2005, nedelja, S 09°13', E 143°54', Torresov preliv

Noč je bila mirna in svetla v ritmu motorja. Pričakovanega povečanega prometa ni bilo. Do severne točke kanala, kjer sva obrnila zopet dol proti Avstraliji sva dopoldne srečala le eno ladjo, en tanker pa naju je prehitel.

Ponoči na barko hodijo počivat ptiči,ki jih najraje kar preženeva, ker morava potem čistiti za njimi. Dva sem tudi ročno ujel in ju nato tudi izpustil. Potem sem imel mir. Po dolgem času sva bila zopet v družbi delfinov. Torresov preliv je plitvina med Novo Gvinejo in Avstralijo. Plitko dno okrog 20-70 metrov daje vodi poseben smaragdno zelen odtenek.
Na zemljevidu je sicer označenih polno koral in čeri, ki pa so le malo pod vodo in neopazne.
V preliv vstopava skozi Bligh-ev vhod. Ta je bil znan kot kapitan na ladji Bounty in je h kartiranju južnega Pacifika prispeval zelo veliko.

Pacifik je za nama

22.8.2005, ponedeljek, S 10°35', E 142°14', Otok Horn/Avstralija
Nadaljevala se je vožnja 60 stopinj proti vetru in valovom. Nekaj časa proti toku, večinoma pas tokom. Sprva sva mislila, da bova morala sidrati pred otokoma Torek (Tuesday Islets) in Sreda (Wednesday Island), pa sva bila ob pomoči toka tako hitra, da sva se zasidrala že ob pol šestih na cilju. Najprej sva poskusila na otoku Četrtek (Thursday Island), kjer so vse vstopne kontrole, vendar sidro ni prijelo in sva se odpravila na 1.5 milje oddaljeno sidrišče pri otoku Horn. Tu nama je takoj zaželel dobrodošlico Avstralec Greg, ki je zasidran poleg naju. Opozoril naju je na tri krokodile, ki bivajo v bližini ter nama dal osnovne smernice kje je kaj.
Jutri opraviva še s karanteno, carino in mejno policijo pa bo poglavje Pacifik tudi uradno zaključeno.
Adijo Pacifik, pozdravljen Indijski ocean.

Še uradno v Avstraliji

23.8.2005, torek, S 10°35', E 142°14', Otok Horn/Avstralija

Pred prihodom uradnikov sva še malo pospravila po barki. Najavili so se za 9:15 in takrat tudi prišli. Najprej karantena, ki nama je zaplenila preostanek čebule, drugega pa tako ni bilo več veliko. Pregled naju je stal 160 AUD. Carinik je hotel imeti podatke o celotni poti z GPS-a. Zanimal se je tudi kod sva hodila 4 dni, saj sva prihod najavila za 18. avgust. Pojasnil sem mu, da je bil datum žal napačen zaradi napake v knjigi, ki je etapo "skrajšala" za 500 milj.

Po opravljenih formalnostih sva se takoj odpravila v mesto. Najprej z gumenjakom do pomola in nato s trajektom (8 AUD). Elektronske pošte se je nabralo kar nekaj, prav tako je bilo treba obnoviti dnevnik za dobrih 14 dni nazaj. Napoved vetra za naprej ni ravno obetavna in zna biti, da bova morala čakati do konca tedna.

Nabavila sva špecerijo. Pivo je že v trgovini tako drago (3.2 AUD), da je vprašanje kako bo z njim na plovbi. Slavc celo NI nabavil cigaret. Kaže, da tokrat misli resno.

Po vrnitvi na barko sva si privoščila obilen goveji zrezek, ki je bil, kljub toliko dobre ribe med plovbo, zelo lepa popestritev jedilnika.

Obeta se močan veter proti Darwinu

24.8.2005, sreda, S 10°35', E 142°14', Otok Horn/Avstralija

Oskrbela sva se z vodo. Slavc je dopoldne odšel v T.I. v pralnico in na internet, sam pa sem se odločil sprejeti vremenski fax (ob 12:10), da vidim, če se napovedi z interneta o naraščajočem vetru ujemajo. Se. Tudi na sidrišču je pihalo do 30 vozlov. Napoved za Arafursko morje do Darwina je 25 vozlov, kar v praksi pomeni do 40. Verjetno bova morala počakati do ponedeljka, ko naj bi se po napovedi malo umirilo.
Popoldne sem si malo ogledal naselje na Hornu. Razen motela z bifejem in stavnico za konjske dirke, kjer domačini vneto izpolnjujejo stavne lističe in spremljajo dirke na TV zaslonih, ter stanovanjskih hiš, druge infrastrukture ni. To je dejansko bolj pomol za trajekt, ki prevaža ljudi z letališča do T.I.

Ogled Thursday Island-a

25.8.2005, četrtek, S 10°35', E 142°14', Otok Horn/Avstralija
Tokrat je dopoldne na barki ostal Slavc. Malo sem si ogledal mesto, okolico, trgovine, šel na pošto in internet ter po svežo zelenjavo. Ko sem se vračal,je veter že pošteno narasel (do 35 vozlov) in pri T.I., ki je odprt proti JV je bilo že kar nekaj valov. Trajekt je kar pošteno zibalo.
Popoldne je šel v mesto še Slavc, saj so ga zanimali odgovori na elektronsko pošto.

15 jadrnic na teden

27.8.2005, sobota, S 10°35', E 142°14', Otok Horn/Avstralija

Elektroniko sva pripravila za bodoče naloge. To pomeni, da sva vnesla točke poti, kjer nameravava pluti, v GPS. Sledile so še zadnje analize vremenskih kart in odločitev, da se gre jutri zjutraj.

Z barke nisem hodil, saj sem vse opravil že prejšnje dni. Slavc je edino odšel na krajši sprehod na Horn.

Prišlo je nekaj novih čolnov, sicer pa je promet, vsaj kar sva midva tukaj, dokaj skromen. Glede na ugibanja, koliko jadrnic jadra okrog sveta je zanimiv podatek, da avstralska carina na teden povprečno obdela 15 jadrnic. To znese 780 na leto, pri čemer niso vse na poti okrog sveta. Če upoštevamo v povprečju triletno križarjenje, gre morebiti za 1.000 jadrnic, kar se nekje ujema tudi z izračuni na podlagi prehodov panamskega kanala. Ob povprečni dvočlanski posadki gre torej za 2.000 ljudi na poti okoli sveta - veliko in malo?!.

V Carpentarijskem zalivu

28.8.2005, nedelja, S 10°46', E 141°23', Arafursko morje

T.I.sva zapustila s 5 vozli toka, ki je pripomogel, da sva hitro zapustila Torresov preliv in prešla v Carpentarijski zaliv. Sprva so plovbo spremljali sunki vetra do 30 vozlov in neprijetni metrski valovi v plitvi vodi (7-10 m). Popoldne so se zadeve umirile in s krmnim vetrom od 15-20 vozlov sva se zibala preko zaliva. Pričakujeva, da bo zaliv mimo v treh dneh, nato pa v treh dneh še Arnhemska zemlja in pristop do Darwina.

Pri izhodu iz Torresovega preliva naju je prehitel en ketch (dvojambornik), srečala pa sva tudi štiri ladje, ki so bile vse namenjene na vzhodno obalo Avstralije.

Kmalu po prehodu iz preliva sva ujela modro tuno, ki nama je pečena takoj popestrila kosilo, del pa je je končal v marinadi.

Lokalni čas sva nastavila na darwinski, ki je UTC+9:30.

Močnejsi nočni veter

29.8.2005, ponedeljek, S 10°47', E 139°17', Arafursko morje

Na večer in ponoči sta se veterin valovanje okrepila s 15 na 25-33 vozlov. Dopoldne je malo popustilo, bolj pa šele popoldne.

Močnega vetra sedaj v napovedi ni več, le zmeren (15-20 vozlov).

Za nama je pol Carpentarijskega zaliva. Ob takem napredovanju bova na cilju že v šestih dneh.

Promet je nekoliko redkejši, saj podnevi nisva srečala ali videla nobene ladje.

Morje, kot bi bilo blatno

30.8.2005, torek, S 10°49', E 137°10', Arafursko morje

Najzanimivejše stvari v zvezi z vremenom so se zopet dogajale ponoči. Po razmeroma mirni plovbi in že ob misli na motor sva padla v triurno nevihto. Proti jutru se je zopet zjasnilo in ustalilo pri 18-25 vozlih vetra.

Prečkala sva morje, ki je bilo kot blatno. Ko sva potegnila vzorec "blata" v vedru na krov, sva videla, da gre v bistvu za seme morske trave.

V dobri uri in pol je z nama od obzorja do obzorja "opravil" tanker.

Zvečer bova že čez Carpentarijski zaliv ob Arnhemski zemlji.

Glede na to, da bo v Darwinu Slavc za Indonezijo ostal sam na barki, išče nove interesente za ta del poti.

Težave z avtopilotoma

31.8.2005, sreda, S 10°48', E 135°03', Arafursko morje
Vreme tokrat ni nagajalo in imela sva prav prijetno vožnjo.
Popoldne so ga nekaj začeli lomiti avtopiloti. Eden je kot izgleda, dobil vodo k motorčku,drugi pa ima že oksidirane kontakte, ker je premalo v uporabi. Nekako sva ju le uspela usposobiti, da ni treba krmariti na roke.
Prešla sva polovico etape in Darwin je vse bližji in bližji.

Servis na morju

1.9.2005, četrtek, S 10°48', E 132°59', Arafursko morje
Čez noč so bili še naprej problemi z avtopiloti. Simradov je delal toliko, da sva ga morala z budnimi očmi stalno nadzorovati. Zjutraj se je izkazalo, da je bila napaka na napajalnih žicah, ki so imele zacinjen spoj skoraj povsem preperel in je še dobro, da je pilot delal toliko kot je. Pri drugem je šel motor in bo potrebna menjava na servisu.
Popoldne sva šla mimo otokov Arnhemske zemlje, Novoletni otok in še nekateri drugi. Ponoči bova že zavila v preliv Dundas, ki vodi v zaliv Van Diemen.

Preletelo naju je tudi letalo carine, ki je preko VHF zahtevalo podatke o čolnu in poti.

Proti tokovom in s tokovi

2.9.2005, petek, S 11°42', E 131°37', Zaliv Van Diemen

Sam preliv Dundas sva prevozila z nasprotnim tokom treh vozlov. Na srečo se je tok kmalu zamenjal in priliko sva imela videti srečanje plimskega vala z nasprotnim vetrom. Valovi so bili zelo neprijetni. Proti popoldnevu nama je tok do dveh vozlov znova priskočil na pomoč, da sva pod vročim avstralskim soncem dobro napredovala proti naslednjemu prehodu.

Ponovno naju je preletel carinski avion in nama po identifikaciji zaželel ugodno plovbo do Darwina, kamor naj bi prišla jutri v popoldanskem času.

Ob vstopu v zaliv Van Diemen sva videla tudi požar blizu svetilnika na Cap Donu.

Voda tu še naprej ohranja smaragdno zeleno barvo.

Ponovno preverjanje avstralske carine

3.9.2005, sobota, S 12°27', E 130°49', Darwin

Pred naslednjim prehodom pri rtu Hotham naju je zvečer še enkrat po VHF preveril carinski patruljni čoln. Okrog desete ure zvečer sva v preliv vstopila z ugodnim tokom do

kakšnih štirih vozlov. Po mirni plovbi do Darwina sva se ob osmi uri zjutraj privezala pri vhodu v Cullen Bay Marino.
Potrebna je bila še depestizacija čolna, ki jo opravijo ribiči na račun davkoplačevalcev Severnega teritorija.
Po opravljenem postopku je dovoljen vstop v marino, ki je za zapornicami, ker je bibavice kar 6 metrov.
Prijavo na carino sva nameravala opraviti med uradnimi urami v ponedeljek, pa se je uradnica Sue sama takoj oglasila v marini in nama prijazno vse razložila kako in kaj ter uredila papirje. Opravila bo tudi s karanteno. Predlagala je tudi, da se plovno dovoljenje za Indonezijo uredi že tu na indonezijski ambasadi.
Zvečer sta naju prijazno sprejela Slovenca Vanja in Vili Hajdič, ki živita v Avstraliji.

V gosteh pri Hajdičevih

4.9.2005, nedelja, S 12°27′, E 130°49′, Darwin
Zjutraj sta potapljača pregledala barko še spodaj in našla nekaj morskih lilij, ki pa po mnenju biologa niso bile nevarne. Na ta način je bila barka lahko sprejeta v marino.
Ob deseti uri smo se dobili z Vilijem, ki je Slavca odpeljal do trgovin s potrebnimi rezervnimi deli nato pa smo si šli ogledat nogometno tekmo, kjer je igral Vilijev sin Matic, sicer mladinski reprezentant Severnega teritorija do 14 let. Ob kosilu na domu Hajdičevih sva spoznala še hčerko Petro in po prijetnem klepetu smo si zvečer ogledali še show v parku.

Po letalsko karto

5.9.2005, ponedeljek, S 12°27′, E 130°49′, Darwin

Vanja nama je v mestu pokazala točke, ki so naju zanimale nato pa smo odšli v Petrin lokal na kavo. Kupil sem letalsko karto do Frankfurta (preko Balija in Kuala Lumpurja) in izgleda, da bom na teh lokacijah pred Slavcem in celo pred Haffimanom, ki nama je na zadnjih etapah uhajal za 1 teden.

Na indonezijski ambasadi nama glede plovnega dovoljenja niso mogli kaj dosti pomagati, vizo pa lahko izdajo le na podlagi tega. Slovenija ni na listi za hitro vizo.

Popoldne sva s Petro in Ethanom odšla do Hajdičevih, ki so že prejeli pakete za Slavca, računalnik in navtične karte (papirnate).

Na oglas v marini sta se javila že dva interesenta za naslednje etape in v prihodnjih dneh se bomo bolje spoznali.

Odlična Vanjina gibanica

6.9.2005, torek, S 12°27′, E 130°49′, Darwin

Dopoldne sva se lotila, Slavc servisa motorja, jaz pa namestitve programov na novega prenosnika. Izkazalo se je, da rabiva še nekaj malenkosti in opoldne sva odšla v mesto. Zopet so bili v veliko pomoč Hajdičevi s prevozi in poznavanjem mesta.

Vanja skrbi tudi za kulinarično promocijo Slovenije, saj ima hčerka Petra v vitrini s slaščicami tudi njeno gibanico - in morava potrditi, da je odlična.
Včerajšnja dva interesenta se še nista oglasila.

Avstralska vročina

7.9.2005, sreda, S 12°27′, E 130°49′, Darwin
Sledilo je še nekaj opravil na barki, kot so popravilo napeljave za avtopilota, priključitev dodatnega opozorilnega piskača na motorju, menjava pregorelih pozicijskih žarnic, mazanje ležajev in vodil. Na servis sva nesla drugega (prvega) avtopilota, spotoma pa sem dvignil še letalsko karto.
Pri Petri smo se ponovno srečali z Vanjo, malo poklepetali in se okrepčali.
Slavc dobiva nove interesente za plovbo, vendar še nič dokončnega.
Vročina je dobro pritisnila, predvsem dopoldne je tudi zelo soparno, in iz mesta sva se vrnila popolnoma izžeta. Malo bolj znosno je edinole do osmih zjutraj in po šesti popoldne, ko je tudi malo več sapice.
Ostaja mi še jutri, nato pa let v petek ob devetih ter v soboto prihod v Frankfurt okrog sedme ure zjutraj.

Poslovilna večerja

8.9.2005, četrtek, S 12°27', E 130°49', Darwin

Vanja se je na barki oglasila na jutranjo kavo in potem odpeljala Slavca na Volvo servis po nekaj rezervnih delov. Okrog devete ure sta se oglasila interesenta za pot do Singapura. Mlada fant in dekle, željna avanture, vendar povsem brez jadralskih izkušenj. Ko sem jima malo predstavil razmere in pogoje na barki, sta se odločila vrniti, ko bo na barki skiper, vendar sta se očitno prestrašila in ju ni bilo več nazaj.

Zvečer smo z Vanjo in Vilijem odšli na poslovilno večerjo na pomol in nato še malo v casino, ki mi je dobrodušno povrnil stroške.

Ko sva se vrnila na barko, je do odhoda ostalo le še nekaj ur.

Najprej do Balija in Kuala Lumpurja

9.9.2005, petek, N 09°09', E 101°46', Kuala Lumpur

S Slavcem sva naredila še poslovilni posnetek in nato me je Vili odpeljal na letališče. S pretežko prtljago niso nič komplicirali. Usmerili so jo direktno za Frankfurt. Letalo Boeing 737 Geruda Indonesia je poletel točno ob devetih in pristal na Baliju po dveh urah in 50 minutah. Sledile so štiri ure čakanja in nato let z Malaysia Airlinesdo Kuala Lumpurja, kjer čakam do pol polnoči na let do Frankfurta.

Zanka okoli sveta je zaključena

10.9.2005, sobota, N 46°16', E 14°19', Naklo

Polet Malaysia Airlines na Boeing 777 se je začel s polurno zamudo zaradi gostega prometa. Potekal je mirno z le nekaj "makadama" nad Indijo in Pakistanom. Na višini 10.500 metrov s hitrostjo 750-900 km/h (404-486 - vozlov za primerjavo z jadrnico) smo leteli še nad Kaspijskim jezerom, Kavkazom, Črnimi morjem ter preko Romunije, Madžarske in Avstrije do Frankfurta. Let za Adrio Airways je bil razprodan, zato sem šel v Slovenijo z vlakom. Na Jesenice sem prispel okrog sedme ure popoldne in zaradi iztirjenja vlaka pri Škofji Loki sta pome prišla starša in skupaj smo se odpeljali na končni cilj domov v Naklo.

Sedemmesečna pot okrog sveta je tako zaključena.

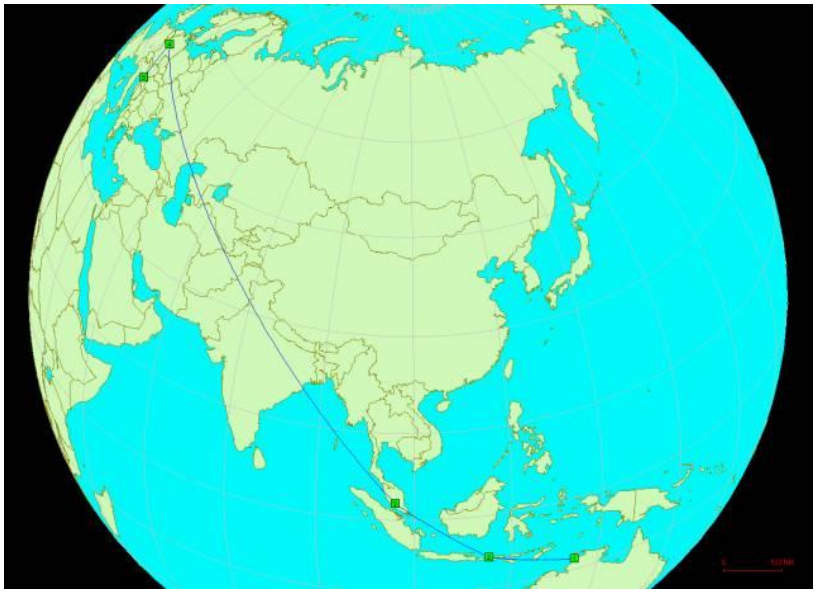

Video o potovanju

Tule si lahko ogledate polurni video o potovanju:

Preko Pacifika z jadrnico (WMV, 68M)